

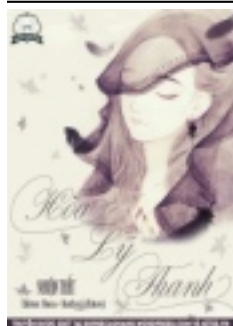
Hòa Lý Thanh

Contents

Hòa Lý Thanh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14	29
15. Chương 15	30
16. Chương 16	31
17. Chương 17	34
18. Chương 18	35
19. Chương 19	37
20. Chương 20	39
21. Chương 21	41
22. Chương 22	43
23. Chương 23	45
24. Chương 24	47
25. Chương 25	49
26. Chương 26	51
27. Chương 27	53
28. Chương 28	55
29. Chương 29	56
30. Chương 30	58
31. Chương 31	59
32. Chương 32	60
33. Chương 33	62
34. Chương 34	65
35. Chương 35	66
36. Chương 36	68
37. Chương 37	71
38. Chương 38	72
39. Chương 39	74
40. Chương 40	76
41. Chương 41	77

42. Chương 42	79
43. Chương 43	82
44. Chương 44	83
45. Chương 45	85
46. Chương 46	87
47. Chương 47	89
48. Chương 48	90
49. Chương 49	93
50. Chương 50	95
51. Chương 51	97
52. Chương 52	100
53. Chương 53	101
54. Ngoại Truyện 1	103
55. Ngoại Truyện 2 (end)	105

Hòa Lý Thanh

Giới thiệu

Hòa Lý Thanh Tác giả: Nguyễn Thất Thế loại: Hiện đại, ngược, hôn nhân Độ dài: 55 chương Chuyển

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-ly-thanh>

1. Chương 1

Chương 1: Về nhà

Ánh đèn từ xa rọi đến, chiếc xe việt dã xuyên qua đoạn đường mòn trong rừng, men theo con đường quanh co, động cơ gầm rú, lao về phía đỉnh núi.

Sau khi tắt máy, Hòa Lý Thanh cúi người, tháo đai an toàn. Liếc mắt về phía ghế sau, Quy Sinh và thằng bé Phương Nha đã ngủ từ bao giờ. Cô lắc đầu cười, động tác cũng nhẹ nhàng hơn. Lúc này, nhân viên an ninh cũng đã đi tới, thấy cô lạ mặt, đang định hỏi tình huống thì một ông lão da ngăm đen, dáng người nhỏ bé, từ trong cửa lao ra. Ông chưa nói gì mà chỉ cười, khuôn mặt ngăm đen tươi như hoa, cười hở cả lợi, lộ ra hàm răng khấp khểnh, rồi la lớn:

- Cuối cùng thì cô cũng đã về rồi!

Hòa Lý Thanh bước xuống xe, bắt chước ông lão, chống tay ở thắt lưng, nhỏ giọng thăm thì:

- Được rồi, ông lão à, nhỏ giọng một chút, Quy Sinh đang ngủ!

Dứt lời liền đứng im tại chỗ, nhìn đối phương cười hì hì.

Sau khi Hòa Lý Thanh mở cửa sau ra, ông lão tiến tới nhìn, mở to hai mắt ngạc nhiên, ngơ ngác hỏi:

- Quy Sinh đã lớn thế này rồi sao? Còn đứa bé xấu xí kia là ai?

Nói xong chợt nhớ ra cái gì đó, xoay người lại, trừng mắt nhìn Hòa Lý Thanh:

- Tại cô đấy, mấy năm trời không thèm quay về, đến gác cổng cũng không còn nhận ra cô nữa rồi!

Hòa Lý Thanh khẽ cười, ôm lấy Quy Sinh, thằng bé nằm trên vai cô, lăm bằm mấy câu nhưng cũng không tỉnh dậy. Phương Nha nghe thấy tiếng nói chuyện, cũng đã tỉnh dậy từ lâu, mắt vẫn nhắm, tay nắm lấy góc áo của Hòa Lý Thanh, mấy người cùng đi về phía cổng. Nhóm người gác cổng đang đứng nhìn nhau, ông lão bèn bảo họ lái xe vào trong. Thấy nhân viên an ninh kia vẫn lo lắng, đứng im một chỗ, ông lão quay đầu, quát:

- Mau vào nói với quản gia, Lâm phu nhân đã về!

Từ cổng vào nhà phải đi qua một khu vườn nhỏ, đủ loại cây cao thấp, có những loại cô cũng không biết tên. Bọn họ đi trên con đường trải đá cuội, bên cạnh là những bụi cây nhỏ, xa hơn một chút là mấy hàng cây ăn quả. Ông lão thao thao bất tuyệt, nói nếu như không phải lão ngẫu nhiên đi đám gác cổng để uống rượu thì cũng không gặp đúng lúc cô trở về, mấy năm trời cô không về, hoa cỏ trong vườn cao lớn thêm bao nhiêu cô cũng không biết. Lý Hòa Thanh mặc quần jean, đi boots, giày và ống quần đều lấm lem bùn đất. Ông lão đang cúi đầu đi, nhìn thấy, ánh mắt chưa xót, không muốn nhắc lại chuyện cũ với Hòa Lý Thanh nữa, im lặng chẳng nói chẳng rằng. Hòa Lý Thanh biết lão mất hứng, cũng hiểu được nguyên nhân. Thấy trong nhà chính đèn đuốc sáng choang, có người đang chơi dương cầm, lại có tiếng phụ nữ cười nói, vì muốn rời sự chú ý của ông lão đi, cô đành hỏi:

- Hôm nay ở đây có tổ chức tiệc sao? Lão Lâm có ở đây không?

Nghe thấy câu hỏi này, ông lão bỗng nhiên nhớ tới cái gì, sắc mặt biến đổi, không trả lời mà lại tiếp tục câu chuyện cây cỏ vừa nãy. Hòa Lý Thanh đổi tay ôm Quy Sinh, trong lòng dấy lên một cảm giác khó tả, nhiều năm qua cũng đã sớm thành thói quen.

Đi ra khỏi lâm viên, vòng qua hậu viện, tiếng cười nói càng thêm rõ ràng. Chén tạc chén thù, đám người cả nam lẫn nữ ăn mặc xa hoa, vui vẻ trò chuyện dưới giàn nho, bọn họ chú ý tới những người đang đi tới, lộ vẻ nghi hoặc. Hòa Lý Thanh không để ý tới bọn họ, đi thẳng tới căn nhà ba tầng phía sau.

Bên trong căn nhà nhỏ, đối diện với cửa là cầu thang, bên cạnh là một phòng bếp nhỏ, đã có thức ăn đặt sẵn trên bàn. Một dì giúp việc từ cầu thang đi xuống, đón lấy Quy Sinh, Phương Nha cũng đã tỉnh táo, nói không muốn ăn, rồi đi theo dì giúp việc lên căn phòng trên tầng.

Sau khi đẩy ông lão ra ngoài, Hòa Lý Thanh cũng đi lên tầng hai. Đối diện với cầu thang là một căn phòng thông thoáng, một chiếc giường lớn, bàn đọc sách, tủ quần áo, cùng với hai kệ sách làm bằng gỗ son, cao đến tận trần nhà, hàng nào cũng để đầy sách, đối diện là một cái cửa sổ sắt đất(1). Ngoài những hoa văn trên rèm cửa, toàn bộ căn phòng dường như không có bất kỳ trang trí nào, phòng tắm và ban công đều ở bên ngoài cửa sổ. Không ai biết khi nào cô sẽ trở về, dì giúp việc chỉ kịp thay chăn gối và chuẩn bị đồ ngủ, bàn đọc sách và kệ sách vẫn phủ bụi, không khí tràn ngập mùi thời gian.

(1) Cửa sổ sắt đất hay cửa sổ kiểu Pháp: là loại cửa sổ sắt sàn nhà, y như cửa ra vào, có thể chỉ để lấy ánh sáng hoặc để đi ra ban công nếu có.

Hòa Lý Thanh quay đầu, bước về phía cửa ban công, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, thấy phía xa xa, bên trên bóng của những tán cây, ánh trắng bàng bạc hòa cùng với ánh sáng từ những khung cửa. Trong lòng cô chợt nghĩ, cuộc sống này, năm này qua năm khác, liệu có ý nghĩa gì.

Lâm Đồng Chương đang ở ban công của một căn nhà khác, phía bên kia khu vườn, lạnh lùng nhìn về phía căn nhà đã bốn năm rồi mới sáng đèn kia. Vừa rồi, khi quản gia tới, nói phu nhân đã trở lại, anh đã suýt nữa bật cười thành tiếng. Một người vợ bốn năm trời không thèm trở về nhà, mà còn đáng được gọi là phu nhân không. Bốn năm trước vì sao lại trở về, chẳng lẽ chỉ để sỉ nhục thôi ư.

Lý Tùng mang tới một đĩa đồ ăn nhẹ, đi về phía Lâm Khương đang chơi vui vẻ:

- Lâm Khương, Lâm Khương.

Thấy Lâm Khương nhìn quân bài trên tay, không để ý đến cậu ta, cậu ta bèn đẩy những người bên cạnh ra, chen vào ghế salon, ghé vào tai Lâm Khương, thì thầm:

- Vừa nãy tôi sang chỗ cha cậu, quần gia có đến nói gì đó khiến sắc mặt cha cậu trở nên rất khó coi.

Lâm Khương dừng lại, nghiêng đầu nhìn Lý Tùng, chờ cậu ta nói tiếp. Dường như Lý Tùng biết được bí mật gì, ra vẻ thấp giọng nói:

- Mẹ tôi ở phía sau hậu viện, tình cờ gặp một người phụ nữ lồi thối, vóc người rất cao, mang theo hai đứa nhỏ, đi về phía ngôi nhà kính bên kia, còn có cả lão Trương coi vườn đi cùng.

Cậu ta suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

- Không chỉ có mẹ tôi, có rất nhiều người ở đó đều thấy, nhưng trời hôm nay tối trời, không nhìn rõ mặt.

Lâm Khương cũng không đáp lời, chỉ bảo cậu ta tối xem Lâm Hòa đang làm gì.

Lý Tùng nhún nhún vai, chen qua đám trẻ con xung quanh, nhìn qua bốn phía, cũng không thấy bóng dáng của Lâm Hòa, chỉ thấy cô người hầu đang cẩn thận cầm hai chiếc bánh ngọt, đi về phía phòng giải trí. Đi theo sau, Lý Tùng mới tìm thấy Lâm Hòa đang nằm nhắm mắt trên ghế salon lớn trong phòng, không rõ đang ngủ hay thức, mái tóc dài đã che khuất nửa khuôn mặt. Lý Tùng đi tới, ngồi xuống bên cạnh, vừa nhìn chăm chăm Lâm Hòa, vừa nhai hạt sấy rôm rộp. Lâm Hòa hé mắt nhìn lên rồi lại nhắm mắt lại. Chu Mật nói với Lý Tùng:

- Cậu tới đây làm gì? Đồ tham ăn.

- Cậu nói thế là có ý tứ gì hả? Cậu ăn chẳng kém tôi mà dám nói tôi là tham ăn?!

Lý Tùng trừng mắt phản bác, Chu Mật cũng giương đôi mắt nhỏ lên đấu lại.

Lâm Hòa thấy bọn họ quá ồn ào, vung tay ra hiệu họ biến đi, lật người, muốn tiếp tục nghỉ ngơi. Lý Tùng làm như không nhìn thấy, đem chuyện vừa nói với Lâm Khương nói lại, vì Lâm Hòa dễ tính hơn nên cậu ta cũng táp thêm một chút:

- Cậu đoán xem người phụ nữ kia là ai, tại sao sắc mặt cha cậu lại như thế nhỉ? Có quan hệ gì với ông lão kỳ quái kia không?

Lâm Hòa quay lưng về phía họ, mở đôi mắt sáng trong ra, hỏi:

- Cậu nói cô ta đi về phía căn nhà phía sau?

Lý Tùng thấy rốt cuộc cũng có người đáp lời, rất hưng phấn đáp lại:

- Đúng vậy, đúng vậy, còn có hai đứa trẻ nữa, một đứa ôm trên tay, tầm bốn năm tuổi, một đứa đi theo sau, nhìn đáng vẻ chắc khoảng mười tuổi.

Lâm Hòa nghe rồi, khóe miệng hạ xuống, nhắm mắt lại, không đáp lời nữa, trong ngực thoáng đau thắt. Lý Tùng nói thêm dăm ba câu, thấy không có ai đáp lời, đành chán nản đi ra ngoài, trong phòng cũng không mở nhạc, chỉ còn tiếng Chu Mật nhai đồ ăn.

2. Chương 2

Chương 2: Mẹ

Ngày thứ hai, Hòa Lý Thanh mơ màng tỉnh giấc, ngoài cửa sổ vang lên tiếng chim hòa cùng tiếng côn trùng kêu, còn có tiếng trẻ con đang chơi đùa trên tầng. Sau khi rửa mặt, Hòa Lý Thanh gọi lũ trẻ, Quy Sinh cùng Phương Nha la hét, từ trên lầu chạy xuống, sau khi bị dạy dỗ một trận, ngoan ngoãn đi đánh răng rửa mặt.

Hòa Lý Thanh đi xuống tầng một, dì giúp việc đang ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, nói với cô rằng Lâm tiên sinh có dặn dò, buổi trưa qua nhà chính ăn cơm. Hòa Lý Thanh nghe xong cũng chỉ mỉm cười, tỏ ý đã biết. Mái tóc của cô không khác gì tảo biển, được buộc gọn về phía sau, để lộ vầng trán sáng sủa, mịn màng. Cô mặc chiếc áo len cũ, đôi mắt to với đường mí rõ nét, nhìn không hề giống một phụ nữ đã ba mốt tuổi. Dì giúp việc đã gặp rất nhiều khách ở đây, cũng không phải chưa từng thấy người đẹp, nhưng không người nào có đôi mắt như vậy, trong sáng như mắt trẻ thơ.

Chờ đến khi Quý Sinh và Phương Nha đi xuống, Hòa Lý Thanh đã ăn gần xong. Bỗng nhiên Quý Sinh lên tiếng hỏi:

- Mẹ, sáng hôm nay vẫn chạy bộ chứ?

Hòa Lý Thanh chưa kịp nói gì, Phương Nha vừa nhai bánh bao vừa nói:

- Chạy, không chạy sao được?

Hòa Lý Thanh không trả lời, chỉ nhìn đám bánh bao Phương Nha vừa phun ra, vương vãi khắp nơi. Phương Nha không nghe thấy tiếng của Hòa Lý Thanh, ngược mắt nhìn lên mặt bàn, nó lập tức nhận ra sai lầm, nhai kỹ nuốt chậm, không dám lên tiếng nữa. Quý Sinh nhìn anh Phương Nha đang chán nản, khúc khích cười, tự giác uống sữa đậu nành.

-o0o-

Hòa Lý Thanh dừng lại bên cây long não trên đỉnh núi, bọn trẻ ở phía sau cứ chạy được mấy bước lại đi mấy bước, một lúc lại ngồi xổm xuống, bị mấy con côn trùng nhỏ trong bụi cây ven đường hấp dẫn, lúc thì lại giơ tay, muốn hái hoa quả phía trên mấy cành cây cao, nên bị tụt lại một đoạn khá xa. Hòa Lý Thanh cũng để mặc chúng. Cô gặp Phương Nha khi đang đi làm tình nguyện ở Quý Châu. Một đứa trẻ mười hai tuổi, dáng người gầy gò, đi theo đoàn tình nguyện, họ đi thì đi, dừng thì dừng, không cần ai chăm sóc. Mỗi lần rời khỏi một thôn, nó luôn nghĩ ra cách ngồi sau cái rương nào đó hay trốn vào trong hòm thuốc men để theo đi. Cô vốn không để ý đến mấy chuyện vặt vãnh này, nhưng nó hay đi chơi cùng với Quý Sinh, Quý Sinh thỉnh thoảng cũng nhắc tới anh Phương Nha. Hỏi thăm mới biết, cha mẹ của thằng bé đi về phương Nam để làm ăn, rồi phạm tội nên đã bị kết án. Nó sống cùng bà nội hai năm, nửa năm trước bà nội nó có tới đây để chữa bệnh, lúc đó Hòa Lý Thanh cũng đã gặp qua. Một tháng sau, bà nội không may qua đời, sau đó nó bám lấy đoàn tình nguyện, không rời nửa bước. Về phía mấy người tình nguyện, họ cũng mềm lòng, mắt nhắm mắt mở, để mặc cho nó đi theo suốt nửa tỉnh thành. Hỏi nó, nó cũng chỉ nói muốn đi theo, cũng không chịu nói tại sao lại muốn đi theo, làm như đoàn tình nguyện đã trở thành ngọn hải đăng của cuộc đời nó. Hòa Lý Thanh cũng đỡ khóc đỡ cười, đành đem theo nó bên mình. Cũng may, mặc dù nó vẫn còn nhỏ tuổi nhưng cũng có thể chăm sóc tốt cho chính mình và để ý đến Quý Sinh.

Từ bên này, có thể nhìn thấy ngôi nhà thấp thoáng sau những bụi cây trên sườn núi. Ngôi nhà này là do ông nội xây dựng từ những năm ông còn sống. Không phải là một căn biệt thự, nhìn bên ngoài chỉ như những căn nhà nhỏ bình thường, nhưng ông nội lại thích nơi này nhất, là bởi vì khu vườn rộng lớn kia, ông thích tản bộ, nhà kính kia cũng được xây dựng theo sở thích của ông. Nơi này cách thành phố cũng khá xa, có thể tránh tiếp xúc với nhiều người.

Ông nội chính là ông nội của Lâm Đồng Chương. Đến khi kết hôn, ông đem khu vườn mình thích nhất tặng cho Hòa Lý Thanh làm một phần quà cưới, tuy ngôi nhà không đáng giá bao nhiêu tiền nhưng chủ yếu chính là tấm lòng. Các anh em họ của Lâm Đồng Chương khi đó đều ghen tị với anh, nói anh cưới được báu vật trong lòng của ông nội. Cô còn nhớ rõ, hôm đó là ngày cưới, ông nội ngồi trên ghế cao, nhìn đáng người cao ráo thanh tú của cô, mắt cũng đỏ lên, nhỏ giọng nói:

- Cháu gái, ông nội xin lỗi gia đình cháu. Ông nội biết cháu cũng không muốn chung sống với Đồng Chương, khiến cháu phải chịu thiệt thòi rồi.

Ông dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Đồng Chương đã hứa với ông sẽ đối xử với cháu thật tốt. Cháu hãy sống thử cùng nó xem sao.

Mặc dù, ban đầu cô không phải tủi thân như họ nghĩ, nhưng cũng không hiểu được ẩn ý trong lời nói của ông nội. Có ai ngờ, cô kết hôn chưa được nửa năm, ông nội đã qua đời, thì ra là vì ông không yên lòng khi

để cô phải một mình đơn độc trong ngôi nhà này, nên muốn Lâm Đồng Chương ra mặt, vì cô mà che gió che mưa.

Có tiếng ồn ào truyền đến, cắt đứt dòng suy nghĩ của Hòa Lý Thanh. Cô đi tới, thấy có mấy đứa con trai, con gái tầm mười lăm, mười sáu tuổi, đi xe đạp, vây lấy Phương Nha và Quy Sinh, la hét ồn ào, đáng vẻ vô cùng phách lối. Phương Nha thấy vậy, kéo Quy Sinh chạy về phía này:

- Dì Thanh, bọn họ không cho chúng con chơi ở chỗ này!

Phương Nha vừa đen vừa gầy, lại thêm đôi mắt ti hí đen nhánh, đảo liên tục, làm cho đám con ông cháu cha kia lầm tưởng nó là trẻ con ở trong thôn làng dưới chân núi, cũng không thêm để ý đến nhóc Quy Sinh trắng bóc đang đứng bên cạnh. Hòa Lý Thanh đi qua khúc quanh, bọn chúng mới biết là có người lớn đi cùng. Hòa Lý Thanh cao một mét bảy ba, không thấp hơn đàn ông bao nhiêu, lại thêm phong thái kia cũng không hề giống những người dưới chân núi. Lúc này, bọn chúng mới lắp bắp, không biết nên ứng phó ra sao, sợ đụng phải người đến tham gia bữa tiệc hôm qua.

Hòa Lý Thanh nhìn qua bọn chúng mấy lần, cuối cùng nhìn thẳng vào Lâm Khương, sắc mặt nghiêm nghị, không nói gì. Lâm Khương tái mặt, nhìn ra chỗ khác. Đám còn lại cũng lo lắng, không hiểu tình huống này là như thế nào. Một lát sau, Hòa Lý Thanh thu hồi ánh mắt, dắt tay con trai đi xuống sườn núi.

Lý Tùng không nhìn sắc mặt mọi người, đi tới bên cạnh Lâm Khương:

- Chính là cô ta, chính là cô ta. Trông thật xinh đẹp, còn đẹp hơn cả Triệu Đồng.

Lâm Khương tái mặt, quát:

- Câm miệng!

Lý Tùng nhìn cậu ta, không dám nói gì thêm nữa. Trong giới thượng lưu, Triệu Đồng được coi là một ả gái điểm hạng sang, ả có thể giúp ông chủ nắm bắt được các thông tin thật giả, rất có ích cho việc kêu gọi đầu tư của công ty. So sánh ả với Hòa Lý Thanh, trong lòng Lâm Khương cảm thấy khó chịu.

- A, ánh mắt của cô ta rất giống Lâm Hòa!

Lý Tùng cứ cảm thấy người phụ nữ đó có vẻ rất quen, thì ra ánh mắt của cô cũng giống như mắt mèo.

-o0o-

- Ngọc quế, ngọc trúc, ngọc kim, mã lan, mã tân, mã thái...

Chuyện vừa rồi không hề làm cho Quy Sinh bận tâm chút nào, vừa dạy Phương Nha bài hát tên thuốc tự sáng tác, vừa đi theo Hòa Lý Thanh quay lại sườn núi. Sau khi để lũ trẻ chơi ở trong vườn, cô đi hỏi bảo vệ, tìm nơi để xe, dỡ mấy túi thảo dược mang về từ Quỳ Châu cùng với hành lý ra. Trở lại căn nhà, cô mở cánh cửa nhỏ phía bên phải cầu thang, đó là một phòng để thuốc có trần nhà rất cao. Phía ngoài của phòng thuốc này cao có ba thước, chỉ để được một tầng thuốc, bên trên là phòng ngủ ở tầng hai. Phía bên trong cao đến gần mười thước, có trần làm bằng kính, trên tường là những kệ thuốc cao thấp, tất cả có ba tầng, xếp thành hình vòng cung. Tầng hai và tầng ba có hành lang với tay vịn và thang gỗ để trèo lên. Hòa Lý Thanh nhìn xung quanh, rồi mỉm cười, tâm huyết mười năm của cô đều đặt hết ở nơi này.

Gần quá trưa, dì giúp việc đi đến gõ cửa, gọi cô qua nhà chính dùng cơm trưa. Dẫn theo hai đứa trẻ đang chơi đùa trong nhà kính, Hòa Lý Thanh đi về phía tiền viện.

Vừa vào phòng ăn trong nhà chính, Quy Sinh chạy lên phía trước, thấy trên chiếc bàn ăn dài đã có mấy người ngồi, ngáy ngốc đứng nhìn. Hòa Lý Thanh vừa đi vào vừa nói:

- Quy Sinh, mau chào mọi người!

Quy Sinh nhìn quanh một lượt, rồi nhìn thẳng về phía Lâm Đồng Chương, cất tiếng chào:

- Cha!

Lâm Đồng Chương không nhìn con trai, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Hòa Lý Thanh. Sau khi ngồi xuống, Hòa Lý Thanh thờ ơ, không biết đang suy nghĩ cái gì. Lâm Đồng Chương quay sang nhìn Lâm Hòa, ánh mắt của nó giống hệt Hòa Lý Thanh, rồi chỉ ừ một tiếng. Quy Sinh hí mắt cười, chạy đến gần Lâm Khương,

Lâm Hòa, vui vẻ cất tiếng chào anh chị. Lâm Hòa miễn cưỡng cười một cái, không trả lời, Lâm Khương còn không thèm nhìn Quy Sinh. Quy Sinh nghi hoặc, nhìn về phía mẹ, thấy mẹ cũng không thèm để ý đến nó, nó đành phải đi đến ngồi bên cạnh Phương Nha, khẽ lẩm bẩm mấy câu mà chỉ có mình nó mới hiểu. Lâm Đồng Chương nhìn thấy hai đứa con không lên tiếng, điều chỉnh nét mặt, nhẹ nhàng nói:

- Hòa Nhi, Khương Tử, sao không chào mọi người?

Lâm Hòa há miệng, cuối cùng lại không nói được câu gì, chỉ thấy mũi hơi ửng đỏ, còn Lâm Khương từ đầu đến cuối không hề thay đổi nét mặt. Hòa Lý Thanh cũng chỉ ngồi nhìn chăm chăm bát đĩa trước mặt, không biểu lộ gì, như thể chờ ăn cơm là một chuyện vô cùng nghiêm túc. Thấy vậy, Lâm Đồng Chương không nói gì nữa, thừa dịp dì giúp việc mang thức ăn lên, anh nhìn gò má Hòa Lý Thanh, trong lòng chua xót lẫn thương yêu. Người này chính là Hòa Lý Thanh, một Hòa Lý Thanh vừa bướng bỉnh vừa tàn nhẫn.

3. Chương 3

Chương 3: Không đủ tư cách

Bầu không khí lạnh lùng làm cho mọi người không còn khẩu vị ăn uống, chỉ mới ăn được một lúc, Lâm Đồng Chương đã buông đĩa xuống, bình tĩnh hỏi:

- Sao lần này cô lại trở về?

Hòa Lý Thanh không trả lời ngay mà khẽ cười hì hì, rồi nói:

- Tôi thật sự không có ý định gì mà, làm như tôi phải có mưu đồ gì mới trở về không bằng.

Nói đến đây, chính cô cũng cảm thấy vô lý.

- Tôi trở về để làm mấy phương thuốc mới, thử xem có hiệu quả hay không, với lại cũng có một số việc cần phải thảo luận.

Lâm Đồng Chương mấp máy miệng, muốn cười mà không cười được, nói:

- Cũng đúng, trở về nói cho rõ ràng.

Dứt lời, anh lập tức đi lên tầng. Không còn người duy trì, Lâm Hòa, Lâm Khương cũng giải tán. Hòa Lý Thanh khẽ mỉm môi, cười tự giễu. Quy Sinh còn đang bị Phương Nha dạy dỗ, lúc ăn cơm không được phép nói chuyện.

Sau khi ăn xong, Hòa Lý Thanh bắt hai thằng bé vào trong vườn tản bộ cho tiêu cơm, không cho chạy nhảy lung tung. Dọn đồ xong, hai đứa cầm trái táo đi ra ngoài, Hòa Lý Thanh ngồi trong phòng khách, chờ Lâm Đồng Chương xuống nói chuyện, cô không thể đợi nữa, nhất định phải nhanh chóng giải quyết chuyện này.

Cô ngẩng đầu nhìn quanh, bỗng ngẩn người trước chiếc đồng hồ quả lắc trong phòng khách. Nếu không nhìn vào bảng số mà chỉ nghe tiếng quả lắc, không ai biết là cái đồng hồ này đã hỏng, cũng không biết rằng nó đã mất kim chỉ giây. Trước đây, mọi người trong nhà họ Lâm đều dặn dò con cái không được chơi với cô, vì thế cũng không có ai trả lời cho cô biết tại sao lại như vậy, cho đến khi Lâu Tuấn Bình tới nhà họ Lâm chơi vào mấy ngày nghỉ. Hai đứa trẻ đều vô cảm, tự nhiên đến gần nhau, cũng chỉ với anh ta, Hòa Lý Thanh mới có thể nói ra những tâm sự trong lòng. Đã rất lâu không nhìn thấy chiếc đồng hồ cổ này, lần trước ngẩn người nhìn nó đã là hơn bốn năm về trước, lúc cô mang thai Quy Sinh, vừa về tới đây, còn chưa kịp mở miệng, Lâm Đồng Chương nhìn thấy cô đã giận tái mặt, đến mức chỉ muốn cầm bàn cờ đập chết cô. Còn cô chỉ cười cười, ánh mắt lơ đãng nhìn cái đồng hồ phía sau Lâm Đồng Chương. Dĩ nhiên, hai năm không gặp, thấy vợ đột nhiên mang thai, lại muốn quay về nhà dưỡng thai, ai có thể không tức giận. Từ lúc đó cho đến khi sinh nở, cô ở trong căn nhà phía sau. Thời gian này, Lâm Đồng Chương không hề đến gặp cô. Cái tên Quy Sinh là do cô đặt, dựa theo phương ngữ của phía bắc huyện Cam Túc, cô cũng chưa từng giải thích với ai ý nghĩ của nó.

Phải chờ rất lâu, Lâm Đồng Chương mới xuống. Anh từ trên tầng đã thấy Hòa Lý Thanh lại đang ngăn người, trong lòng rất giận. Từ nhỏ đã như vậy, dường như chưa từng có chuyện gì khiến cô phải bận tâm, cho dù là con trai con gái của cô, mười lăm tuổi cũng là mười lăm năm, nhưng số ngày cô ở cùng với chúng cộng lại còn chưa đủ một năm. Cô không để ý đến chúng, phần lớn là vì hận anh. Mà sợ rằng hận thì ít, cái chính là cô vô tâm. Một người vô tâm như vậy mà có thể mang theo một đứa ngoài giá thú bên người mấy năm, như thể chỉ có nó mới là con ruột của cô.

Lâm Đồng Chương ngồi vào ghế sofa trong phòng khách, Hòa Lý Thanh giật mình tỉnh ra, a một tiếng rồi lập tức đi tới. Cô ngồi vào ghế sofa bên đối diện, mỉm cười nói:

- Làm tôi giật cả mình. Hòa Nhi với Khương Tử đã lớn như vậy rồi, Khương Tử còn cao cả hơn tôi nữa.

Lâm Đồng Chương vẫn ngồi nghịch điện thoại di động, mím môi không trả lời. Một lát sau, Hòa Lý Thanh cất lời:

- Tôi muốn ly hôn.

Lâm Đồng Chương dừng tay, nói:

- Theo di chúc của ông nội, trước khi hai đứa trẻ trưởng thành, tôi không thể ly hôn với cô, nếu không tất cả cổ phần sẽ được đem đi quyên góp.

Sắc mặt anh không thay đổi, chỉ điều chỉnh lại tư thế ngồi.

- Mặc dù cô không quan tâm đến chuyện có bị đem đi quyên góp hay không, nhưng tiền mấy năm nay cô ở bên ngoài hoang phí đều là từ những cổ phần đó mà ra. Nếu cô nhẫn tâm để ông nội phải thất vọng thì cứ việc đi.

Dứt lời, anh cảm thấy như có ai đó vừa rút hết sức lực của mình, nhưng anh vẫn không biểu lộ, không để người khác nhìn ra dù chỉ một chút.

Hòa Lý Thanh không nói gì nữa, đứng lên cười mấy tiếng rồi rời đi. Lâm Hòa ở bên ngoài cửa sổ, nắm chặt lấy cây cỏ trên mặt đất, một lúc lâu sau vẫn chưa đứng dậy.

Qua mấy ngày, kỳ nghỉ của mọi người cũng kết thúc, Lâm Đồng Chương phải về thành phố để đi làm, Lâm Hòa, Lâm Khương cũng phải đi học, nhà chính đành bỏ không. Hai đứa bé không hiểu suy nghĩ của người lớn, không thích không khí quá yên tĩnh như thế này, suốt ngày quần quýt mẹ đòi vào trong thành phố thăm thú. Hòa Lý Thanh dùng vẻ mặt nào cũng vô dụng, Quý Sinh đã mấy năm không gặp lại cha và anh chị, sao có thể không quan tâm đến.

Hòa Lý Thanh không làm được gì khác, đành bỏ dở việc điều chế phương thuốc mới, lái xe chở hai đứa vào thành phố. Mấy năm không quay về, đường xá cũng thay đổi rất nhiều, suýt chút nữa thì không tìm được đường. Bọn họ đi tới cổng trường học, nghe nói bên trong trường đang có hoạt động, không cấm người ngoài ra vào, hai đứa trẻ nhảy lên vui mừng, chạy ở phía trước, còn cô đi chậm chậm ở phía sau.

Cô cũng đã từng học ở ngôi trường này hai năm, Lâm Đồng Chương lớn hơn cô năm, sáu tuổi, nên không có cơ hội học cùng trường, còn Lâu Tuấn Bình vì cô mà chuyển trường tới đây. Cô có được một người bạn có thể tâm sự, suốt ngày không ngừng nói về Lâm Đồng Chương, nào là tối qua anh mặc quần áo gì về nhà, rồi Lâm Đồng Chương thích chơi bóng rổ ở trong sân như thế nào, rằng cô ngồi đọc sách ở dưới giàn nho, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy cơ bắp của anh. Mỗi lần như vậy, khuôn mặt Lâu Tuấn Bình đều trở nên thiếu kiên nhẫn, nhưng cô không nhận ra, vẫn cứ nói không ngừng.

-o0o-

- Sao mà lại tới đây?

Vừa rồi, Lâm Khương đang chạy trên đường, bỗng nghe thấy tiếng trẻ con gọi tên của cậu, cứ nghĩ là nghe nhầm, thì ra đúng là bọn họ.

- Quý Sinh muốn tới xem trường học của anh chị nó một chút.

Hòa Lý Thanh cười nói. Lâm Khương nghe thấy, giận đến nổi hơi thở cũng trở nên nặng nề, nhìn lại mẹ đẻ, vẻ mặt cô như thể vừa rồi không hề có chuyện gì xảy ra, cậu thật sự bất bình thay cha mình. Quy Sinh vẫn ở bên cạnh cậu, hỏi cái này cái kia, cậu tức giận:

- Ai là anh trai của đứa ngoài giá thú như nó! Nó không phải là con trai của cha tôi!

- Lâm Khương!

Lâm Hòa ở cách đó không xa, quát lên, Hòa Lý Thanh giơ tay, tát Lâm Khương một cái, lạng lừng nói:

- Con đang nói linh tinh gì ở trước mặt Quy Sinh đấy hả?!

Quy Sinh đang ngậy người nhìn họ, thấy mẹ đang nổi giận, nó ôm lấy đầu gối của Hòa Lý Thanh, ngẩng đầu lên, đôi mắt ngậy ngô nhìn mẹ, nói:

- Mẹ đừng tức giận nữa, anh biết sai rồi!

Hòa Lý Thanh sợ Lâm Khương nói thêm gì nữa, khẽ bảo Phương Nha đưa Quy Sinh đi ra xa. Sau đó, cô hạ giọng:

- Chuyện của người lớn, con không hiểu đâu. Con mới lớn từng này mà miệng đã nói con ngoài giá thú cái gì chứ.

Lâm Khương nhìn dáng vẻ đau lòng của cô đối với Quy Sinh, chợt cảm thấy tức giận:

- Có phải chỉ có mình nó là con trai của bà không, nếu như chỉ có nó, thì bà lấy tư cách gì để dạy dỗ tôi? Bà là gì?

Nói tới đây, mũi cậu cảm thấy tê tê, không muốn yếu thế, đôi mắt đỏ ửng nhìn Hòa Lý Thanh:

- Nếu bà là mẹ tôi, vậy những năm qua bà ở nơi nào? Nếu bà không phải thì bà quan tâm đến tôi làm cái gì, bây giờ còn dạy dỗ cái gì, bà có tư cách sao?!

Lâm Hòa chạy đến, khẽ kéo cánh tay của Lâm Khương, nhưng cậu không để ý tới, tiếp tục nói:

- Tôi rất hiếu kỳ, tại sao bà có thể không biết xấu hổ đến như thế? Bà đã làm những gì mà bây giờ lại ở đây diễn trò mẹ con?

Nghe những lời này, Hòa Lý Thanh khẽ run lên, con người mở to, bên trong tràn ngập đau đớn, nhìn Lâm Khương không chớp. Rồi cô quay đầu, hỏi ý Lâm Hòa, hỏi xem có phải Lâm Hòa cũng nghĩ như vậy không. Nhưng Lâm Hòa không nhìn cô, chỉ cúi gầm mặt xuống.

Hòa Lý Thanh nghiêng đầu, hỏi:

- Mấy năm nay cha các con đều dạy dỗ các con như thế này?

Dứt lời, cô cũng không nói thêm gì nữa.

-oOo-

Trở lại trong xe, cô chợt nhớ ra đồ ăn mang từ nhà đến vẫn chưa đưa cho bọn trẻ, để lại bọn Quy Sinh vẫn còn bàng hoàng, ngậy ngô ngồi ở ghế sau, cô cầm lấy mấy bọc lớn, đi về phía kí túc xá.

Ký túc xá ở trường trung học gồm hai tòa nhà, ngoài tường phủ kín dây thường xuân, sau khi hỏi quản lý khu ký túc phòng của Lâm Hòa, cô tìm được đến trước cửa. Cửa phòng không khóa, cô gọi Lâm Hòa mấy tiếng nhưng không có ai trả lời, cô cho là con bé vẫn chưa quay về, định đem đồ về thì thấy có mùi lạ từ trong phòng truyền ra. Cô đẩy cửa bước vào...

Lâm Hòa đang hút cần sa.

4. Chương 4

Chương 4: Lâm phu nhân

Hòa Lý Thanh hoảng hốt, chạy ra ngoài cổng trường. Sau cuộc nói chuyện vừa rồi với Lâm Hòa, sự áy náy và nỗi tuyệt vọng như lũ quết, đổ ập lên đầu cô. Cô gần như không thể hít thở được, tựa như mùa đông năm lớp mười ấy, khi cô rơi xuống lỗ bằng thủng trên con kênh trong thành phố, đau đớn như băng lạnh thấm vào tận xương tủy. Lâm Hòa nói, nó hút cần sa không chỉ mới ngày một ngày hai, Lâm Hòa nói, với trình độ chơi bời của Lâm Khương, nó chẳng thèm để ý đến mấy loại cần sa này, Lâm Hòa nói, ‘Cha tôi không biết, trong mắt cha, chúng tôi rất ngoan’, Lâm Hòa nói, ‘Nhưng nếu chúng tôi có được một người mẹ, thì những điều này làm sao có thể giấu giếm được người nhà’, Lâm Hòa còn nói, ‘Từ mẹ này không phải chỉ bà đâu’. Tất cả đều là do chính Lâm Hòa nói ...

Luật sư vừa bước ra khỏi cửa, thư ký lập tức nhắc điện thoại, gọi vào trong phòng làm việc của Lâm Đồng Chương, nói có một người họ Hòa, đang ở dưới tầng chờ gặp. Lâm Đồng Chương xoay xoay chiếc đồng hồ đeo tay, cho người dẫn cô lên.

Hòa Lý Thanh ngồi trên ghế sofa ở sảnh lớn, người qua người lại, thỉnh thoảng lại có nhân viên trong công ty liếc nhìn về phía cô. Dáng người cao ráo, ngoại hình cũng không tồi, lại dắt theo hai đứa trẻ con, một trường hợp không dễ gặp ở các trung tâm thương mại lớn như thế này. Hòa Lý Thanh vẫn còn rất hoang mang, từ lúc quay lại đến giờ, cô luôn mơ màng, không biết mình đang ở đâu...

Đi theo thư ký lên tầng, lúc trong thang máy, thỉnh thoảng vẫn có người lên nhìn, nhưng cô không quan tâm. Hai đứa bé rất ít khi được đi vào những nơi như thế này, nhỏ giọng riu rít chuyện trò, ngay cả quang cảnh bên ngoài thang máy lồng kính cũng cảm thấy mới mẻ.

Cô ngồi đối diện Lâm Đồng Chương, kể cho anh nghe chuyện vừa rồi ở trường học cùng những lời Lâm Hòa nói, chính xác từng câu từng chữ, mà từng câu từng chữ ấy chẳng khác nào máy điện báo, đang đục lỗ trong trái tim cô. Nói xong, cô ngược nhìn Lâm Đồng Chương, anh không hề khiếp sợ hay kinh ngạc như trong tưởng tượng của cô. Trên bàn làm việc của anh là tám ảnh lúc Lâm Hòa, Lâm Khương tốt nghiệp tiểu học, ba người cùng đi xem lễ hội ở Tây Ban Nha. Biết bọn trẻ buồn phiền vì người mẹ không làm tròn trách nhiệm, cho nên anh luôn cố gắng yêu thương bọn chúng hơn, quan tâm đến thành tích và suy nghĩ của chúng, nhưng lại không biết chúng oán hận mẹ đến như vậy, thậm chí còn cảm thấy vui vẻ khi làm mẹ đau khổ. Anh ngẩng đầu nhìn Hòa Lý Thanh, cô cũng nhìn thẳng vào mắt anh, vọng tưởng sẽ tìm được trong mắt anh câu phủ định, bác bỏ lời nói của con cô, bác bỏ lời nói rằng cô không có tư cách. Lâm Đồng Chương mở miệng, nói một câu tựa như một cước, đạp cô xuống vực sâu, kinh hãi đến nổi cả da gà.

- Sáng sớm hôm nay, có một cô gái đến báo cảnh sát, tố cáo Lâm Khương xâm phạm.

Sau một hồi lâu không có ai nói gì, chiếc điện thoại trên mặt bàn đột nhiên đổ chuông, khiến Hòa Lý Thanh giật mình. Thư ký nói Trương tiểu thư đã tới, hỏi xem cô ấy nên ở bên ngoài chờ hay có thể đi vào luôn. Lâm Đồng Chương còn chưa kịp trả lời, cửa phòng làm việc đã bị mở ra, một cô gái trẻ, tóc búi cao, vung vẩy cánh tay đi vào, chưa nhìn xem trong phòng làm việc có người hay không, đã nhìn về phía Lâm Đồng Chương, gọi:

- Anh Lâm, anh Lâm! Em đã viết xong luận văn rồi, khi nào chúng ta sẽ sang Pháp chơi?

Chưa dứt lời, cô ta chợt thấy Hòa Lý Thanh, nửa câu sau cũng nói nhỏ dần. Cô ta nghi hoặc nhìn hai người, nói:

- Tiểu Diệp nói anh không phải nói chuyện công việc mà!

Sau đó, cô ta quay sang nhìn Hòa Lý Thanh, khẽ cười, để lộ hàm răng trắng đều:

- Tôi tên là Trương Tinh. Xin hỏi chị là?

Hòa Lý Thanh chớp mắt, cẩn thận đánh giá, trẻ tuổi đầy sức sống, ngây thơ hồn nhiên. Sau đó cô mỉm cười nói:

- Hòa Lý Thanh.

Lâm Đồng Chương từ đầu đến cuối không nói một câu nào, Trương Tinh thấy không khí có phần khác lạ, không nói gì nữa, muốn đi ra ngoài ngồi chờ. Lâm Đồng Chương nhẹ nhàng gạt đầu, hai người cùng nhìn nhau mỉm cười, sau đó cô ta quay người đi ra.

Lúc này, Lâm Đồng Chương mới nghiêm túc nói cho Hòa Lý Thanh nghe về cuộc điện thoại từ đồn công an gọi tới. Cô gái kia là bạn học của Lâm Khương, nói rằng hai ngày trước, trong buổi tiệc cuối tuần, cô ta chỉ uống nước ngọt, không hề đụng đến rượu, nhưng khi tỉnh lại thì đã ở trong một quán trọ nhỏ, chỉ có một chút ấn tượng mơ hồ với chuyện đã xảy ra tối hôm trước, đoán hai ngày mới quyết định báo cảnh sát.

Trong lúc anh kể lại tất cả, Hòa Lý Thanh thần thờ nhìn chăm chăm khung ảnh trên mặt bàn, ở góc độ của cô không thể nhìn thấy bức ảnh, nhưng trong đó nhất định là hình của các con trong mười mấy năm cô bỏ lỡ.

- Lâm Khương đâu? – Hòa Lý Thanh hỏi.

- Đã bị đưa tới đồn công an, có lẽ cô vừa rời khỏi đó thì cảnh sát đến.

Ngay trước mặt nhiều bạn học như vậy mà bị bắt đi, Lâm Khương liệu có trở nên luống cuống giống cô không, Hòa Lý Thanh thầm nghĩ.

Lúc cô từ trong phòng làm việc đi ra, Trương Tinh cùng với mấy thư ký đang chơi đùa với Quy Sinh và Phương Nha ngồi trên ghế sofa. Phương Nha già dặn hơn, không thèm để ý đến bọn họ, còn Quy Sinh bị chọc cho cười ha ha, liếc mắt thấy cô đi ra, lập tức chạy tới, ôm lấy đầu gối cô, kêu đói. Phương Nha cũng chạy đến, nói vừa nãy mới chỉ ăn nhẹ, bây giờ cũng thấy đói. Quy Sinh hí mắt cười, hai hàng lông mi dày cong lên, khiến những người bên cạnh nhìn thấy cũng muốn cười theo. Lâm Đồng Chương nghe thấy tiếng cười liền đi ra, Quy Sinh quay đầu, nhìn thấy thân hình cao lớn của anh, vội chạy tới, nhón chân kéo áo Lâm Đồng Chương, gọi:

- Cha, cha, bé con!

Những người bên cạnh đang mỉm cười lập tức cứng mặt, quay sang nhìn nhau, sợ mình nghe nhầm. Mấy thư ký nhanh chóng giải tán, chỉ còn lại Trương Tinh đứng đó, nghi ngờ nhìn hai người. Lâm Đồng Chương cúi đầu, nhìn bộ dáng làm nũng của Quy Sinh, không đành lòng để cho thằng bé thất vọng, đành khom lưng bế nó lên. Quy Sinh hài lòng, ôm lấy cổ cha, dường như lập tức không còn cảm thấy đói bụng nữa. Lâm Đồng Chương nói với Trương Tinh:

- lát nữa sẽ nói rõ với em sau.

Hòa Lý Thanh như vừa tỉnh lại từ chuyện của Lâm Khương, đưa tay ôm lấy Quy Sinh, nói đến lúc phải về nhà rồi. Quy Sinh còn chưa muốn buông tay, nhưng thấy mắt mẹ không thoải mái giống như bình thường, có lẽ là mẹ không vui, nó không ăn vạ nữa, ngoan ngoãn nằm trên vai mẹ, quay đầu vẫy tay với mọi người, nói:

- Cha, hẹn gặp lại. Dì Tiểu Diệp, hẹn gặp lại ...

Điểm danh không thiếu một ai, mọi người đều cảm thán, đúng là đứa trẻ đơn giản.

Hòa Lý Thanh vừa đi qua khúc quanh, Lâm Đồng Chương đã kéo lấy Trương Tinh. Trương Tinh lắc lắc tay của hai người, vui vẻ nói:

- Đúng là một đứa trẻ đáng yêu! Có phải Lâm Khương lúc bé cũng như vậy, không giống như bây giờ?

Vừa nói cô ta vừa bắt chước vẻ mặt lạnh lùng của Lâm Khương. Lâm Đồng Chương không nói gì, chỉ trêu đùa, kẹp mũi, véo má cô ta.

Cô ta nhăn mũi lại, Lâm Đồng Chương suy nghĩ, đang định mở miệng bảo cô ta đi vào phòng làm việc, giải thích chuyện của Hòa Lý Thanh, bỗng nhìn thấy trưởng phòng kế toán Nhạc đi tới, lại còn lớn tiếng nói:

- Lão Lâm, đó không phải là tiểu Hòa, vợ của cậu sao? Mấy năm trời không gặp, cô ấy hình như còn cao hơn cả lúc trước.

Toàn bộ phòng thư ký và cả Trương Tinh đều nghe thấy, trong lòng mọi người đều thầm oa lên một tiếng. Không phải nói là đã sống riêng nhiều năm, gần như đã ly hôn sao, thế nào là lại xuất hiện vào lúc này, cứ tưởng là một cụ già, mặt lão hóa xấu xí, ai ngờ khuôn mặt kia, thanh tú không khác gì đám tiểu tam.

Trương Tinh nhìn Lâm Đồng Chương không lên tiếng. Anh thở hắt ra, bỗng nhiên cảm thấy phiền phức.

5. Chương 5

Chương 5: Quá khứ I

Sau khi đưa lũ trẻ về nhà, Hòa Lý Thanh không trở lại căn nhà nhỏ ngay mà ngồi ở phòng khách trong nhà chính, cô không biết mình phải đi bước kế tiếp như thế nào. Những năm trước đây, cô chưa từng phải nghĩ đến những vấn đề như vậy, mặc số phận như lục bình trôi, theo dòng nước chảy đến đâu thì đến, không cần biết ở đâu, cũng không cần có kế hoạch gì. Khi còn trẻ, trong đầu lúc nào cũng chỉ có toàn chuyện liên quan đến Lâm Đồng Chương, sau đó lại đi hành nghề y cùng với Quy Sinh. Mặc dù cô vẫn thường nhớ tới Lâm Hòa, Lâm Khương, nhưng trong tiềm thức, cô luôn cho rằng bọn chúng không cần đến cô, cũng giống như cô không cần ở bên cạnh bọn chúng. Chúng không cần thì có thể không cho chúng được sao?

Đến chạng vạng tối, tài xế lái xe đưa Lâm Hòa, Lâm Khương quay về. Lâm Đồng Chương cũng gọi điện thoại, nói rằng cảnh sát đưa Lâm Khương từ văn phòng của trường đi, nên cũng không có quá nhiều người biết, với lại vẫn chưa có chứng cứ xác thực, sau khi lấy lời khai xong, bọn họ đã lập tức thả người. Lâm Đồng Chương đã nói với họ vài câu, cho dù có chứng cứ hay không, có lẽ kết quả cũng chỉ có một. Anh còn nói, trong thời gian này, không được cho bọn trẻ ra ngoài, nên ở lại đây, đợi qua cơn sóng gió này đã.

Mặt Hòa Lý Thanh trắng bệch, cúp điện thoại, hai đứa trẻ đứng trước mặt cô im lặng, cô ngẩng đầu nhìn bọn chúng. Ánh mắt của Lâm Hòa rất giống cô, ngay cả biểu cảm khuôn mặt khi căng thẳng, mi mắt với lông mày căng ra cũng rất giống. Mặc dù đã bắt đầu phát triển chiều cao, nhưng tuổi còn nhỏ, vẫn còn nét mũm mĩm của trẻ con, hai má căng tròn thành một đường cung mượt mà, khi cười lên nhìn giống hệt trái táo, chiếc mũi thanh tú, đôi môi đầy đặn, sau mấy năm nữa chắc chắn sẽ vô cùng xinh đẹp. Còn Lâm Khương thì giống cha của nó nhiều hơn, khi nó mới sinh ra, bà Lâm (mẹ của Lâm Đồng Chương) vẫn thường sờ theo đường lông mày của nó, nói cặp lông mày này lớn lên sẽ có tướng chủ tịch, bây giờ quả nhiên là như vậy, lại còn chiếc cằm quyền rũ phái đẹp, ngũ quan vừa mang nét ngây thơ lại vừa tuấn tú, một đứa trẻ như thế này làm sao có thể làm ra những chuyện bẩn thỉu kia được. Làm sao nó có thể như vậy?

Hòa Lý Thanh đứng lên, bước hai bước về phía Lâm Khương, nhìn chằm chằm vào mắt của cậu, không để ý đến Lâm Hòa còn đang đứng bên cạnh, cô hỏi:

- Con trả lời mẹ một câu, chuyện này có phải do con làm hay không?

Lâm Khương cười khẩy, không bận tâm, Hòa Lý Thanh hỏi lại một lần nữa:

- Con nói đi, con có làm hay không, con nói gì mẹ cũng sẽ tin.

- Có.

Lâm Khương khẽ nâng cằm lên, thản nhiên trả lời.

Hòa Lý Thanh bước ra đằng sau lưng, đập vào đầu gối cậu một cái, Lâm Khương quỳ gập xuống, Lâm Hòa sợ hãi, bước lên hai bước. Lâm Khương muốn đứng lên đánh trả, nhưng bấp chần lại bị Hòa Lý Thanh khống chế, hai tay bị khóa ở sau lưng. Hòa Lý Thanh nói:

- Nghe nói bản lĩnh của con là do cha con dạy? Vừa hay, mẹ cũng vậy.

Mặt Lâm Khương đỏ bừng, hai mắt vẫn lên tia máu, liều mạng giãy giụa. Cô quát:

- Cho nên, những chuyện bẩn thỉu như thế, con cũng học từ cha con sao?!

Cô nói những lời này là để cho đứa con trai không nghe lời của cô nghe, nhưng nghĩ lại những gì đã từng xảy ra, toàn thân cô run rẩy, những năm tháng vốn đã bị khóa chặt bỗng mở ra, ký ức ào ạt ùa về ...

Nhà họ Hòa của cô và nhà họ Lâm vốn rất thân thiết, ông nội của hai người là chiến hữu, đã quen biết nhau từ lâu. Khi đó ông nội Hòa Lý Thanh đã qua đời, mà đời con cháu không còn sống đơn giản như trước, chỉ một ổ bánh mì nhỏ cũng có thể chia làm nhiều phần. Một khi xuất hiện bánh nướng, bánh ngọt lớn, mọi người đều muốn được chia phần nhiều hơn. Không biết nhà họ Hòa đã bí mật kinh doanh cái gì, dù tiếng tăm bên ngoài trong sạch nhưng địa vị thì lên rất nhanh, khiến cho không ít người ghen ghét, muốn đập đổ nhà họ Hòa, trong đó có Lâm Hưng An. Thời đó chưa có mạng internet để cập nhật thông tin như bây giờ, chỉ cần một lá thư tố cáo cùng với một bằng chứng xác thực là có thể thực hiện. Mà nói đến bằng chứng, Lâm Hưng An đã dụ dỗ Lâm Đồng Chương đến nhà họ Hòa chơi, rồi đặt thú nhồi bông vào khe hở giữa bức tường và quyển lịch trong phòng khách, có ai lại đi để phòng một đứa trẻ con chứ? Phá hoại cả một gia đình hạnh phúc cũng như đập đổ hình tượng gia đình kiểu mẫu rồi mới chịu buông tay.

Khi đó, Hòa Lý Thanh mới bảy tuổi, đã theo một Trung y nổi tiếng trong nước ở nhà bên cạnh, học đề cương các loại thảo dược. Cha mẹ cô không cam lòng chịu thất bại, chỉ mang theo anh trai cô, định trốn ra nước ngoài sinh sống, khi xe đang đi trên đường cao tốc, bất ngờ va chạm với một chiếc xe tải. Hòa Lý Thanh không biết gì, vẫn đang ở trong sân phơi thảo dược, bỗng như nghe thấy tiếng phanh xe từ xa vọng đến, ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy ánh mặt trời chói chang.

Ông nội Lâm lúc ấy đã quay trở lại thành phố, tức giận đến mức muốn cầm cây trượng, đánh chết tên nghiệt tử, Lâm Hưng An vẫn cứng đầu cứng cổ không chịu nhận sai. Hòa Lý Thanh được mang đến nhà họ Lâm, đang ngồi trước cái tủ cạnh giường trong phòng của khách, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, đầm từng nhát từng nhát vào thành giường, vừa đầm vừa nói:

- Không được khóc, không được khóc, mẹ ơi, con không có khóc.

Gò má trắng nõn đỏ bừng vì cố kìm nén, từng giọt từng giọt nước mắt, lách tách rơi xuống nền nhà lát gạch men.

Ông nội Lâm không thể cứ tiếp tục giảng giải đạo lý nào là phải chính trực hay sống phải có tình nghĩa với đứa con trai đã tuổi tráng niên nữa, ông dẫn theo Hòa Lý Thanh, trở lại khu vườn này, một già một trẻ sống qua ngày. Những người khác không dám nhắc đến chuyện nhà họ Hòa trước mặt ông, dĩ nhiên Hòa Lý Thanh cũng không có bạn chơi cùng. Sau đó, mỗi năm, Lâm Đồng Chương cũng quay trở về sườn núi này mấy lần, anh phát hiện cô em gái này càng trưởng thành lại càng xinh đẹp, các đường nét trên khuôn mặt lại càng tinh tế, thoát tục, thỉnh thoảng cũng quan tâm đến chuyện học hành của cô. Từ khi lên bảy tuổi, Hòa Lý Thanh chưa từng có bạn chơi, cả ngày chỉ biết hiếu thuận với ông nội Lâm và nghiên cứu thảo dược. Trong mắt cô, Lâm Đồng Chương là người duy nhất cô có thể gần gũi.

Sau đó là Lâu Tuấn Bình ...

Ngày đó, cô ngồi xuống bên cạnh dòng suối trên núi, nước suối chảy róc rách, len lỏi qua chân cô. Những tia nắng màu cam của buổi hoàng hôn chiếu xuống mặt nước, ánh lên từng luồng sáng màu bạc, vàng lóng lánh xen lẫn nhau, chiếu xuống rừng cây, rải những mảnh sáng nhỏ khắp mặt đất. Lâu Tuấn Bình đang ở trên gò đất khô, đằng sau hàng rào chắn phía xa, ngồi một bên nhóm bếp củi để chuẩn bị nướng khoai. Anh lấy ra mấy củ khoai lang, trộn với bùn nhão rồi ném vào bếp lửa. Cô ở bên này kêu la, Lâm Đồng Chương và Lâu Tuấn Bình thỉnh thoảng cũng ừ à mấy câu, nếu không thì lờ đi, không thèm trả lời.

Mùa đông năm lớp mười ấy, một mình cô đi trượt băng, bị rơi xuống con kênh trong thành phố, nước lạnh thấu xương. Ông nội đã đi thăm chiến hữu ở tỉnh khác, cô phải đi một mình từ đầu này đến đầu kia thành phố mới về đến nhà, uống bát canh gừng rồi đi ngủ. Nửa đêm tỉnh dậy, trong nhà không chỉ có mình cô, còn có Lâm Đồng Chương, anh cùng đám con ông cháu cha khác ở trong thành phố đang uống rượu nhưng hươu...

Bóng đêm mờ ảo như khói sương che phủ ánh mắt, cô chỉ nghe thấy tiếng thở gấp, anh ở trên người cô, vùi đầu ngửi cổ và tóc cô. Toàn thân Hòa Lý Thanh đang sốt, gần như sắp ngất xỉu, cố dùng hết sức bình sinh để đẩy anh ra, cũng cố la hét thật lớn, nhưng chỉ có mấy tiếng ư ư phát ra từ cổ họng, đối với Lâm Đồng Chương, những âm thanh mơ hồ đó lại như những tiếng thầm thì...

Đã rất lâu rồi, cô mới nhớ lại đêm hôm đó, chẳng khác nào trải qua một đêm tăm tối cùng với đám rắn độc.

6. Chương 6

Chương 6: Quá Khứ II

Khi cô tỉnh lại, Lâm Đồng Chương đã quỳ ở thư phòng của ông nội được mười mấy tiếng đồng hồ. Ông nội đứng ngay trước mặt anh, đầu đón nhìn ra ngoài cửa sổ. Vì muốn đền bù cho Hòa Lý Thanh, ông mới đem cô đến nơi này, thương yêu cô hơn hẳn các cháu ruột của ông, hi vọng cô có thể lớn lên mà không phải lo lắng hay buồn phiền. Không hề nghĩ rằng, cô vừa lớn lên đã phải chịu tổn thương như vậy, lại bị chính cháu của ông làm nhục.

Lâm Đồng Chương duỗi thẳng cái lưng đã quá mỏi, chống tay ở ngang eo, giữ lấy phần lưng bị thương, hít vào một hơi, làm ông nội chú ý, quay lại quát một tiếng. Anh cúi đầu, kiên định nhắc lại một lần nữa:

- Ông nội, cháu đã biết sai rồi. Chuyện tối hôm qua là ngoài ý muốn, nhưng cháu cũng thật lòng thích cô ấy.

Anh mím chặt môi lại, rồi tiếp tục:

- Cháu muốn kết hôn với cô ấy.

Ông nội Lâm giận dữ, cười thành tiếng:

- Mày thích con bé, mày đã hỏi qua ý của con bé chưa?! Dựa vào những gì mày đã gây ra, mày có tư cách gì mà nói thích nó?!

Lâm Đồng Chương cảm thấy oan ức. Rõ ràng là do anh uống quá nhiều, đến nỗi vào nhầm phòng, đầu óc quay cuồng, cứ nghĩ là mình đang nằm mơ, nhưng, anh lại không thể giải thích được. Mặc dù anh sống tùy tiện, yêu đương chơi bời, nhưng từ nhỏ anh đã được giáo dục, phải biết chịu trách nhiệm, không được trốn tránh.

Khi ngồi bên cạnh ao đánh cờ, ông nội nhìn cô bằng ánh mắt hối lỗi, làm cô cảm thấy đau lòng hơn. Ông hỏi cô, có thể tha thứ cho Lâm Đồng Chương không, nếu không chấp nhận lời xin lỗi của anh, ông sẽ đưa ra pháp luật, tuyệt đối không để cho nhà họ Lâm nhúng tay vào. Nói xong, ông cúi đầu, vãn về quần cờ trong tay, cô thầm nghĩ, sao cô có thể làm cho ông phải khó xử được? Nhưng, chính cô cũng thích Lâm Đồng Chương, người cô thích sao có thể làm ra một chuyện như vậy?

Đến ngày hôm nay, Hòa Lý Thanh mới nhận ra, có lẽ năm đó, khi Lâm Đồng Chương mới hai mươi, hai mốt tuổi, anh nói thích cô cũng chỉ là tình thế bất buộc. Cô không thể trách anh được, bởi vì chính cô cũng cam tâm tình nguyện. Một cô gái mười lăm tuổi lại có thể lấy được người mình yêu, mình quan tâm, thì cho dù bị lừa gạt cũng cảm thấy vui vẻ, coi việc cả ngày bám lấy anh là một sự hi sinh vì tình yêu, chỉ cần như vậy đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Lâu Tuấn Bình không biết chuyện của họ bắt đầu như thế nào, nhưng thấy cô vui vẻ hơn trước đây, nụ cười tươi sáng hơn, anh cũng cảm thấy hạnh phúc cho cô.

Cô mang thai cặp sinh đôi Lâm Hòa, Lâm Khương chính vào đầu mùa xuân năm sau.

Ông nội thấy cháu bỗng nhiên rất hay thèm ngủ, vội gọi bác sĩ đến nhà khám, lại càng hoang mang khi nghe tin cháu gái đã mang thai. Ông giận đến tái mặt, thở không nổi, suýt té xỉu.

Lâm Đồng Chương lại phải chịu một trận roi, rồi bị phạt quỳ hai ngày. Ông nội cũng vì vậy mà yếu dần, rồi qua đời, không kịp chờ đến ngày được bế cháu nội.

Mặc dù bà Lâm không thích Hòa Lý Thanh, bà cũng biết, nhà họ Lâm thiếu nợ cô, nếu còn để cô bên người, sớm muộn cũng sẽ có chuyện xảy ra, rồi lại thành làm ơn mắc oán. Nhưng, ba mươi mốt tuổi bà mới sinh được Lâm Đồng Chương, bây giờ đã hơn năm mươi tuổi, cũng đến tuổi muốn bế cháu trai rồi. Còn Hòa Lý Thanh, tất cả trên dưới nhà họ Lâm, không một ai quan tâm một cô bé mười lăm tuổi như cô có muốn sinh

hay không, bà Lâm còn lấy danh nghĩa ông nội, cảnh cáo cô, không được động đến cháu trai bà, nếu có bất kỳ sai sót gì xảy ra, thì cô phải cút khỏi nhà họ Lâm.

Lâm Đồng Chương quỳ gối trên giường của Hòa Lý Thanh, vừa hôn dọc theo trán, mũi rồi gò má của cô, vừa hỏi:

- Em có muốn sinh con không?

Hơi thở của anh phả lên tóc cô, vương vấn bên tai cô, làm cô bật cười vì nhột. Cô không đáp lời, anh liền vùi mặt xuống chiếc gối bên cạnh, kề miệng bên tai cô, nói rằng cô không thể không đồng ý. Khi đó, gió xuân từ ngoài ban công thổi vào, mơn trớn trên gò má căng mịn của cô, bên cửa sổ tiếng chuông gió trong trẻo vang lên, âm thanh leng keng truyền đi rất xa, xa đến mức đập vào con diều đang bay trên không trung, rồi rơi xuống ngọn cây lê, cuốn theo một đám hoa lê rơi xuống.

Lâm Hòa, Lâm Khương ra đời chưa được nửa năm, cô báo cho mọi người mình sắp thi tốt nghiệp trung học, và đã đăng ký vào đại học y để nghiên cứu về y học. Đối với những người khác, đó cũng lắm chỉ là câu cô thuận miệng nói ra, có ai ngờ, cô lại bỏ ra bao nhiêu nỗ lực. Ở nhà, bà Lâm gặp ai cũng nói, tại cô không đủ sữa, báo hại cháu trai cháu gái của bà cũng chậm lớn, nói cô chỉ biết đọc sách, không chăm sóc tốt cho con bà, con bà làm việc ở công ty đã đủ mệt mỏi, mà cô không thêm quan tâm đến anh một chút. Lâm Đồng Chương bảo cô đừng để ý, cô chỉ cười hì hì, nói rằng cô cũng không bận tâm, dù sao bà cũng nói đúng.

Thật lòng, cô rất thích Trung y và cả Lâm Đồng Chương, nhưng với Lâm Đồng Chương, cô chỉ là mối mẻ, liệu có thể kéo dài được bao lâu đây? Một lần uống rượu nhưng hươu rồi làm ra chuyện như vậy, anh không đụng đến nó lần thứ hai. Anh đã từng kiên trì lái xe hai tháng ròng rã, đi qua nửa lãnh thổ Trung Quốc, rồi rèn luyện trong doanh trại kỷ binh Mông Cổ hơn bảy mươi lăm ngày, mỗi chuyện anh đã làm, sau khi đạt được đến mức độ tốt nhất, anh sẽ bỏ cuộc, không làm lại lần thứ hai. Anh nói, cả thêm chóng chán. Nếu vậy, cô đã sinh con cho anh liệu có phải anh đã đạt đến giới hạn của việc chinh phục cô? Trong đầu Hòa Lý Thanh nảy ra suy nghĩ như vậy sau nhiều lần cô từ trường học gọi điện thoại về nhà nhưng không gặp được anh. Có lẽ cô đã sớm trở thành món đồ chơi bỏ đi.

Cô nghĩ vậy và Lâm Đồng Chương cũng làm đúng như thế.

Cô ngồi trên bậc thềm trước cửa nhà, nhìn chăm chăm vào đài phun nước trong sân. Đây là nơi anh mua để làm phòng cưới trong thành phố, nói rằng chờ thêm mấy năm nữa, khi cô đủ tuổi thì sẽ tổ chức tiệc cưới ở đây. Cô không thích nơi này, nơi này rất lớn, nhưng lại ít cây cối, giống như sống trong một dây chuyền sản xuất đồng bộ. Nhưng, sao anh lại dẫn người kia đi vào đây? Tại sao lại là ở nơi này?

Cô ở bên ngoài đợi mấy tiếng đồng hồ, lúc đứng lên định đi về thì trước mắt bỗng tối sầm, loạng choạng vịn vào cột đá trước cửa, sau đó bước chầm chậm ra ngoài. Lâm Đồng Chương cúi trần đứng cạnh cửa sổ trên tầng hai, nét mặt căng thẳng, vừa thất vọng lại vừa đau khổ, đây là cô gái anh yêu. Rốt cuộc ai mới là người không hiểu yêu là gì, ai mới là người không biết quý trọng? Liệu cô có cảm thấy đau khổ không? Hay là cô sẽ không quan tâm.

Anh yêu cô, bắt đầu từ khi nào? Từ buổi sáng sớm hôm ấy, khi cô kéo anh đứng dưới tán cây, hay là từ lúc cô nhìn anh mỉm cười, môi cong lên thành hình vòng cung rạng rỡ, hay chính là từ lúc cô chạy về phía anh, đuôi tóc tung bay. Mặc dù chuyện của anh và cô bắt đầu như vậy, anh cũng không nghĩ rằng sẽ có ngày kết thúc, nhưng biểu hiện của cô, là thuận theo hy vọng của người khác chứ không phải là mong muốn của cô? Cô luôn mỉm cười, nhưng thực chất không hề quan tâm tới?

Từ đó bắt đầu chuỗi ngày xa cách, từ năm này qua năm khác...

7. Chương 7

Chương 7: Xung đột

Quy Sinh đợi rất lâu rồi mà chưa thấy mẹ quay lại, nó lúi cúi kéo Phương Nha chạy tới nhà chính. Mẹ đang ngồi tựa vào ghế sofa, còn anh trai thì đang quỳ dưới đất. Lần trước, nó không cẩn thận, lỡ đẩy Hồ Hồ ngã xuống cầu thang, Hồ Hồ bị đập đầu xuống, chảy rất nhiều máu. Nó sợ quá, không dám thừa nhận, chỉ nói không phải con không phải con, mẹ cũng bắt nó quỳ xuống như thế này, muốn nó tự suy nghĩ xem mình sai ở đâu. Từ đó, nó cũng không dám nói dối nữa.

Mắt của anh trai đã ửng đỏ, chắc chắn cũng biết sai lầm của mình.

Quy Sinh chạy đến bên cạnh Lâm Khương, quỳ xuống đất, làm mọi người sửng sốt. Hòa Lý Thanh cúi đầu nhìn nó bằng đôi mắt mệt mỏi. Quy Sinh dùng giọng trẻ con của nó nói:

- Mẹ, anh biết sai rồi, anh sẽ không dám nói dối nữa đâu.

Hòa Lý Thanh nhìn Quy Sinh không hiểu, thấp giọng đáp:

- Mẹ cũng hi vọng là anh con đang nói dối, Quy Sinh ạ.

Cô nhìn qua hai đứa con lớn, rồi cụp mắt xuống nói:

- Sao các con lại chọn cách làm tổn thương chính mình vì lỗi lầm của người khác thế? Mẹ là một người mẹ không đủ tư cách, các con làm như vậy để trừng phạt ai?

Nói xong, cô phất tay cho chúng đi.

Lâm Hòa sứt sứt mũi, quay người đi lên tầng, Lâm Khương vẫn cứng nhắc, không động đậy. Hòa Lý Thanh ôm lấy Quy Sinh, đặt lên đầu gối, cầm tay lên đỉnh đầu của nó, nói với Lâm Khương:

- Mẹ rất xin lỗi các con, cho dù mẹ có bao nhiêu nỗi khổ tâm hay nguyên nhân, thì cũng không có lý do gì lại không hỏi han đến các con nhiều năm như vậy. Lúc sinh các con, mẹ cũng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, cũng chưa hiểu chuyện như các con bây giờ. Các con hãy hiểu cho những sai lầm trước kia của mẹ.

Lâm Khương cười lạnh, nói:

- Không dám. Là chúng tôi không xứng là con của bà, bà quá lo lắng rồi.

Lâm Đồng Chương vừa về đến nhà, đã thấy cảnh ba mẹ con người ngồi người quỳ. Quy Sinh thấy anh đi vào, đẩy tay mẹ ra, vội vã chạy về phía anh. Lâm Đồng Chương thấy nó chạy vội tới, đành phải cúi người xuống bế nó lên tay. Quy Sinh lập tức ôm lấy cổ cha, còn dùng giọng đáng thương thì thầm:

- Cha, anh làm cho mẹ tức giận nhưng anh đã biết sai rồi.

Nó nghiêng đầu, làm nũng với cha, chợt nhìn thấy phía sau lưng có một bà lão đang nhìn nó chằm chằm, làm nó giật mình hoảng sợ. Lâm Đồng Chương thấy sắc mặt nó thay đổi, quay đầu nói với bà lão:

- Mẹ, đừng nhìn trẻ con như vậy.

Lâm lão phu nhân quay sang, trừng mắt nhìn anh. Đi vào phòng, thấy cháu trai đang quỳ trên mặt đất, bà vội đi tới, lôi cháu trai đứng dậy, cau mày đau lòng, luôn miệng hỏi đầu gối có đau không, có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không. Bà xoay người nhìn Hòa Lý Thanh, giận dữ bước tới gần, định giơ tay đánh cô. Hòa Lý Thanh chưa ngăn đầu đã đưa tay bắt lấy cổ tay bà, bình tĩnh nhìn lại. Lâm lão phu nhân mắng:

- Cô còn biết quay về sao? Còn biết dạy con? Bao nhiêu năm qua cô đã làm cái gì? Bây giờ về bắt con quỳ là nó phải quỳ, bắt nó nhận sai thì phải nhận sai, cô dựa vào cái gì? Đây là cháu trai tôi!

Ý tứ trong lời nói của bà cũng giống như trong lời Lâm Khương nói lúc ban ngày. Thấy sắc mặt Hòa Lý Thanh không thay đổi, bà tức giận, quay đầu tìm Lâm Đồng Chương, nhìn thấy đứa trẻ đang nép trong ngực anh, cười lạnh nói:

- Thì ra là đi ra ngoài để nuôi đứa ngoài giá thú kia.

Bà chưa dứt lời, Hòa Lý Thanh đã lớn tiếng, nói với Quy Sinh:

- Quy Sinh, bịt tai lại!

Quy Sinh lập tức buông cổ Lâm Đồng Chương ra, đôi tay mồm mĩm che lỗ tai lại, khiến Lâm Đồng Chương cảm thấy buồn cười.

Lâm lão phu nhân lại càng nói nhiều, lời nói ra còn hơn cả bắn súng liên thanh. Hòa Lý Thanh buộc phải ngắt lời bà, nói:

- Mẹ, Lâm Khương đã làm chuyện sai trái, là một sai lầm rất lớn.

Lâm lão phu nhân nói lại cô:

- Tôi biết cô đang nói đến chuyện ở đồn công an, nhưng chuyện này đã qua rồi. Lâm Khương muốn tìm ai mà chẳng được, sao lại phải đi cưỡng bức người khác, rõ ràng là có người đã đặt bẫy cháu ta.

Vừa nói, bà vừa xoa đầu Lâm Khương, rồi nói tiếp:

- Lâm Khương là do tôi nuôi lớn, tôi lại không biết nó là người như thế nào ư? Không so sánh được với cô, ra bên ngoài chữa bệnh cứu người, để rồi mới một năm đã cho Đồng Chương bị cầm tù!

- Đủ rồi!

Lâm Đồng Chương và Lâm Khương cùng quát lên, sau đó mặt Lâm Khương tái nhợt, gạt tay bà nội, chạy lên tầng.

Quy Sinh thấy mọi người đều không nói gì, cũng không dám lên tiếng, quay đầu nhìn xung quanh, thấy Phương Nha đang đứng ở trong phòng ăn, giơ tay vẫy nó. Không đợi nó cất lời, Lâm Đồng Chương đã đặt nó xuống, xoa người kéo Lâm lão phu nhân đi ra ngoài cửa. Lâm lão phu nhân kéo lại chiếc khăn choàng bị trượt xuống vai, miễn cưỡng đi theo.

Ra đến cửa, Lâm lão phu nhân tức giận nói:

- Năm đó vừa sinh con xong, cô ta đã không an phận. Nói chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học, không tiện chăm sóc con đã đành, đến khi lên đại học cũng không ở nhà, cô ta thực sự làm mẹ được mấy ngày! Trước khi kết hôn đã không an phận rồi, bảo con đừng kết hôn với cô ta mà con không chịu nghe.

Bà ngẩng đầu nhìn dáng người cao lớn của Lâm Đồng Chương, đau lòng nói:

- Bây giờ không được thì ly hôn đi, con ở một mình bao nhiêu năm rồi. Bạn gái con bây giờ là Trương Tinh đúng không? Là nghiên cứu sinh? Gia cảnh như thế nào không quan trọng, gia đình bình thường là được.

Lâm Đồng Chương nhìn ra xa, nói:

- Trong lòng con tự có tính toán.

Nghe xong Lâm lão phu nhân lại càng tức giận hơn, chỉ tay lên đầu anh cầu nhàu:

- Tính toán, tính toán! Con nhìn rộng ra một chút cho mẹ, ai mà không biết con có người vợ 'có một không hai'? Bỏ nhà đi còn chưa đủ, lại còn sinh ra một đứa trẻ không biết là của ai? Con còn ngại chưa đủ mất mặt sao? Thế diện nhà họ Lâm cũng đã mất hết rồi!

Hòa Lý Thanh quay người, thở dài một cái, thấy Quy Sinh vẫn đang ôm đầu, đợi Phương Nha đút cho ăn, cô lặng người đứng nhìn nó. Quy Sinh vẫn ôm đầu, nói:

- Mẹ, mẹ chưa cho con bỏ tay xuống! Nhưng mà con đói bụng rồi!

Hòa Lý Thanh phì cười, vỗ nhẹ lên mặt nó.

Lâm Đồng Chương đứng dựa vào cửa nhìn cô cười, tự coi thường bản thân mình.

Làm gì có cái di chúc nào nói không được li hôn, sao ông nội có thể lập di chúc để bắt cô không được rời khỏi đây. Chính xác là ông nội không cho phép anh yêu cầu ly hôn với cô. Thật ra, anh đã từng muốn buông tay, để cho cô rời đi, trước khi kết hôn, anh đã làm cô mất hết hi vọng, nhưng vẫn theo ý nguyện của ông nội mà kết hôn. Trái tim cô không ở đây, anh chỉ còn có thể dùng cách này để trói buộc cô, chỉ còn cách này để cô có thể nhớ tới anh.

8. Chương 8

Chương 8: Em trai

Lâm Đồng Chương ngồi thẩn thờ trong thư phòng, đến rạng sáng mới cảm thấy buồn ngủ. Anh ngủ đến sáng, bỗng nghe thấy tiếng còi xe vang lên, đi ra cửa sổ nhìn xuống, chiếc xe việt dã của Hòa Lý Thanh đã rẽ sang con đường xuống núi.

Lúc đi xuống tầng, thấy Lâm Hòa đang ngồi trên chiếc thảm dưới phòng khách chơi trò chơi, anh cũng ngồi xuống bên cạnh, lấy trong kệ ti vi ra một cái tay cầm khác, nhân lúc Lâm Hòa vừa kết thúc ván đấu, đổi sang mô thức đấu hai người. Lâm Hòa không nhìn anh, vẫn quay về phía màn hình, chào một tiếng ‘cha’, sau đó không nói gì nữa. Lâm Đồng Chương nghĩ thầm, đây quả là vấn đề khó khăn.

Đang chuẩn bị cùng Lâm Hòa nói chuyện một lúc, thì ngoài cửa vang lên tiếng ồn ào của Quy Sinh, không biết đang hát đồng dao của địa phương nào. Phương Nha kéo nó lại, để nó đi vào trong nhà chính. Hôm nay là ngày hẹn nói chuyện cùng với ba mẹ nên Phương Nha cầm di động của Hòa Lý Thanh mua cho, chạy ra chỗ khác nghe điện thoại.

Quy Sinh chạy về phía Lâm Đồng Chương, rồi nhảy lên lưng của anh nằm, ôm lấy bắp vai, đầu ghé sát vào đầu anh, luôn miệng hỏi:

- Cha, hai người đang làm gì vậy?

Lâm Đồng Chương chỉ liếc mắt nhìn nó một cái, không trả lời. Quy Sinh lại kéo cánh tay anh lên như cái cổng vòm, rồi luồn về phía trước, chui vào trong ngực Lâm Đồng Chương. Hai mắt nó nhìn chăm chăm vào những ngón tay linh hoạt trên tay cầm của anh, rồi ngẩng đầu nhìn màn hình, không chớp mắt. Nó móc từ trong túi ra mấy quả hồ đào cho vào miệng, sau đó lại cầm một quả, đưa đến gần miệng của Lâm Đồng Chương, anh nhìn qua rồi há miệng ăn. Quy Sinh cười híp mắt, lấy một quả hồ đào nữa, đưa đến gần miệng của Lâm Hòa nhưng cô bé không động đậy. Quy Sinh lại càng đưa tới gần hơn, còn nói:

- Chị, mau ăn đi! Ăn đi! Thơm lắm!

Thấy Lâm Hòa vẫn không há miệng, thậm chí còn nghiêng đầu tránh đi, một tay của nó vẫn bám lấy cánh tay Lâm Đồng Chương, vươn nửa người ra ngoài, tiếp tục quẩn lấy Lâm Hòa. Lâm Hòa bị nó làm phiền, không chịu nổi nữa, hé miệng, cắn lấy quả hồ đào, rồi quay đầu đi, nói:

- Hương vị thế nào thì cũng là đồ của nhà tao, cũng không phải của mày.

Vừa dứt lời, âm thanh kết thúc trò chơi cũng vang lên, Quy Sinh thấy màn hình trò chơi bỗng nổ tung, những đám mây cùng mấy con ốc sên bay qua bay lại, vỗ tay cười ha ha, cười đến mức mặt mũi cũng đỏ bừng. Lâm Hòa bỗng nhận ra mình vừa so đo cùng nó như thế thật quá trẻ con, khề thờ dài. Lâm Đồng Chương cúi đầu, nhìn thẳng bé cười vui vẻ, cũng không cảm thấy phiền phức nữa.

Đi giúp việc gọi mấy người đi ăn sáng, nói Lâm Khương vẫn chưa xuống. Những người khác còn chưa kịp lên tiếng, Quy Sinh muốn giành lấy việc lên tầng gọi anh, lập tức chạy đi thật nhanh. Sau khi lên tầng, nó không biết phòng nào là phòng của anh trai, đành phải đi dọc hành lang, đập cửa từng phòng, gọi ‘Anh ơi mở cửa, anh ơi xuống ăn cơm’. Lâm Khương ở trong phòng, không thể chịu nổi, phải mở cửa của phòng ra. Quy Sinh đang đứng ở trước cửa phòng ngủ của Lâm Hòa bên đối diện, quay đầu lại nhìn thấy cậu, chạy hai bước đến kéo tay của Lâm Khương, nói:

- Đi thôi anh, xuống dưới tầng ăn cơm.

Lâm Khương cúi kính dẫy nó ra, làm nó ngã xuống sàn nhà, sợ đến ngẩn người. Lâm Khương không thèm nhìn lại nó, xoay người định quay về phòng.

Ai ngờ, Quy Sinh nằm ở dưới sàn nhà bỗng khóc to lên, gọi cha tới. Lâm Đồng Chương ở dưới tầng một, nghe thấy tiếng, đi đến cầu thang thì nghe ra Quy Sinh bị ngã, anh quát một tiếng ‘Khương Tử’. Lâm Khương quay đầu lại, nhìn Quy Sinh đang nằm ăn vạ trên sàn nhà, không có lấy một giọt nước mắt, biết

là sẽ có người đến nâng nó dậy. Nó lật úp người xuống, lấy từ túi quần ra mấy quả óc chó đã vỡ cho vào miệng ăn, lại sợ mấy mảnh vụn rơi xuống sàn nhà, hai bàn tay nhỏ xíu còn hứng dưới cằm, cứ nhai hai lần lại kêu một tiếng, cả hành lang dài, không phải tiếng nhai đồ ăn thì chính là tiếng khóc la của nó. Lâm Khương cũng phải bật cười khi nhìn bộ dạng vô lại ấy, cậu nắm cổ áo, xách nó lên. Quy Sinh sợ hãi kêu mấy tiếng, sau khi được đặt xuống lại cảm thấy thích thú, đòi làm lại lần nữa. Lâm Khương lờ nó đi, bước xuống tầng. Nó đuổi theo sát sau lưng, rồi nhào lúc Lâm Khương đang đứng dưới mấy bậc cầu thang nhảy lên lưng, vòng tay ôm lấy cổ anh trai, đòi bế.

Lúc đi vào phòng ăn, tất cả mọi người nhìn thấy hai tay Quy Sinh đang ôm chặt lấy cổ Lâm Khương, hai chân ngắn tũn không vòng được qua hông của cậu, cả người chổng khác nào chú khỉ con đang treo lơ lửng sau lưng Lâm Khương. Lâm Khương cố kìm nén, mặt đã đỏ bừng, không muốn công nó, nhưng cũng không dám làm nó bị rơi. Lâm Hòa phụt cười thành tiếng, Phương Nha ngồi trước bàn ăn, cười ha ha, còn Lâm Đồng Chương đỏ khóc đỏ cười, đứng lên bế Quy Sinh xuống. Quy Sinh muốn thân thiết hơn với Lâm Khương, nhất quyết đòi ngồi cạnh anh trai.

9. Chương 9

Chương 9: Cô gái

Hòa Lý Thanh đang đứng dựa vào chiếc ghế chờ bên đường chạy, nhìn mấy học sinh đang chạy nhảy trong giờ thể dục và mấy cậu học sinh đang chơi đùa gần đó, trong không khí tươi mát của bãi cỏ xanh ngập tràn ánh mặt trời buổi sáng sớm. lát sau, một cô bé buộc tóc đuôi ngựa, thắt bím dài, đi tới, vẻ mặt cứng ngắc, còn cách cô hai bước thì đứng lại. Cô bé mặc một bộ đồng phục học sinh trung học rất rộng, trước ngực có thêu tên trường màu đỏ, hai tay căng thẳng, nắm chặt ống tay áo. Hòa Lý Thanh khẽ cười, dịu dàng nói:

- Sao? Còn có những người khác đến tìm cháu hả?

Cô bé ngẩng đầu nhìn cô, nghẹn giọng nói:

- Vừa rồi, cảnh sát cũng đến trường hỏi mấy câu.

Hòa Lý Thanh không lên tiếng, chờ cô bé nói tiếp. Cô bé nói:

- Cảnh sát hỏi chi tiết lại một lần nữa. Có cả luật sư của nhà họ Lâm cũng tới, nói, nói sẽ cho cháu ra làm chứng, bảo cháu nói với cảnh sát rằng đêm hôm đó Lâm Khương chỉ đưa Lý Chỉ ra ngoài, chưa đầy năm phút sau đã quay lại, sau đó cũng không đi đâu nữa.

Hòa Lý Thanh quay đầu về phía trước, nhìn một thầy giáo đang chạy ven đường đưa của học sinh để bấm giây, mỉm cười:

- Cháu yên tâm đi, cô không phải là người nhà họ Lâm. Chỉ muốn hỏi cháu, cháu muốn nhận được cái gì? Bạn Đường Như Linh.

Mặt cô bé lập tức biến sắc, tức giận nói:

- Cô có ý gì? Cháu ... bạn thân của cháu bị người ta làm nhục, cháu chỉ nói ra sự thật thôi, muốn nhận được cái gì chứ? Chính ... chính là người làm chuyện sai trái thì phải bị trừng phạt.

Cô bé quá lúng túng, nói chuyện cũng ngắt ngứ. Hòa Lý Thanh nghiêm túc nhìn cô bé, gật đầu:

- Nói như vậy, cái cháu muốn nhận được là công bằng chính nghĩa?

Dứt lời, Hòa Lý Thanh cũng cảm thấy buồn cười, cười thành tiếng. Đường Như Linh nghiêm mặt, mi mắt run run sụp xuống.

- Không phải cô cố ý làm cháu phải xấu hổ. Cô nói rồi, cô không phải là người nhà họ Lâm, cháu có thể nói chuyện thoải mái, hay cháu cứ thử tin cô một lần đi.

Đường Như Linh chần chừ, hỏi:

- Cô có quan hệ gì với Lâm Khương?
- Là một người mẹ không đủ tư cách.

Hòa Lý Thanh nhẹ giọng, nói tiếp:

- Cháu cũng thích Lâm Khương?

Đường Như Linh vừa nghe thấy, lập tức lùi về phía sau một bước, nhưng lại không phủ nhận.

- Cháu ghét Lý Chỉ, cho nên cháu mới làm như vậy?

Đường Như Linh sợ mình sẽ nói sai, sắc mặt trắng bệch, mím chặt môi, không nói lời nào. Những ngày qua, cô bé không thể nào ngủ ngon được, cứ nhắm mắt lại là lại thấy bóng dáng ấy hiện ra. Những lời kia, người nhà họ Lâm hay cảnh sát đều chưa từng hỏi qua, ở trong mắt cô ấy, mình rất ti tiện sao? Dựa vào cái gì mà lại nhận định như vậy?

- Đúng vậy, dựa vào cái gì đây?

Hòa Lý Thanh như đọc được suy nghĩ của cô bé, nghiêng đầu nhìn cô bé cười lạnh.

Hòa Lý Thanh đi đây đi đó nhiều năm như vậy, không chỉ quen biết hai ba người, ngẫu nhiên nhờ người hỏi thăm một chút, cũng biết Đường Như Linh nhờ người mua mấy thứ, cho vào trong rượu của Lâm Khương. Nhà họ Lâm quá ngạo mạn, không thêm điều tra, phân tích thật giả ra sao. Một đứa trẻ thì có thể hư đến mức nào chứ.

Nếu như năm đó, cô chọn cách khác để giải quyết vấn đề thì liệu kết quả có khác gì không. Sau khi rời khỏi trường học, cô không biết phải đi đâu, trong đầu thoáng qua những mảnh vụn của ký ức, xen lẫn những khoảng trống, làm chúng không còn nguyên vẹn như ban đầu. Lái xe lòng vòng trong thành phố một lúc lâu, cô mới chuyển hướng, lái về nhà.

Lúc đi qua khu vườn, Quy Sinh và Phương Nha cùng lão Trương làm vườn đang ở bên cạnh ao sen đào lươn, trên tầng hai vang lên tiếng nhạc rock chất chúa. Cô không đi đến đó mà quay trở về phòng thuốc trong căn nhà nhỏ phía sau, định tiếp tục điều chế mấy phương thuốc còn lại, mấy lọ đựng thuốc dùng tới hôm qua còn chưa được dọn dẹp. Nào ngờ, Lâm Đồng Chương đang ở bên ngoài căn nhà, anh ngồi đọc sách trên chiếc ghế tre bên dưới giàn nho, cô đành phải bước tới, đứng trước mặt anh. Lâm Đồng Chương để sách xuống, hỏi:

- Cô vừa đi đến trường học để tìm người?

Hòa Lý Thanh ngồi xuống chiếc ghế đá đối diện, trả lời:

- Thông tin thật nhanh nhạy, chỉ mới đó đã biết.
- Cô đừng nhúng tay vào, không hiểu chuyện gì cả.

Tay Hòa Lý Thanh chống trên chiếc ghế đá, hai chân đung đưa, không lên tiếng.

Hai người trầm mặc một hồi, Lâm Đồng Chương lại cầm sách lên, vừa giở sách vừa nói:

- Cô dạy dỗ Quy Sinh rất tốt.

Hòa Lý Thanh mỉm cười:

- Đến tuổi đọc sách mới phiền phức, chỉ hơn hai năm nữa là phải cho nó đi học rồi.

Cô ngẩng đầu lên nói tiếp:

- Có thể để nó và Phương Nha ở nhà không?

Lâm Đồng Chương tức giận, ném quyển sách xuống đất, mím chặt môi. Cô làm như không thấy sắc mặt anh, nói:

- Giúp tôi chăm sóc bọn nhỏ đi, cứ đi theo tôi thì khó có thể cho chúng học hành tử tế được. Trước đây, Phương Nha chỉ được tôi dạy hoặc là nó tự học, mặc dù học thức cũng không kém nhưng dù sao được đến trường vẫn tốt hơn.

Lâm Đồng Chương đứng thẳng lên, nhìn chằm chằm vào mắt của cô, cười lạnh:

- Cô phải đi sao? Được, vậy cô ngoan ngoãn nói chuyện với tôi về cha của Quý Sinh đã!

Cô vô thức há miệng, hai mắt mở to. Giống như một con mèo đang kinh ngạc. Nửa đêm hôm qua có một trận mưa lớn, vì độ ẩm cao nên không khí cũng trở nên nặng nề, những chiếc lá nho xanh biếc trên giàn được uống đủ nước, tựa như đang lấp lánh dưới ánh mặt trời. Giàn nho này là do cô và Lâm Đồng Chương dựng lên lúc cô học năm thứ nhất trung học. Khi đó, ở trước mặt anh, cô lúc nào cũng xấu hổ, nói chuyện một hai câu đã đỏ mặt, chỉ có ở bên cạnh Lâu Tuấn Bình, cô mới không ngại ngùng, luôn cười đùa vui vẻ.

Cô nào biết, Lâm Đồng Chương nhìn thấy nụ cười của cô khi ở cạnh Lâu Tuấn Bình, anh cho rằng cô thích anh ta, đau đớn tột cùng vì ghen tuông hành hạ. Nhưng, đó chỉ là những đau đớn ban đầu mà thôi.

Hòa Lý Thanh đang định mở miệng nói thì tiếng điện thoại di động vang lên, Lâm Đồng Chương không động dậy, vẫn nhìn cô chằm chằm không rời. Hòa Lý Thanh cất lời, nhắc anh nghe điện thoại, sau đó cúi đầu, nằm dài trên bàn đá. Ánh mắt Lâm Đồng Chương không thay đổi, tay lấy điện thoại nhận cuộc gọi, giọng nói nhí nhảnh của Trương Tinh truyền ra, nói một hai câu rồi cúp máy. Hòa Lý Thanh đứng lên, nhưng không có ý tiếp tục cuộc trò chuyện, anh đứng đó, suy nghĩ một lát rồi rời đi.

10. Chương 10

Chương 10: Bữa tiệc

Trời chuyển lạnh, ngọn núi vốn xanh biếc cũng nhanh chóng nhạt màu. Từ nhà nhìn ra, trong rừng cây, những chiếc lá vàng, lá đỏ xen lẫn nhau, đã bắt đầu rụng xuống, tạo thành một bức tranh vô cùng xinh đẹp.

Hòa Lý Thanh trở về đã được gần một tháng, cô rất ít khi đi vào thành phố, phần lớn thời gian đều ngồi lì ở phòng thuốc bên trong căn nhà nhỏ. Quý Sinh chạy chơi khắp núi cùng Phương Nha, từ khi ra đời nó đã theo mẹ đi đến rất nhiều nơi xa xôi hẻo lánh, đã quen với cuộc sống tự do, thoải mái. Lâm Hòa, Lâm Khương đã trở về trường học, vụ án cô gái kia đã bị sửa lại khẩu cung, chân tướng của sự việc cũng không có mấy người biết. Còn Lâm Hòa, sau khi nói chuyện cùng Lâm Đồng Chương, nó đã đồng ý sẽ bỏ thuốc phiện. Hàng ngày, Hòa Lý Thanh vẫn nấu thuốc bắc, bảo tài xế mang đến trường học cho cô bé để điều dưỡng cơ thể. Thỉnh thoảng, hai anh em còn đưa bạn về sườn núi này chơi vào dịp cuối tuần, không muốn thân thiết nhưng cũng không thể bỏ mặc thằng nhóc Quý Sinh bám dai như đỉa, náo loạn ồn ào. Ông lão Trương cũng cười nhiều hơn trước.

Chẳng mấy chốc đã đến trung thu, Lâm Đồng Chương gọi điện thoại về, nói có buổi dạ tiệc, hỏi xem cô có muốn đi không. Cô ở đầu dãy bên này chỉ im lặng, đối phương đoán được câu trả lời, lập tức cúp máy. Lâm lão phu nhân rất coi trọng những buổi tiệc như vậy, bà gọi điện thoại tới, quát mắng một trận, nói nếu cô không muốn làm chức vợ này nữa thì nhanh chóng nhường lại cho người khác. Mượn chuyện này, bà bắt đầu nói, bộc phát những bất mãn tích tụ trong mười mấy năm qua.

Đặt ống nghe lên mặt bàn, Hòa Lý Thanh ngồi trên ghế sofa tiếp tục chơi cờ nháy, Lâm Hòa ở trong phòng bếp cũng có thể nghe thấy giọng trách cứ the thé của bà nội. Cô bé bê một bát anh đào ra, chậm rãi đi qua phòng khách, cố ý đi với tốc độ ốc sên để có thể nghe xong cuộc điện thoại. Hòa Lý Thanh liếc mắt thấy, ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn cô bé. Cô bé lập tức xoay người đi lên tầng, nhưng không trở về phòng ngay mà ngồi xuống một góc cầu thang.

Hòa Lý Thanh không kiên nhẫn được nữa, cảm nệm ngồi, đập mấy cái vào tay vịn của ghế sofa, hít một hơi sâu rồi cầm ống nghe lên, nói:

- Mẹ, con sẽ dẫn bọn trẻ đi.

Lâm lão phu nhân không hài lòng, có đi hay không thì cô phải nói từ đầu, không nên để bà phải nói nhiều như thế. Hòa Lý Thanh ở bên này đã nhẫn nhịn đến không thở nổi:

- Mẹ và cha chú ý giữ gìn sức khỏe, hẹn gặp lại.

Dứt lời cô lập tức dập máy. Lâm Hòa lắng tai nghe động tĩnh ở dưới nhà, đang định nhếch môi cười thì Quy Sinh vỗ thật mạnh vào lưng, còn lớn tiếng gọi bên tai cô bé. Lâm Hòa giật mình, hét lên một tiếng, không đợi cô bé bình tĩnh, Quy Sinh đã cười lớn, chạy xuống dưới tầng, không quên giành lấy bát anh đào trong tay cô bé. Lâm Hòa giận đến đỏ bừng mặt, nhưng nhớ đến những điều vừa nghe được, cô bé không kìm được mà mỉm cười.

Sau khi đưa mấy người đến quán rượu, tài xế liền rời đi. Hòa Lý Thanh đã định bảo anh ta đợi thêm một lát vì cô chỉ vào khoảng nửa tiếng rồi về, nhưng thấy dáng vẻ hưng phấn của Quy Sinh và Phương Nha, cô đành thay đổi chủ ý. Ngược lại, Lâm Hòa, Lâm Khương không biểu lộ gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng bên cạnh, sợ Quy Sinh và Phương Nha sẽ chạy loạn.

Sau khi đi vào, vì cô ít khi lộ diện, không ít người liếc mắt về phía này. Lâm Đồng Chương đang đứng ở một góc, nói chuyện cùng mấy người, thấy bọn họ đi vào, liền vẫy tay gọi họ. Những người khác nhìn thấy Hòa Lý Thanh đang đi tới, âm thầm nghi ngờ, những dạ tiệc bình thường khác thì không nói tới, nhưng những buổi tiệc mùa xuân hay trung thu, Lâm Đồng Chương chưa từng mang theo bạn gái.

Đã nhiều năm Hòa Lý Thanh không đến những nơi như thế này, không được tự nhiên kéo chân váy ngắn xuống. Đi tới trước mặt mọi người, Lâm Đồng Chương cầm lấy tay cô giới thiệu, nói đây là phu nhân của anh, mấy bạn làm ăn trên thương trường sau mấy giây ngạc nhiên, lập tức đứng lên nhiệt tình chào hỏi. Giọng mấy đứa trẻ đùa nghịch vang lên làm mọi người chú ý, nhìn thấy Quy Sinh và Phương Nha, mặt bọn họ đều có vẻ lúng túng, có lẽ đã biết lý lịch của chúng.

Vì vụ án lần trước, Lâm Khương cũng đã lâu không xuất hiện, mấy người bạn vây quanh cậu, bắt đầu nói những câu thô tục, Quy Sinh mặc một bộ com lê, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, vừa ăn điểm tâm ngọt vừa nhìn chăm chăm vào bọn họ. Lâm Khương không chịu nổi ánh mắt của nó, bịt tai nó lại, xách đến chỗ Lâm Hòa, nó ha ha cười, hai tay giơ cao, chỉ sợ làm rơi đồng hồ ngọt trên tay. Phương Nha cũng múc một bát kem lớn rồi đuổi theo phía sau, vừa đi vừa nhắc “Quy Sinh không được ăn nhiều đồ ngọt, dì Thanh sẽ mắng đó.”

Hòa Lý Thanh núp vào một góc, từ cửa sổ bên cạnh có thể thấy ánh trăng bên ngoài, sáng tròn như chiếc mâm ngọc. Trung thu năm ngoái chỉ có cô và Quy Sinh, mặc dù vắng lạnh nhưng những tập tục hay những đồ cần thiết đều không thiếu, lại có Quy Sinh chơi đùa cũng thêm phần náo nhiệt. Không biết sang năm thì như thế nào.

Đang suy nghĩ thì mùi nước hoa bay tới gần, cô quay lại nhìn, thấy Trương Tinh đang đi tới. Cô ta mặc một chiếc váy màu xanh da trời, búi tóc cao, trang điểm nhẹ nhàng, để lộ chiếc cổ thon dài. Đứng trước mặt Hòa Lý Thanh ngập ngừng một lúc lâu, cô ta mới mở miệng:

- Chị là Lâm phu nhân?

Hòa Lý Thanh không trả lời, chỉ mỉm cười nhìn cô ta.

- Mặc dù tôi biết là rất mạo muội, nhưng tôi có mấy điều cần nói với chị.

Hòa Lý Thanh không đáp lại những lời này mà nói một đề tài khác:

- Cô biết không? Mười bốn năm này, tôi trở về sáu lần, lần này là lần thứ bảy.

Ánh mắt cô dịu dàng, nhìn về phía cô ta:

- Lần nào cũng có những cô gái trẻ tuổi đến tìm tôi, cần nói về cuộc hôn nhân của tôi và Lâm Đồng Chương. Và cô là người thứ chín.

11. Chương 11

Chương 11: Nhường lại vị trí đó ư

Sắc mặt Trương Tinh liên tục thay đổi, không khác gì tấm bảng màu, cô ta điều chỉnh thái độ, nói:

- Tôi không dám nói tôi khác với những cô gái kia, nhưng khi tôi quen anh ấy, tôi chưa hề biết đến thân phận của anh ấy.

Như được tiếp thêm dũng khí, cô ta kiên định nói:

- Ngược lại, chị thì sao, cho tới bây giờ chị chưa hề ở bên cạnh anh ấy, ngay cả khi anh ấy cần có một người ở bên làm bạn nhất ...

Hòa Lý Thanh nhíu mày:

- Sao?

Cô ta tức giận:

- Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy, anh ấy đang ở một mình trong bệnh viện. Lâm Hòa, Lâm Khương đang ở trường học, anh ấy giấu, Lâm lão tiên sinh và Lâm lão phu nhân, anh ấy cũng giấu. Xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng như vậy mà người nhà không có ai biết. Chị chiếm vị trí này nhưng lại không hề làm cái gì. Không chăm sóc con cái, không làm bạn với chồng, chị dựa vào tư cách gì để là vợ của anh ấy. Chị cũng biết rồi đấy, có rất nhiều người luôn chờ đợi để được yêu anh ấy.

Dứt lời, như thể tự cảm động vì những câu nói của mình, hai mắt cô ta ửng đỏ.

Hòa Lý Thanh cảm thấy buồn cười, có nhiều người chờ đợi để được yêu anh ấy, yêu một bệnh nhân nằm trong phòng VIP sao? Yêu một người đàn ông ba sáu, ba bảy tuổi, đẹp trai, chỉ cần nhìn vào quần áo, khí chất là có thể đoán ra thân phận sao? Cô vô tình để lộ vẻ mặt không thèm chấp Trương Tinh. Sắc mặt cô ta trắng bệch lại có chút dữ dằn, đôi mắt đầy nước, trách mắng:

- Thân phận của anh ấy chỉ là một phần, những thứ anh ấy nỗ lực làm ra cũng chỉ là một phần. Tôi biết anh ấy có tiền, nhưng thấy anh ấy một thân một mình tôi còn đau lòng hơn. Anh ấy phải nhớ ngày họp phụ huynh của Lâm Hòa, Lâm Khương, phải nhớ sinh nhật của chúng. Trong mỗi cuộc họp báo, anh ấy phải ứng phó trước giới truyền thông khi bọn họ hỏi tại sao vị trí Lâm phu nhân lại để trống, có ai lại không biết vẫn tồn tại một Lâm phu nhân vô hình? Có ai lại không biết bạn gái đi cùng anh ấy trong những buổi dạ tiệc đều không phải Lâm phu nhân?

Hòa Lý Thanh bình tĩnh, nhìn cô ta oán trách. Mỉm cười, im lặng một lúc, sau đó cô cắt lời, nói với cô ta:

- Các cô vẫn không hiểu, cho tới bây giờ quyền quyết định không phải ở tôi. Bốn năm trước tôi trở về một lần, lúc đó tôi đã đề nghị ly hôn nhưng anh ấy không đồng ý, lần này về lại nói nhưng anh ấy bảo, phải duy trì cuộc hôn nhân này đến khi bọn trẻ trưởng thành, đó là di nguyện của trưởng bối.

Cô xoay người, tựa vào thành cửa sổ, nói tiếp:

- Có vẻ như cô là người có khả năng thắng cuộc cao nhất, chỉ còn ba năm nữa là Lâm Hòa, Lâm Khương đến tuổi trưởng thành. Dĩ nhiên, với điều kiện là ba năm nữa, cô vẫn còn trụ vững ở vị trí này.

Nói xong, cô quay đầu, không để ý đến Trương Tinh nữa. Trương Tinh ngậy người một lát rồi đi, trước khi rời đi còn để lại một câu:

- Chị quá ác độc, chị đúng là người vô tâm.

Lâm Đồng Chương đang đứng nói chuyện ở phía xa, nhìn thấy hai người đang đứng nói chuyện, anh thậm chí còn có thể tưởng tượng ra nội dung của đoạn đối thoại này. Anh biết, luôn có mấy người như vậy tìm đến Hòa Lý Thanh, thái độ của Hòa Lý Thanh từ trước đến nay vẫn thế, không phải vẻ ngạo nghễ của người chiến thắng, cũng không phải nét thương tâm hay tức giận mà một người vợ nên có, lần nào cũng là vẻ mặt ấy, tựa như cuộc nói chuyện đó không hề liên quan đến cô. Nhưng, lần nào anh cũng không tìm được mà nhìn về phía cô, thử thăm dò nét mặt của cô, kết quả là trái tim lại như bị những viên đá trên con đường mòn trong vườn nhà giày xéo, tạo thành những vết thương vô cùng đau đớn.

Lúc trở về, Quy Sinh đã buồn ngủ, nằm xuống gối đầu lên đùi Lâm Khương dần ngủ thiếp đi. Lâm Khương cầm máy tính bảng chơi trò chơi, Lâm Hòa cũng ôm gối ngủ gật. Hòa Lý Thanh đỡ vai Phương Nha, để nó nằm lên ghế, Lâm Đồng Chương ngồi trên ghế trước, không nói một lời. Cả xe chỉ có âm hiệu trò chơi của Lâm Khương và tiếng va chạm của những chai rượu trong tủ thỉnh thoảng vang lên.

Sau khi xuống xe, Lâm Đồng Chương bảo Lâm Hòa và Lâm Khương quay về phòng, rửa mặt rồi đi ngủ, không được đùa nghịch, sau đó anh bế Quy Sinh đi về phía nhà sau. Gần đây, Phương Nha đã cao lên, mặt mũi với chân tay cũng nhiều thịt hơn một chút, tự biết không thể để dì Thanh bế, đành mắt nhắm mắt mở, được dì Thanh dắt về phòng. Đi trong vườn, tiếng côn trùng kêu lại càng lớn, còn có cả tiếng ếch nhái. Trời càng về đêm càng lạnh, Hòa Lý Thanh chà xát cánh tay, định đón lấy Quy Sinh rồi đi lên tầng ba, nhưng Lâm Đồng Chương lại tránh cánh tay đang đưa ra của cô, đi thẳng lên tầng, cô đành bảo Phương Nha đi theo, dặn nó nhớ đánh thức Quy Sinh dậy đánh răng rồi mới được đi ngủ, buổi tối nó đã ăn quá nhiều đồ ngọt rồi.

Cô quay lại phòng ngủ ở tầng hai, định tắm xong sẽ đi xuống phòng bếp, rửa lại mấy lọ đựng thuốc để tiếp tục điều chế các phương thuốc khác. Vừa mới mở cửa phòng tắm ra, cô đã nhìn thấy Lâm Đồng Chương đang đứng trước giường của cô, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Bóng giàn nho mờ ảo in trên bức tường bên ngoài, bị gió lay động, vô tình in xuống bậu cửa sổ, có lúc lại che khuất ánh trăng chiếu vào căn phòng. Không biết anh đứng đó tự bao giờ. Hòa Lý Thanh đi tới, cách anh hai bước thì dừng lại, không biết phải mở miệng như thế nào, phải hỏi cái gì. Lâm Đồng Chương quay đầu lại, trong mắt ánh lên những tia sáng mơ hồ, không nhìn ra. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, ở bên tai cô thở dài.

Hai người đứng im như vậy rất lâu, Lâm Đồng Chương cất giọng nói:

- Cha của Quy Sinh, em có yêu anh ta không?

Khóe miệng Hòa Lý thanh hơi cong lên, mắt nhắm lòng nhìn về phía trước, nói:

- Yêu, rất yêu. Anh ấy rất tốt với tôi, rất cưng chiều tôi. Anh ấy cũng chỉ có một mình tôi, không hề có những người phụ nữ khác.

Cả người Lâm Đồng Chương cứng đờ, cánh tay đang ôm lấy cô cũng buông lỏng. Anh im lặng nhìn vào mắt của cô, muốn tìm kiếm trong mắt cô những tháng ngày mà anh đã bỏ lỡ.

Cô không cười, nhìn vào mắt anh:

- Nhưng, anh ấy chết rồi.

12. Chương 12

Chương 12: Lâu Tuấn Bình

Quy Sinh đặt con gấu bông lên trên chiếc ghế gỗ, còn nó thì giả làm tài xế, kéo chiếc ghế nhỏ đi xung quanh phòng khách, chiếc ghế ma sát với sàn nhà tạo ra âm thanh rất lớn. Lâm Khương đang chơi điện tử, nói mấy lần mà nó không chịu nghe, khiến cậu phải quát lên:

- Lâm Quy Sinh!

Nó giật mình, bàn tay đang kéo chiếc ghế lập tức buông ra, cái ghế đổ ầm xuống sàn nhà. Quy Sinh dựng cái ghế dậy rồi lại tiếp tục kéo về phía anh trai, bé Gấu Nhỏ bị ngã xuống cũng mặc kệ. Nó lắc lắc cánh tay của Lâm Khương, nói:

- Anh!! Anh gọi tên em một lần nữa đi! Chưa có ai gọi em là Lâm Quy Sinh bao giờ cả! Anh!

Lâm Khương tức giận, cau mày trừng mắt với nó, nó bĩu môi:

- Anh không gọi thì em sẽ ghét anh.

Lâm Khương mắng:

- Mày nghĩ là anh thích mày lắm hả?

Quy Sinh phì cười, ném cái ghế sang một bên, vừa khúc khích cười, vừa chạy đến chỗ Phương Nha và Lâm Hòa ở gần đó, quần lấy hai đứa:

- Phương Nha, chị, hai người mau nói đi, nói hai người ghét em đi.

Hai đứa cũng không thèm ngẩng đầu lên, vừa chơi xếp hình, vừa trả lời qua loa, đồng thanh:

- Anh/ chị ghét em.

Quy Sinh to giọng nói:

- Hai người nghĩ là em thích hai người lắm hả!

Nói xong, nó khúc khích cười một mình. Lâm Hòa chợt thấy, đứa em trai này của mình thật quá ngu ngốc.

Cười xong, nó lại nhớ đến Gấu Nhỏ, quay đầu lại tìm, cầm lấy tai của Gấu Nhỏ, kéo lê trên mặt đất. Thấy tất cả mọi người đều bận rộn, nó vừa hát đồng dao, vừa kéo Gấu Nhỏ đi ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa còn nghe thấy Lâm Hòa gọi, dặn nó không được chơi ở gần ao nước, ông Trương đã đi xuống núi, không có ai trông nó. Nó và Gấu Nhỏ đi qua vườn, tiến về phía cổng, cuối cùng ngồi bên cánh cổng sắt, vừa nhìn ra bên ngoài, vừa nói chuyện với Gấu Nhỏ. Một lát sau, nó lại ôm Gấu Nhỏ đứng dậy, bàn tay nhỏ bé tét vào móng Gấu Nhỏ, rồi giơ lên cao, hét to:

- Gấu Nhỏ, sao mày lại ngốc thế hả?

Bỗng nhiên, nó nghe thấy có tiếng người cười, quay đầu lại, nó thấy có một chú đang đứng ở cạnh cổng. Các chú bảo vệ chỉ khi nào nhà có tiệc hay không có người thì mới đến, sao ở đây lại có người.

Lâu Tuấn Bình đứng ngoài cổng cười, đoán cậu bé này có thể là Quy Sinh, anh ta ngồi xuống, mỉm cười hỏi:

- Cháu là Quy Sinh à?

Quy Sinh giấu Gấu Nhỏ ở sau lưng, nghiêng đầu, mở to hai mắt hoài nghi, nói:

- Cháu chào chú, nhưng mà chú là ai, sao chú lại biết cháu?

Lâu Tuấn Bình nhẹ nhàng nói:

- Chú là bạn tốt của mẹ cháu. Cháu đi vào nói với mẹ được không?

Quy Sinh suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Nó không chạy vào nhà mà chạy ngay vào phòng an ninh ở bên cạnh, sau khi đứng lên chiếc đệm ngồi, nó giơ tay với lấy điện thoại cố định, ấn một dãy số, gọi về căn nhà phía sau.

Chỉ một trong chốc lát, Hòa Lý Thanh đã chạy ra, vui mừng hét to một tiếng, sau khi mở cửa lập tức chạy đến trước mặt Lâu Tuấn Bình. Lâu Tuấn Bình ôm lấy cô, hai người cùng cười tươi như lúc chiến thắng trong trận thi đấu bóng rổ thời niên thiếu.

Quy Sinh đứng bên cạnh, nhìn chằm chằm.

Khi Lâu Tuấn Bình lái xe vào nhà để xe, Quy Sinh ngẩng đầu lên hỏi mẹ:

- Mẹ, chú này là ai vậy?

Hòa Lý Thanh cười nói:

- Đây là chú Lâu, học cùng với mẹ, cùng mẹ trưởng thành.

Quy Sinh a một tiếng, tự dưng cảm thấy chán nản, ôm Gấu Nhỏ quay trở lại nhà chính.

Lâm Hòa nghe thấy tiếng xe, cảm thấy kỳ lạ, cha đã đi nước ngoài, không còn ở nhà, vậy ai lái xe vào, bảo Phương Nha đi ra ngoài xem. Phương Nha vừa đi ra cửa đã thấy ba người đi về hướng này, Quy Sinh đi sau mấy bước, môi bĩu ra.

Phương Nha chạy vào phòng, báo với Lâm Hòa là có khách tới. Lâm Hòa liếc nhìn Lâm Khương thắc mắc, chưa kịp đứng lên xem rốt cuộc là ai đến thì Hòa Lý Thanh đã dẫn Lâu Tuấn Bình đi vào. Sau khi chào hỏi, mấy đứa trẻ giải tán, cùng đi lên tầng.

Lâu Tuấn Bình đi một vòng quanh tầng một, gần mười năm rồi anh ta không tới đây, chiếc thảm cạnh ghế sofa cũng đã được thay mới, chỉ còn chiếc đồng hồ cổ và khay pha trà là những thứ ông nội yêu thích, nên vẫn được giữ lại. Hòa Lý Thanh ở bên cạnh anh ta, vừa kể về những kiến thức mình học được trong mấy năm qua, những nơi cô đã đặt chân đến, những điều tốt xấu, vừa hỏi tại sao anh ta lại biết cô đã quay về, cuộc sống ở Thượng Hải thế nào. Lâu Tuấn Bình dừng lại ở ban công, mỉm cười nhìn Hòa Lý Thanh đang thao thao bất tuyệt. Mấy năm trước cô có đi qua Thượng Hải, hai người cũng đã gặp nhau một lần, lúc ấy cô đang mang thai Quý Sinh, không chịu kể bất kỳ chuyện gì, chỉ nói phải đi đến huyện Cam Túc một chuyến rồi về nhà dưỡng thai. Hòa Lý Thanh khi đó không khác gì một cái cây bị mất gốc, mà khi ở nhà như bây giờ, đáng vẻ này mới đúng là Hòa Lý Thanh.

Quý Sinh được phép vào phòng của Lâm Khương, nhưng thái độ của nó lại khác hẳn bình thường, không ca hát, cũng không nói chuyện cùng Gấu Nhỏ. Lâm Khương cảm thấy kỳ lạ, đứng trước kệ để mô hình xe nhìn nó. Nó bĩu môi, đầu mũi ửng đỏ, ngẩng mặt lên nhìn, lúc này Lâm Khương mới phát hiện hốc mắt nó đã trang bị đủ nước, thấy có người chú ý đến mình, từng giọt từng giọt lớn lập tức rơi xuống. Lâm Khương ngạc nhiên hỏi:

- Lại làm sao thế?

Quý Sinh sụt sịt, vừa khóc vừa nhỏ giọng nói:

- Anh ơi, cái chú Lâu kia, có, có phải là muốn cùng cha tranh giành mẹ không? Em chưa từng thấy mẹ cười đùa vui vẻ cùng với cha như thế."

Sụt sịt vài cái, nó lại nói tiếp:

- Còn, còn có, lần đầu tiên em thấy chú Lâu kia, em đã cảm thấy không thích chú ấy. Có phải em đã trở nên rất xấu không?

Dứt lời, nó ôm chầm lấy Gấu Nhỏ, khóc toáng lên, vừa khóc lại vừa nói:

- Gấu Nhỏ à, ta hư quá!

Lâm Khương chỉ muốn ném nó vào trong ngăn kéo.

13. Chương 13

Chương 13: Cha của Quý Sinh

Lâm Hòa gọi điện thoại cho Lâm Đồng Chương, làm nũng cha, đòi cha mang cái này cái kia về, còn phải mua bộ mô hình nhân vật hoạt hình mà Quý Sinh thích. Đợi mãi vẫn chưa thấy con gái đi vào chủ đề chính, Lâm Đồng Chương miễn cưỡng nói:

- Hòa Nhi, mấy năm nay cha thường xuyên phải đi công tác, không ở nhà, nhưng có lần nào con gọi điện cho cha đâu. Được rồi, nói thật đi, trong nhà có chuyện gì?

Lâm Hòa lè lưỡi cười, lúng túng mãi chưa biết nên mở lời như thế nào thì nghe thấy tiếng Quý Sinh khóc ở phòng đối diện, khóc to đến nỗi Lâm Đồng Chương cũng nghe thấy. Lâm Hòa chạy sang, thấy Quý Sinh đang ôm Gấu Nhỏ, nước mắt nước mũi rơi hết lên khuôn mặt đáng thương của chú gấu bông. Lâm Hòa đi tới, trêu chọc:

- Quý Sinh, em bắn quá!

Dứt lời, Lâm Hòa đưa điện thoại đến bên tai nó. Hai mắt và mũi của Quý Sinh đã đỏ ửng vì khóc, nghe thấy tiếng Lâm Đồng Chương nói ở đầu dây bên kia, nó lập tức nghiêng đầu, kẹp điện thoại trên mặt Gấu

Nhỏ. Thấy điện thoại của mình bị đặt trên cái mặt đầy nước mắt nước mũi của Gấu Nhỏ, Lâm Hòa nổi cáu, nhéo vào má của Quy Sinh hai cái. Quy Sinh không thèm để ý, mách lại với cha những chuyện vừa xảy bằng giọng trẻ con, lộn xộn không đầu không đuôi.

Ở bên này, Lâm Đồng Chương cũng không hề vui vẻ, Lâu Tuấn Bình đã trở lại rồi.

Khi anh quay về, Lâu Tuấn Bình đã làm khách ở đây được mấy ngày, lúc ấy anh ta đang ngồi trong nhà kính trồng hoa cùng Hòa Lý Thanh. Quy Sinh thấy bộ mô hình cha mang về, vui mừng đến mức quên luôn những chuyện làm nó không vui định kể với cha, cũng quên luôn ý định đi xem Gấu Nhỏ vừa được tắm ướt sũng, đang treo ở ban công trên lầu, ngồi luôn ở đó cùng Phương Nha nghiên cứu hộp đồ chơi. Lâm Đồng Chương định hỏi Hòa Lý Thanh đang ở đâu, chưa kịp mở miệng thì Lâm Hòa đang ngồi cầm ngược cuốn tạp chí, không ngẩng đầu lên, chỉ tay về phía nhà kính trồng hoa.

Trong nhà kính, những loài hoa đủ màu sắc đang đua nở. Trước kia, nơi đây là do ông nội chăm sóc sau khi về hưu, sau đó ông thuê lão Trương ở dưới chân núi để đỡ một tay. Đến khi ông nội qua đời, Hòa Lý Thanh cũng bỏ đi, nơi này chỉ còn lại lão Trương. Cứ sáng sớm, vòi phun nước sẽ tự động mở ra, tạo thành tia nước hình vòng cung, tưới đến bụi hoa hồng trong góc, những giọt nước đọng lại làm chúng càng thêm kiều diễm. Bụi hoa hồng đó là do Hòa Lý Thanh trồng từ ngày mới đến nhà họ Lâm, nhớ trước kia Lâu Tuấn Bình vẫn thường giấu cọt cô, nói cô vụng về, chỉ xới đất thôi mà cũng để dầm dãi đầy tay.

Hai người cùng nhớ đến đoạn ký ức ấy, không hẹn mà cùng phá lên cười. Lâu Tuấn Bình nén cười, hỏi:

- Lần này quay về, định ở lại bao lâu?

Hòa Lý Thanh không trả lời câu hỏi đó mà nói:

- Quy Sinh còn phải đến trường học hành cho nghiêm chỉnh, lại còn cả Phương Nha nữa. Bọn chúng đang tuổi học hành, cứ đi theo tớ nay đây mai đó cũng không tốt.

Lâu Tuấn Bình mỉm cười:

- Nói như vậy, cậu không đi nữa?

Cô lắc đầu:

- Đi chứ, tớ định để chúng ở nhà, nhưng mà lão Lâm còn chưa đồng ý.

Lâu Tuấn Bình điều chỉnh nét mặt, nhìn những đóa hoa đủ màu sắc, thở dài nói:

- Không biết cậu đang chơi trò gì nữa. Năm đó, hai người đột nhiên kết hôn, không báo trước một tiếng, rồi mới mười mấy tuổi đã sinh con. Tớ còn cho là đó là sự đền bù mà cậu mong muốn.

Anh ta quay đầu nhìn gò má cô, ánh mặt trời chiếu xuống nóc nhà, xuyên qua tấm thủy tinh, chiếu đến người cô, khiến cô trở nên đầy sức sống, tựa như thời niên thiếu.

- Kết quả là chưa sống cùng nhau được bao lâu đã bỏ nhà đi, sau đó lại về cùng anh ta đi đăng ký kết hôn. Còn những tháng ngày hiện tại gọi là cái gì?

Hòa Lý Thanh cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu, sau đó ngẩng đầu, cười cười nói:

- Tớ cũng không biết.

Lâm Đồng Chương không đi đến nhà kính mà trở lại thư phòng, ngồi dựa lưng trên ghế.

Ban đầu, anh cùng bọn trẻ sống ở khu đô thị trong thành phố, nhưng sau hai lần, Hòa Lý Thanh quay về là về luôn khu vườn trên sườn núi này, anh đã hình thành thói quen, cứ không có khách là lại trở về đây. Dần dần, ngôi nhà ở khu đô thị lại ít khi về. Anh không biết mình sẽ đợi được cái gì, hai năm đầu, nửa đêm cứ có tiếng động gì là anh lại tỉnh giấc, cứ ngỡ rằng cô quay về. Số lần thất vọng quá nhiều, khiến anh không thể tiếp tục được nữa. Nếu không có ai thì trong nhà chỉ còn bảo vệ, quần gia và đi giúp việc đều đến ngôi nhà trong thành phố của Lâm gia. Vì vậy mà có một năm, cô bị một bảo vệ mới ngăn lại, đành trèo tường đi vào rồi bị ngã tụt chân. Khi được quần gia thông báo, anh đã nghĩ, cuộc sống như thế thì có ý nghĩa gì, ngôi nhà chung cũng chỉ như nhà trọ, có cần phải duy trì một gia đình như vậy không? Lúc ấy, Lâm Hòa, Lâm Khương đã năm sáu tuổi, lớn hơn Quy Sinh bây giờ. Hai đứa bị kéo đến trước mặt Hòa Lý Thanh, bị

bắt gọi cô là mẹ, không biết tại sao hai đứa lại khóc toáng lên. Trong trí nhớ không hề có mẹ, bây giờ đột nhiên xuất hiện, đối với bọn chúng mà nói, đó là đại sự, chúng cho rằng chúng đã bị bỏ rơi. Hòa Lý Thanh khi ấy cũng không cư xử như cô đối với Quy Sinh bây giờ, kiên nhẫn, nhẹ nhàng dạy nó phải lễ phép, dạy nó về y học, dạy nó không được nói dối.

Cha của Quy Sinh là một đối thủ như thế nào, anh không biết, mà bây giờ, Lâu Tuấn Bình còn trở lại.

Lâu Tuấn Bình cũng đang hỏi Hòa Lý Thanh chuyện này, cha của Quy Sinh là người như thế nào. Người ngoài còn loáng thoáng nghe được chuyện của bọn họ sau khi kết hôn, hướng chỉ là người lớn lên cùng với họ. Hòa Lý Thanh cau mày, cười nhạt:

- Là một người như thế nào nhỉ...

Cha của Quy Sinh là Lâm Đồng Chương, sự thật này e là trên đời chỉ có một mình Hòa Lý Thanh biết.

Năm ấy, khi ở Liêu Ninh, đoàn xe tình nguyện bị cơ quan y tế huyện yêu cầu xuất trình thư giới thiệu của thành phố hoặc giấy tờ chứng minh, mà cán sự phụ trách vấn đề này đã đi Thượng Hải lo chuyện tiền bạc, cô đành dẫn theo một người trong đoàn, xung phong đi Phủ Thuận. Sau khi giải quyết xong chuyện này, cô lại một mình đi đến huyện Trầm Dương gần đó để sửa lại một số dụng cụ.

Lúc từ hiệu sách Thái Nguyên đi ra, trời đã tối, cô đi dạo xung quanh, bỗng nhìn thấy Lâm Đồng Chương đi vào quán rượu phía đối diện. Đã hơn một năm trời chưa gặp lại anh, cô ngồi ở thềm đá bên ngoài quán rượu, lấy quyển sách vừa mua ra, vừa đọc vừa chờ, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn vào trong. Cô mặc một chiếc áo gió ngắn, đi đôi giày cao cổ, người ra ra vào vào giả bộ lơ đãng nhìn cô. Đôi giày cao cổ này là do Lâm Đồng Chương nhờ người mang từ trong quân đội ra, lần trước lúc chuẩn bị đi, anh bảo đi giúp việc để vào trong hành lý của cô. Hơn một tiếng đồng hồ, cô đi vào khu ăn uống của quán rượu, đang ăn buffet hải sản thì thấy Lâm Đồng Chương bước ra từ căn phòng trên tầng hai, đang cùng mấy bạn làm ăn mặt đỏ bừng bừng nói chuyện rất lâu rồi mới đi vào thang máy. Hòa Lý Thanh cười ranh mãnh, đi theo lên tầng. Phong cách uống rượu của người Đông Bắc làm cho Lâm Đồng Chương bây giờ mới cảm thấy men rượu bốc lên đầu, đầu đau như muốn nổ tung, lại bị men say khổng chế, rất muốn làm cái gì đó để giải tỏa. Đúng lúc đó, Hòa Lý Thanh cười hì hì, đứng chặn ở cửa, anh nhìn thấy bóng hình cô, không biết có phải mình nằm mơ không, đi tới, ôm chầm lấy cô rồi hôn cô...

Giường rất lớn, nửa đêm Hòa Lý Thanh tỉnh dậy, mái tóc dài đã che lấp khuôn mặt, Lâm Đồng Chương nằm nghiêng, quay lưng về phía cô, tựa như cách cô rất xa. Cô rất vui mừng, quãng thời gian mấy năm một mình bôn ba ở bên ngoài, cô đã tự kiểm điểm rất nhiều, đã tha thứ rất nhiều, cô muốn cùng anh bắt đầu lại một lần nữa. Cô nghĩ đến đây, mi mắt cong lên, mỉm cười. Đang định xoay người nhìn anh thì chợt nghe tiếng anh nói:

- Tiền ở trên bàn.

Từ đầu đến cuối không hề liếc nhìn cô lấy một cái.

Anh say rượu, xem cô như gái bán hoa, anh nghĩ đây chỉ là cuộc mua bán.

Hòa Lý Thanh lặn lội ở bên ngoài nhiều năm, cũng gặp rất nhiều khó khăn, nhưng chưa bao giờ cô tủi thân đến thế. Khuôn mặt cô ướt đầm nước mắt, cô từ từ ngồi dậy, nhặt quần áo vương vãi trên sàn lên, mặc vào rồi đi ra khỏi quán rượu. Cô chẳng khác gì gái gọi, đêm hôm trước tối, xong việc lại rời đi. Cô chưa bao giờ có cảm giác giống như lúc ấy, hy vọng không bao giờ gặp lại anh nữa, vĩnh viễn.

Rồi sau đó, cô mang thai Quy Sinh, đứa bé này là cô cam tâm tình nguyện sinh ra. Vì anh không nhớ, nên Quy Sinh là của một mình cô. Anh không biết rằng, mỗi lần anh nói cô ngoại tình, cô đều mỉm cười, nhưng đằng sau nụ cười ấy là nỗi lòng tan nát.

Lúc trước, cô chỉ có một mình anh, nhưng sau này, cô chỉ còn Quy Sinh. Người mà cô yêu đó, chẳng khác nào đã chết, không phải sao?

14. Chương 14

Chương 14: Tranh chấp

Lúc ăn cơm trưa, Lâm Đồng Chương mới gặp Lâu Tuấn Bình.

Bởi vì anh lớn hơn mấy tuổi, cho nên trước kia cũng ít khi gặp mặt. Anh chỉ biết, hồi đó, Lâu Tuấn Bình nói chuyện với Hòa Lý Thanh rất hợp, ông nội cũng đã từng khen Lâu Tuấn Bình chừng chạc, hiểu chuyện, mới mười bốn tuổi đã xác định lĩnh vực đầu tư tài chính là con đường tương lai, so sánh với đứa cháu đã hai mươi tuổi rồi mà vẫn cùng đám công tử bột ăn chơi đàn đúm như Lâm Đồng Chương, đúng là một ví dụ tiêu cực điển hình. Khi đó biểu hiện của Hòa Lý Thanh tựa như ông nội đang khen cô, vừa kiêu ngạo lại vừa xấu hổ. Bị ông nội giễu cợt, cô ôm lấy cánh tay ông làm nũng. Lâm Đồng Chương ngồi bên cạnh nghe thấy, trên trán nổi gân xanh.

Đúng vậy, trong mắt của ông nội, Lâu Tuấn Bình mới là cháu rể mà ông muốn nhờ cậy.

Lâu Tuấn Bình và Lâm Đồng Chương ngồi trên bàn ăn, trò chuyện qua loa về việc kinh doanh, không hỏi han đối phương. Lâu Tuấn Bình nhìn Hòa Lý Thanh chỉ biết ăn ngồi bên cạnh, vẻ mặt khinh bỉ, gấp món hào chùng nước dừa, đặt vào trong bát của cô. Hòa Lý Thanh đang suy nghĩ về mấy phương thuốc kia, bỗng giật mình, đã bao nhiêu năm rồi không có ai gấp thức ăn cho cô như vậy. Cô cười, lại nhỏ giọng hỏi han về công việc Tổng giám đốc ngân hàng nước ngoài của anh ta.

Mỗi người ngồi một chỗ, mỗi người một tâm tư khác nhau. Ăn cơm xong, Hòa Lý Thanh gọi Lâm Đồng Chương lại, bảo rằng có chuyện muốn nói.

Lâm Đồng Chương cũng lơ mơ đoán được chuyện gì sắp đến. Nhiều năm qua lăn lộn trên thương trường, nhưng anh chưa từng sợ như lúc này, anh cố gắng khống chế cảm xúc sắp bùng nổ, gặt đầu, sau đó kêu người chuẩn bị trà, ba người cùng đi đến bàn trà ngoài ban công.

Lâm Hòa khẽ nháy mắt ra hiệu cho Lâm Khương, ánh mắt ẩn chứa rất nhiều lời muốn nói. Lâm Khương cố ý không nhìn nhưng vẫn bị kéo ra bên ngoài.

Ban công này cao hơn sân vườn bên ngoài khoảng hơn một mét, có cả một sân bóng rổ nhỏ, được bài trí giống như một tiệm cà phê ở trong thành phố, gần cửa có mái hiên và bên ngoài không có mái che, ba mặt lan can được bày những bồn hoa lấy ra từ nhà kính. Mặc dù ngôi nhà này đã được xây dựng từ rất lâu, nhưng hàng năm Lâm Đồng Chương vẫn cho người sửa chữa, trang trí lại, khi ra ngoài, thấy có thứ gì mới mẻ, anh đều mua về. Hòa Lý Thanh lớn lên ở đây, ngày trước, cô đã chăm chút cho từng cọng cây ngọn cỏ, từng chiếc bàn đá, ghế gỗ nơi này. Có lần, một người bạn của anh làm báo, còn muốn chụp mấy tấm hình ở đây để làm bìa cho tạp chí du lịch. Lâm Đồng Chương nhìn quanh một lượt, cảm thấy nói chuyện đó ở đây thật mỉa mai.

Lâm Hòa lôi kéo Lâm Khương đến bãi cỏ bên ngoài lan can của ban công, ngồi dựa vào tường, chỗ người đứng trên không thể thấy được.

Hòa Lý Thanh mở lời trước:

- Lúc trước tôi nói với anh, việc để Quy Sinh ở lại đây, anh thấy thế nào?

Tay đang rót trà của Lâm Đồng Chương dừng lại, nói:

- Cô đã hỏi ý của Quy Sinh chưa? Sao? Cô cần đi gấp như vậy hả?

Vừa nói, anh vừa liếc nhìn Lâu Tuấn Bình đang ngồi bên cạnh như không có chuyện gì xảy ra.

Cô không thấy ánh mắt của anh, vẫn nhìn cột đá ở cạnh cửa ban công, nói:

- Vẫn chưa hỏi, nhưng nó rất nghe lời.

Cô đảo mắt nhìn anh:

- Anh sống cùng nó một thời gian rồi, chắc cũng biết, tuy nó rất nghịch ngợm nhưng chỉ cần anh nói mấy câu, nó sẽ nghe lời ngay.

Lâm Đồng Chương cảm thấy cơn tức giận anh đang cố kìm nén bỗng bùng nổ:

- Còn cô, cô lại định đi đâu?

Lâu Tuấn Bình ngồi bên cạnh, nói:

- Tôi phải về Thượng Hải, cô ấy thấy cùng đường, muốn đi nhờ xe, sau đó trở về đoàn tình nguyện.

Lâm Đồng Chương chưa kịp nói gì thì chợt nghe thấy tiếng Quy Sinh la lên:

- Anh chị, hai người đang làm gì vậy?

Hòa Lý Thanh đi đến bên lan can, nhìn thấy Quy Sinh với Lâm Hòa, Lâm Khương đang ngồi dưới ban công. Ba đứa cùng lấy tay che miệng, tư thế giống nhau như đúc.

Sau khi Lâu Tuấn Bình đi vào trong thành phố, Lâm Đồng Chương lạnh lùng gọi cô vào phòng. Vừa tới cửa, cô đã bị anh kéo vào, cửa thư phòng bị đóng rầm một cái. Ở dưới tầng, mấy đứa trẻ sợ hết hồn, đưa mắt nhìn nhau.

Cổ tay Hòa Lý Thanh bị nắm chặt, Lâm Đồng Chương giận tái mặt, anh không biết mình đã dùng sức lực rất lớn để ghì chặt vai Hòa Lý Thanh. Cô đau đến cau mày, ngẩng đầu nhìn đôi mắt đã đỏ lên của anh, giọng nói của anh lạnh băng, gần từng chữ:

- Hai chúng ta vẫn chưa ly hôn, cô phải nhớ lấy, ngày nào chúng ta vẫn chưa ly hôn thì cô vẫn chưa có tư cách bỏ rơi con cái. Lâu Tuấn Bình là cái gì, cô là cái gì, sao cứ làm nhục tôi hết lần này đến lần khác như vậy.

Hòa Lý Thanh đang cố thoát ra khỏi đôi tay của anh, nghe được những lời này, cả người như bị rút hết sức lực, cúi đầu xuống. Lâm Đồng Chương buông bỏ vai của cô ra, một tay nâng mặt cô lên, nói:

- Cô không biết xấu hổ nhưng tôi biết, đừng cố làm những việc khiến tôi không còn mặt mũi nào nhìn người khác.

Dứt lời, anh buông mặt cô ra rồi kéo mạnh lấy tay cô khiến cánh tay kia va vào kệ sách bằng sắt bên cạnh. Hòa Lý Thanh chỉ kịp kêu lên một tiếng đã bị Lâm Đồng Chương đẩy ra ngoài cửa, khiến cô ngã trên mặt đất. Cánh cửa lại bị đóng rầm một cái từ bên trong.

Hòa Lý Thanh che vết thương đang không ngừng chảy máu lại, hít thở thật sâu, mỗi lần hít vào lại tự nói với mình, đừng khóc, đừng khóc...

15. Chương 15

Chương 15: Rời Đi

Lâu Tuấn Bình một mình trở về Thượng Hải.

Mấy ngày sau, đợi những người khác cũng trở về thành phố, phải đi làm thì đi làm, phải đi học thì đi học, Hòa Lý Thanh mang theo Quy Sinh và Phương Nha, đem hành lý đã sắp xếp xong để vào cốp xe, từ từ đi xuống núi. Ông lão Trương ở phía sau, đuổi theo mấy bước, nhìn theo bằng ánh mắt đã vẫn đục. Hòa Lý Thanh cảm thấy rất đau lòng.

Cô định để Quy Sinh và Phương Nha ở lại, vừa mở miệng nói, chưa kịp dụ dỗ, nước mắt của nó đã rơi xuống, cho rằng mẹ đi lần này sẽ không trở lại nữa. Mấy ngày này, Hòa Lý Thanh đi đâu nó cũng bám dính sau lưng, sợ bị bỏ lại. Từ khi sinh ra tới giờ, nó chưa từng sống xa mẹ, đi học là cái quái gì chứ, nó không cần, cũng không cần phải ở lại đây, nơi nào có mẹ thì nơi ấy chính là nhà.

Quy Sinh ngồi ở phía sau có vẻ không vui, cô nhìn vào gương chiếu hậu, hỏi:

- Quy Sinh?

Nó lí nhí:

- Con quên không mang Gấu Nhỏ theo, cũng chưa nói tạm biệt cha nữa.

Hòa Lý Thanh không nói nữa, nhìn thẳng về phía trước, vô thức xoa xoa tay lái.

Lâm Đồng Chương đang xem tài liệu, bỗng thấy bồn chồn không yên, từ sau lần tranh cãi hôm trước, không khí trong nhà thay đổi hẳn. Lâu Tuấn Bình đi rồi, Hòa Lý Thanh quay lại đáng vẻ vô tâm vô phể, mặt lúc nào cũng lạnh lùng, bọn trẻ cũng không dám đùa giỡn nữa.

Anh biết trong lúc nóng giận, anh đã nói sai khiến cô khó chịu, nói ra những lời đã nín nhịn từ lâu cũng không làm anh cảm thấy tốt hơn. Tại sao họ không thể giống như các cặp vợ chồng bình thường khác, chỉ to tiếng một lần rồi thôi, cuộc sống mà ngày ngày hoà nghi nhau như bây giờ, chẳng khác nào châm cứu, vừa đau nhưng lại không thể nào tách rời.

Anh gọi điện thoại về nhà, không ai nghe máy. Chuyển đến số điện thoại chỗ lão Trương hay ngồi, lập tức có người nhận. Một lúc lâu sau, Lâm Đồng Chương mệt mỏi đặt ống nghe xuống, vùi mặt vào lòng bàn tay.

Mỗi buổi sáng thức dậy, anh đều thấp thỏm lo lắng, liệu có phải hôm nay cô sẽ đi? Ở trên bàn ăn nhìn thấy cô, anh lại cảm thấy tất cả đều đáng giá, anh còn có thể nhìn thấy cô. Đến hôm nay... Lần này lại là mấy năm đây?

Cuối tuần, Lâm Hòa trở về nhà, mới biết ngôi nhà vắng đi nhiều người. Ngây ngô đứng ở phòng khách rất lâu, cô bé mới quay trở về phòng, cơm tối cũng không xuống ăn, dì giúp việc lên gọi còn bị cô nổi cáu. Lâm Khương mở cửa, thấy cô bé đang nằm ngửa trên giường, dang rộng tay chân, mắt nhìn chăm chăm bức tranh màu nhạt trên trần nhà. Lâm Khương đi đến tủ sách đối diện giường cô bé, ngồi xuống sàn nhà, với một quyển truyện tranh lật giở mấy trang, cảm thấy nhàm chán lại ném sang một bên, suy nghĩ rất lâu rồi nói:

- Bà ta là người không đáng tin. Khi chúng ta mới sáu tuổi, bà ta trở lại rồi bị đau chân, ở lại nhà dưỡng thương ba tháng, cha bảo chúng ta ở với bà ấy, bà ấy chỉ ngồi ở đó đọc sách. Em quần lầy làm nũng, bà ấy cũng chỉ ngồi đó đọc sách, không thèm ngẩng đầu lên. Bốn năm trước trở lại cũng là để sinh Quý Sinh. Nếu như không phải vì thằng nhóc Quý Sinh kia, việc gì bà ấy phải quay về. Lần này trở về, lại là vì chuyện ly hôn.

Quay đầu nhìn về phía Lâm Hòa:

- Bà ấy không coi chúng ta là con đẻ. Nếu như không còn hi vọng thì sẽ không cảm thấy khó chịu nữa.

Lâm Hòa nằm nghiêng sang một bên, chiếc gối ướt đầm nước mắt.

Hòa Lý Thanh cùng bọn trẻ đi trước đến một thôn ở Quê Bắc, chờ đoàn tình nguyện đi qua. Trưởng thôn sắp xếp cho ba người họ ở một căn phòng trống của một người bà con. Leo lên nửa ngọn núi, xuyên qua mấy rừng trúc, bức tường đất màu nâu vàng, lợp mái ngói màu tro đen, trước nhà có giếng nước, đường từ khu rừng vào đến cửa nhà được lát gạch vuông giống như lối vào của những gia đình khá giả. Tình thần Quý Sinh vẫn còn uể oải, từ nhỏ đến lớn, nó đã đi theo mẹ như đi đánh du kích, nay đây mai đó, không ở lâu một chỗ bao giờ, thay đổi hoàn cảnh liên tục đã sớm thành thói quen. Nhưng, bây giờ nó lại muốn về nhà.

Hòa Lý Thanh nhìn vào mắt nó, không nói gì. Phương Nha đã sớm thích nghi, dọn dẹp vệ sinh, đi nhặt củi khô, cuộc sống ngăn ngủ ở thành phố không ảnh hưởng gì tới nó.

16. Chương 16

Chương 16: Hồi

Người phụ nữ trung niên, đen gầy này thường bị nhói đau ở chân, là biểu hiện của thấp khớp, Hòa Lý Thanh vừa viết đơn thuốc vừa nói với chị ta:

- Đoàn tình nguyện của chúng tôi vẫn chưa tới nên hiện tại, tôi không có thuốc ở đây, nếu như đau quá, chị có thể lên thị trấn bốc thuốc.

Sợ chị ta không hiểu, cô cố ý nói thật chậm, rõ ràng từng chữ một:

- Trên đường tới đây chúng tôi có đi qua thị trấn, tôi đã hỏi qua tiệm thuốc, ở đó thiếu mấy thứ như tục đoạn, lạc thạch, chị có thể đến bệnh viện để bốc thuốc. Mấy ngày nay, không khí vừa lạnh lại ẩm ướt, chị nhớ phải dán cao hoặc bóp rượu thuốc. Chú ý giữ ấm.

Người phụ nữ này nói tiếng địa phương, đại khái có ý muốn đưa cơm tới đây. Trưởng thôn cũng đã nói qua, mấy ngày nữa, đoàn tình nguyện sẽ tới, được liệu cũng được phát miễn phí. Ở đây muốn khám bệnh rất phiền toái, phải đi lên thị trấn, mà bệnh thì dễ tái phát, thầy thuốc trên thị trấn cũng không giỏi, chỉ là do đời trước truyền lại cho đời sau, nhiều khi bệnh nhẹ lại chữa thành bệnh nặng. Bây giờ có người quan tâm đến họ, thật là quá tốt.

Hòa Lý Thanh cười cười, xua tay, nói chỉ cần họ chỉ cho cô chỗ mua rau quả, thịt cá tươi ngon là được. Ở đây không có phương tiện gì, chỉ có thể mua lại của dân trong thôn.

Sau khi tiễn người phụ nữ kia ra về thì đã chạng vạng tối, Quy Sinh và Phương Nha đang ở cạnh giếng nước kéo dây để lấy nước, chuẩn bị đun nước tắm. Hòa Lý Thanh đi đến, bế Quy Sinh lên, đặt sang một bên, Phương Nha tự giác đến đứng cạnh. Cô nghiêm mặt nói:

- Mẹ nói bao nhiêu lần rồi, phải đi giày, đi tất vào, ngày ngày xem mẹ khám bệnh, không biết không khí ẩm ướt ở trên núi rất dễ làm ảnh hưởng đến xương khớp, sau này không cao lên được thì hai đứa phải làm sao.

Quy Sinh thanh minh:

- Mấy hôm nay trời mưa, giày ướt rồi, không đi được.

Phương Nha khẽ đẩy nó một cái, Hòa Lý Thanh làm như không thấy, nhìn chăm chăm hai đứa:

- Tại sao giày lại ướt?

Còn không phải vì hai ngày trước, trời mưa khiến đường lầy lội, hai đứa tự ý chạy ra cổng thôn đùa nghịch, lúc trở về một lớn một nhỏ bắn bê bết, làm nước tắm cũng chuyển thành màu nâu.

- Với lại, có phải mỗi đứa chỉ có một đôi giày đâu, còn mấy đôi nữa đủ chất đầy một vali kia, sao không lấy ra mà đi?

Quy Sinh ra vẻ nghiêm túc nói:

- Đôi thì có con mèo nhỏ màu hồng, đôi thì màu vàng bóng thêu hình con bò, đôi còn lại thì đen thui, không có họa tiết gì, rất xấu xí.

Phương Nha gật đầu đồng tình.

Hòa Lý Thanh cấp hai đứa lên, bế vào phòng, để chúng ngồi trên chiếc ghế gỗ dài, lau khô tay chân, đi tất, rồi phủ thêm một tấm thảm nhỏ, đưa thêm mấy quyển truyện tranh để cầm chân chúng. Hai bên căn phòng kê hai chiếc giường gỗ, bốn phía có cột gỗ cao để treo màn. Mặc dù nơi đây ở phương Nam nhưng không khí trong núi vẫn rất lạnh, mùa đông đến một con kiến cũng không có, cho nên cả căn phòng đều trống không. Chăn chiếu đều là những thứ theo cô đã nhiều năm, những thứ trong nhà bếp cũng được mua lúc đi qua thị trấn. Hai đứa trẻ ngồi trên ghế, chân đung đưa, đầu gật gù đọc sách.

Hòa Lý Thanh ngồi rửa rau cạnh giếng nước, xa xa bên ngoài rừng trúc cũng có mấy nhà đang nấu cơm, một luồng khói mang theo mùi của củi đốt, từ ống khói bò ra, bay lên giữa không trung, hòa lẫn vào bóng tối nặng nề. Chưa tới mùa trồng trọt, hơn nửa đất trồng vẫn chất đầy rơm rạ, chỉ còn một phần nhỏ trồng rau cải, dường như đủ để vụ sang năm thu hoạch được nhiều hơn.

Lúc Trương Tinh tìm đến phòng làm việc, Lâm Đồng Chương đang đứng quay lưng về phía cửa, nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô ta rón rén bước tới, che mắt anh lại không lên tiếng, Lâm Đồng Chương kéo tay cô ta

xuống, quay đầu lại cười. Trương Tinh xoay người ngồi vào ghế, nhìn anh bằng ánh mắt phức tạp. Anh dẹp những suy nghĩ trong đầu, dịu dàng hỏi:

- Sao?

Trương Tinh xoay chiếc ghế da, dựa lưng lên ghế, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà:

- Anh nói anh bận rộn, vậy mà lúc em đến tìm anh, anh lại ngăn người ở đây.

Lâm Đồng Chương trấn tĩnh lại, đang định nói thì Trương Tinh ngắt lời:

- Anh cũng nói chuyện với chị ta như vậy sao? Cũng không đổi sắc mặt, muốn nói gì thì nói. Anh nói chuyện cũng Hòa Lý Thanh như thế sao?

Sắc mặt Lâm Đồng Chương thoáng thay đổi, nói:

- Chuyện của chúng tôi, em không hiểu đâu.

Trương Tinh liếc mắt nhìn anh:

- Sao lại không hiểu, trên mặt anh viết rất rõ ràng: ‘ Tôi yêu cô ấy, rất yêu cô ấy.’

Cô ta không nhìn sắc mặt của anh, nói tiếp:

- Chị ta không xứng đáng làm một người vợ, nhưng anh yêu chị ta, vậy anh còn e ngại gì, sao không đuổi theo chị ta hỏi cho ra nhẽ? Chuyện của hai người, hai người phải cởi mở, nói chuyện với nhau thì mới giải quyết được, sao lại có nhiều hận nước thù nhà như vậy.

Vừa nói, chính cô ta cũng căng thẳng, ánh mắt cũng đỏ hơn:

- Em rất yêu anh, nhưng anh không yêu em, mà chị ta lại xinh đẹp như vậy. Em không có lấy một phần trăm chiến thắng, cứ như vậy rồi thua cuộc thì có ý nghĩa gì.

Lâm Đồng Chương nghe cô ta nói xong, phì cười, véo gò má lắc lắc mặt cô ta, cô ta cũng cười, nói tiếp:

- Anh đuổi theo chị ta đi, hỏi chị ta nghĩ thế nào, chị ta muốn cái gì thì cho cái đó, muốn trình tiết của anh thì càng tốt, bảo chị ta về mà giữ lấy. Anh cũng đừng được ba đòi bốn. Nhớ chuẩn bị sẵn hành lý, hộ chiếu để ra nước ngoài, nếu muốn tự do, anh lập tức đưa chị ta đi khắp nơi chơi cho thỏa thích.

Nụ cười của Lâm Đồng Chương nhạt đi, trầm giọng nói:

- Quả đúng là thù nhà.

Trương Tinh không nghe, nghi ngờ hỏi:

- Anh thật sự không biết cha đẻ của đứa bé kia? Cũng chưa từng nghĩ đến việc đi điều tra?

Mắt Lâm Đồng Chương tối đi, suy nghĩ về ý tưởng này.

Về đến nhà, Lâm Hòa vẫn rất ít nói, ăn cơm xong, buông bát xuống là lập tức lên tầng, cũng không chơi trò chơi nữa. Lâm Khương nhìn cô bé, không nói gì, tiếp tục cúi đầu ăn cơm. Lâm Đồng Chương nghĩ, anh phải nói chuyện với cô bé một lần nữa mới được.

Lâm Hòa cuộn tròn trong cái ghế hình vỏ sò ngoài ban công trên tầng hai, bên cạnh đặt một khay trà hình cánh hoa bằng thủy tinh, bên trên đặt một ít đồ ăn vặt, cầm máy tính bảng lướt web. Lâm Đồng Chương kéo ghế trúc, ngồi xuống bên cạnh, không nói chuyện. Đợi lúc lâu sau, Lâm Hòa mới để máy tính xuống, anh nói:

- Nhớ Quy Sinh sao?

Lâm Hòa không trả lời, cô bé hỏi lại:

- Hai người có đúng là vì cổ phần công ty nên mới không chịu ly hôn không? Vậy nên cha mới không dứt khoát được?

Lâm Đồng Chương cười nói:

- Sao, hôm nay con nói câu nào cũng giống đám nhà báo thế, hay là học tập Tri Tâm tỷ tỷ(1)?

Bị cha trêu chọc, Lâm Hòa không nói gì nữa, ném gối ôm trên đầu gối xuống, mặt lạnh lùng quay trở về phòng.

Nụ cười trên mặt Lâm Đồng Chương nhạt dần, cảm thấy đầu mùa đông năm nay thật lạnh lẽo.

(1): Tri Tâm tỷ tỷ là một danh xưng xuất hiện trên chuyên mục của một tờ báo thiếu niên của Trung Quốc từ đầu những thập niên 60, đến nay vẫn rất quen thuộc với tất cả các lứa tuổi. Tri Tâm tỷ tỷ với hình tượng chị cả thân thiện, dễ gần rất được trẻ em yêu thích. Bọn trẻ sẽ viết thư cho Tri Tâm tỷ tỷ, kể về những thắc mắc của mình để được chia sẻ, giải đáp.

17. Chương 17

Chương 17: Đuổi theo

Quy Sinh đứng trước mặt cô, hỏi:

- Mẹ ơi, con lạc đà trông như thế nào?

Hòa Lý Thanh ngẩng đầu lên, thấy khuôn mặt nó ửng đỏ vì hơi nóng của bếp lò, cô kéo nó ra xa, lấy kem dưỡng ẩm xoa lên mặt nó rồi mới trả lời:

- Sao con lại biết con lạc đà?

Phương Nha đang quần chăn, ngồi ở một góc giường kêu lên:

- Là quyển sách này, quyển sách này!

Quyển sách có bìa màu vàng nhạt, chuyện xưa ở Thành Nam của Lâm Hải Âm, bên trong sách được minh họa bằng những hình ảnh giống trong sách giáo khoa hồi cô còn nhỏ, phong cách vẽ kiểu cũ này rất đẹp, khiến người xem cảm thấy ấm áp.

Từ chiếc cửa sổ gỗ trên tường đất, Hòa Lý Thanh nhìn ra bên ngoài, bầu trời đêm giống như một tấm vải nhung đen tuyền điểm xuyết những viên kim cương màu vàng, không có ánh đèn như thành phố, mặt trăng tựa như thiếu nữ uống say, khuôn mặt tươi cười soi sáng ngôi nhà ngói nhỏ trong rừng trúc, mấy con ếch đang kêu ồm ộp bên cạnh giếng nước và tổ chim trên mái hiên nhà cũng được chiếu sáng. Thời tiết ngày mai chắc sẽ rất đẹp.

-o0o-

Lâm Hòa uể oải dựa lưng vào chiếc ghế trên khán đài của sân đá bóng phơi nắng, cuốn tạp chí bằng tiếng Anh che trên mặt, đôi chân dài gác lên lưng ghế của hàng trước, dù mặc bộ đồng phục học sinh rộng thùng thình nhưng vẫn nhìn ra thân hình với tỷ lệ chuẩn của cô bé.

Giờ nghỉ giải lao giữa hiệp đấu, Lâm Khương ngồi trên bậc thang của sân bóng rổ nghỉ ngơi, mồ hôi đầm đìa. Nhìn về phía em gái đang ngồi ở đằng xa kia, cậu chỉ có thể thở dài. Đúng là làm cho người ta phải ngạc nhiên, em gái của cậu lại thích người mẹ đó. Cậu có thể giúp em gái nấu cơm, đánh nhau, ngăn cản đám người theo đuôi, đánh đuổi lưu manh, chẳng lẽ bây giờ còn phải giúp nó đi tìm mẹ về nữa? Kể cả cậu có muốn đi cầu xin cũng không được. Lâm Khương chống cằm suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy ai đó đang nhìn mình, cậu quay đầu, nhìn về phía Lâm Hòa, thấy khuôn mặt ủ rũ của Đường Như Linh hiện ra ở phía sau cô bé. Thấy cậu nhìn về phía mình, Đường Như Linh ngẩng đầu lên, khiêu khích liếc nhìn cậu một cái rồi xoay người bước đi.

-o0o-

Lâm Đồng Chương rất hiếm khi quay trở về nhà họ Lâm, đó là căn chung cư đã cũ nằm trong khu đô thị, rất nhiều hàng xóm trước là đồng nghiệp cũ đã chuyển đi chỗ khác, nhưng vì danh tiếng, Lâm Hưng An nhất quyết không chịu rời đi. Mỗi lần Lâm Đồng Chương trở về đều thăm mắng ông cố chấp.

Lâm Đồng Chương được sinh ra ngay trước khi chính phủ ban hành quy định kế hoạch hóa gia đình, phía trên còn hai anh trai và một chị gái. Hiện tại trong nhà chỉ có anh hai tính cách ôn hòa nên bị ép làm chính trị, còn anh cả đã ra nước ngoài hoạt động nghệ thuật, chị gái thì làm nhà sản xuất cho đài truyền hình.

Kể từ khi biết Lâm Hưng An lợi dụng mình để đồ theo dõi vào nhà của Hòa Lý Thanh, khiến gia đình cô tan của nát nhà, Lâm Đồng Chương đã không còn coi nơi này là nhà của mình, mỗi khi bước vào đây, anh đều có cảm giác giống như đạp lên hài cốt của người khác để sống, rất bẩn thỉu, ghê tởm.

Lâm lão phu nhân cũng đã sáu bảy, sáu tám tuổi nhưng mái tóc vẫn được chăm sóc rất kỹ càng, uốn thành từng lọn xoắn rồi búi cao lên. Tóc mái cũng hất ngược lên, tạo phồng. Có một lần, mọi người đang ngồi xem tivi, Lâm Hòa với Lâm Khương cùng thấy thắc mắc, tại sao phu nhân của các quan chức đều thích làm phồng tóc mái để lộ trán như vậy, chẳng lẽ là để đường quan trường của chồng được rộng mở? Nghe được mấy câu này, Lâm Đồng Chương cũng phì cười, ném chiếc gối tựa về phía hai đứa, hai anh em phá lên cười, tiếp tục đùa nghịch.

Nhớ tới đó, Lâm Đồng Chương đang định cười thì Lâm Hưng An bỗng nghiêm mặt, ném chiếc đĩa xuống, anh lập tức làm mặt lạnh, chờ cha lên tiếng. Nếu không phải là bắt anh phải ly hôn thì cũng là bắt anh tham gia hoạt động chính trị, hay là bảo anh theo đuổi con gái của ai đó, để anh có thể dựa vào mà leo cao, giúp anh leo cao hơn nữa. Lúc này, anh rất hiểu suy nghĩ của Hòa Lý Thanh, anh cũng muốn vứt bỏ tất cả rồi rời đi.

-o0o-

Lâm Đồng Chương lái xe, một tay gác lên cửa xe, nhìn ra ngoài, một bên là vách núi, một bên là cánh đồng dưới thung lũng. Trời hôm nay có sương, ẩn trong làn sương mù mờ ảo là mấy vùng nước lớn, bên cạnh có mấy con ngựa bờm nâu đang uống nước hoặc lững thững đứng nhai cỏ. Ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy toàn là mây trắng, còn đỉnh núi có lẽ đang vững vàng ngồi ẩn trong những đám mây kia, không sầu lo.

18. Chương 18

Chương 18: Em gái

Hai ngày trước, Lâm Đồng Chương cho người dò hỏi điểm dừng kế tiếp của đoàn tình nguyện, sau đó tính toán lên đường đi tìm Hòa Lý Thanh. Lúc ăn cơm, anh thuận miệng nhắc tới việc này, báo cho bọn trẻ biết, đợi khi bọn chúng quay trở lại trường học, anh sẽ đi. Lâm Hòa mặt mày nhăn nhó không nói gì, còn Lâm Khương thì cúi gầm xuống. Anh bắt đầu đi buông đĩa, bảo chúng muốn cười thì cứ cười đi. Lâm Hòa che miệng, mắt cong lên như vầng trăng khuyết, lắc đầu nói:

- Đâu có, đâu có, chúc cha mã đáo thành công!

Sau đó, Lâm Hòa lấy ra rất nhiều đồ ăn vặt, để cha mang đi cho Quy Sinh, còn mở ngăn kéo tủ lấy Gấu Nhỏ ra, suy nghĩ một lát rồi lại nhét vào, nói:

- Để lúc nào nó về rồi chơi, mang đi để nó nghịch không biết sẽ thành cái dạng gì.

Rồi đổi thành một con chó lớn cho Quy Sinh.

Sau khi xuống máy bay, anh tìm người bạn là người địa phương mượn một chiếc xe sau đó lái xe về phía ngọn núi, lái xe gần hai tiếng đồng hồ cũng không thấy một ngôi nhà hay một bóng người nào, quả là dân cư thưa thớt. Không biết mấy năm qua, Hòa Lý Thanh đã đi đến bao nhiêu chỗ như thế này rồi.

Cha của Quy Sinh, anh không điều tra. Hôm đó, khi Trương Tinh nhắc tới, đúng là anh đã có suy nghĩ như vậy, nhưng tra được rồi thì thế nào, hắn đã không còn trên đời nữa. Chẳng lẽ có thể để hắn chôn mình, sau đó biến thành hắn, như vậy những rào cản giữa anh và cô sẽ kết thúc, hai người sẽ lại ở bên nhau?

Rốt cuộc thì nên làm thế nào, không có gợi ý, anh chỉ có thể đi tới đây, phá vỡ tình trạng đã duy trì nhiều năm nay, còn hơn là cứ để nó như vậy.

Sau khi đổ đầy xăng ở thị trấn, anh đi thẳng đến thôn làng kia, ai ngờ vừa đi đến cổng thôn thì chiếc xe bị hỏng, xem xét một lượt thì thấy có mấy linh kiện phải thay mới. Bên cạnh chính là trường tiểu học của thôn, đang trong giờ nghỉ trưa, chưa lên lớp, mấy đứa trẻ nhà ở xa mà trường học lại không có ký túc xá, giữa trưa đứng ở cổng trường chờ đến giờ học, cười đùa huyền ảo. Chúng thấy có người và xe lạ đổ ở đó, thỉnh thoảng cũng có đứa lấy hết dũng khí, chạm vào thân xe một cái, rồi cả lũ la lên, đùn đẩy nhau. Ông chủ tiệm tạp hóa gần đó nghĩ một lát rồi hỏi anh có phải người trong đoàn tình nguyện đến khám bệnh không, dù giọng nói nặng tiếng địa phương cùng Quế Bắc nhưng Lâm Đồng Chương nghe qua lập tức hiểu ngay.

Cuối cùng, Lâm Đồng Chương để xe ở cửa tiệm tạp hóa, ông chủ quán tìm một người địa phương giúp anh mang hành lý, mặc dù thời tiết cũng đã tốt hơn một chút nhưng đường đi vẫn còn rất lầy lội.

-o0o-

Con đường trải đầy sỏi đá, ánh mặt trời lười biếng rắc trên những tán cây vải, Hòa Lý Thanh cùng mấy người trong đoàn tình nguyện đã đủ điều kiện hành nghề y ngồi bên chiếc bàn dài, mấy người cao tuổi trong thôn ngồi ở phía đối diện. Cứ gần đến tết Nguyên Đán, có vài người sẽ đến đây bán thịt cá cho dân trong thôn, chiếc bàn này là để cho bọn họ dùng, bình thường không dùng gì đến, bây giờ dù đã rửa qua bằng xà phòng, trải thêm khăn trải bàn rồi mà vẫn không ngăn nổi mùi tanh. Có mấy chiếc xe chất đầy dược liệu cũng đỗ ngay bên cạnh, dân trong thôn chỉ cần cầm đơn thuốc đến cửa xe, mấy thanh niên học y sẽ xem đơn rồi bốc thuốc cho họ.

Lúc Lâm Đồng Chương đến, Hòa Lý Thanh đang cúi đầu viết đơn thuốc trên chiếc bàn dài, cô ngẩng đầu lên lập tức nhìn thấy anh, đôi giày leo núi cao cổ bám đầy bùn đất, để giày dính thêm một tầng đất dày, ống quần cũng không ngoại lệ. Lâm Đồng Chương chưa bao giờ có bộ dạng chật vật như vậy.

Cô ngây người một lúc lâu, không nghĩ rằng anh sẽ xuất hiện ở nơi này, người đưa anh tới nói đây là người từ trong thị trấn đến tìm đoàn tình nguyện, cô lắp ba lắp bắp, muốn trả lời nhưng không biết phải nói cái gì, đành nói:

- A, đây là ... à, cảm ơn!

Lâm Đồng Chương phì cười, nhiều năm không được thấy bộ dạng ngốc nghếch của cô em gái nhỏ ngày nào, là Hòa Lý Thanh của anh.

Không đợi Lâm Đồng Chương mở miệng, một dáng người nhỏ bé chạy đến, ôm chầm lấy chân của anh làm anh phải lão đảo. Quy Sinh vui mừng cười to, gọi cha, cha mấy tiếng, sau đó nhìn quanh, hỏi:

- Anh và chị có tới không? Có tới không?

Lâm Đồng Chương bế nó lên, cười nói:

- Nhóc con, từ từ nào. Anh và chị phải đến trường học, không tới được.

Quy Sinh ôm lấy cổ cha, miệng bĩu ra, sau đó lại bật cười:

- May quá, cha không phải đi học.

Hòa Lý Thanh thở dài, để cho Quy Sinh dẫn Lâm Đồng Chương mang hành lý về chỗ ở, rồi tiếp tục khám bệnh cho người dân. Lâm Đồng Chương đi ở phía sau, giúp Quy Sinh cầm giày của Phương Nha, quay đầu lại thấy dáng vẻ tập trung làm việc của Hòa Lý Thanh, anh mỉm cười, cảm thấy mọi chuyện có vẻ dễ dàng hơn tưởng tượng.

-o0o-

Được Quy Sinh dẫn đường, chẳng mấy chốc đã đi đến khu rừng trúc trước nhà.

Ngôi nhà rất nhỏ, chỉ có một phòng ngủ ở bên trái cửa ra vào, bếp lò đặt ở một góc của phòng ngoài, cạnh bếp dựng mấy bó củi và rơm rạ đã phơi khô, phía sau là phòng tắm được ngăn bằng bức tường xi măng. Đối diện cửa có kê một chiếc bàn ăn, bên trên đã có sẵn mấy món ăn dân dã với dưa muối và thịt gác bếp.

Lâm Đồng Chương cẩn thận quan sát một lượt, năm xưa, khi anh đi du lịch, đã đi qua rất nhiều nơi nhưng đều là ở phương Bắc, chưa từng thấy những ngôi nhà nông thôn với tường đất đặc trưng của phương Nam này.

Đi theo Quy Sinh vào phòng ngủ, trong phòng cũng có rất ít đồ đạc, quần áo cũng để luôn trong đồng hành lý đặt trên bàn, trên giường trống không, chỉ có một chồng sách ở đầu giường, có sách tập tô của Quy Sinh, có sách giáo khoa của Phương Nha và mấy quyển sách về y dược. Khí hậu đã tốt hơn nhiều, mấy ngày trước trời đều mưa rả rích, không khí khiến chân gỏi cũng có vẻ ẩm ướt, Hòa Lý Thanh đã mang hết ra ngoài phơi.

Lâm Đồng Chương đứng ở cạnh giếng, thử gọi điện cho Lâm Hòa, Lâm Khương để báo bình an nhưng không có tín hiệu nên đành thôi. Lúc vẫn còn ở thị trấn, anh cũng đã nhắn tin cho Lâm Hòa rồi.

Lâm Hòa ngồi trên cửa sổ, dựa người vào thành cửa, đung đưa đôi chân, vừa ăn đồ ăn nhẹ vừa đọc tạp chí. Trên hành lang mấy đứa con trai đang vây lấy Lâm Khương, bàn tán sôi nổi về trận bóng rổ tối hôm qua, Lâm Khương lơ đãng nhìn xuống tầng dưới, cậu luôn có cảm giác có người đang theo dõi cậu hoặc Lâm Hòa, thậm chí là theo dõi cả hai người.

-o0o-

Trời sẩm tối Hòa Lý Thanh mới trở về. Việc chiếu sáng trong nhà đều nhờ cả vào ánh sáng yếu ớt từ chiếc đèn đã cũ, lúc cô đi vào, thấy Quy Sinh đang khua khoắng chiếc đĩa, làm bộ như đang đánh nhau, Lâm Đồng Chương đang bưng một đĩa thức ăn từ bếp đi tới, chiếc áo gió màu xám tro đã dính thêm mấy vệt đen, trán đầy mồ hôi, mỉm cười ngượng ngùng nói:

- Nhiều năm rồi không đụng vào bếp núc, quả thật ... không dễ dàng.

Hòa Lý Thanh cúi đầu nhìn đĩa rau cải chổ xanh chổ đen, thâm nhũ đúng là không dễ dàng. Sau khi anh đặt xuống mặt bàn, Phương Nha và Quy Sinh cũng xúm lại nhìn, Quy Sinh ngẩng đầu lên hỏi:

- Cha, món này không phải có độc chứ, màu sắc của nó kỳ lạ quá.

Lâm Đồng Chương lúng túng:

- À, không phải có độc đâu, là lớn tuổi quá ... già quá thôi.

Phương Nha đặt đĩa xuống, trề môi, tỏ vẻ khinh bỉ.

Phải đợi đến ngày hôm sau, thị trấn lân cận có chợ phiên, khi đó mới có thể nhờ dân trong thôn đi mua giúp bọn họ ít thịt cá tươi, Hòa Lý Thanh đành đem thịt gác bếp thái nhỏ, từng miếng từng miếng rất thành thực, Lâm Đồng Chương xấu hổ đứng một bên. Hòa Lý Thanh tay chân thoăn thoắt vừa làm cái này cái kia, vừa cúi đầu hỏi anh:

- Anh đến đây có chuyện gì sao?

Một lúc lâu sau mới nghe tiếng anh trả lời:

- Có vấn đề cần giải quyết.

Hòa Lý Thanh mím chặt môi, không lên tiếng.

19. Chương 19

Chương 19: Chợ phiên và bạn học

Mới đến được hai ngày, mấy đứa trẻ người địa phương cùng với Quy Sinh, Phương Nha đã chơi thân với nhau. Hôm chợ phiên mở, mấy đứa trẻ dẫn Lâm Đồng Chương đến chợ chơi. Trước lúc đi, anh nói sẽ đến chợ phiên mua thức ăn tươi cho đoàn tình nguyện, Hòa Lý Thanh còn nhìn anh nghi hoặc, tựa như đây không phải Lâm Đồng Chương mà cô vốn biết, anh quan tâm đến chuyện của những người khác từ khi nào. Từ nhỏ đến lớn, Lâm Đồng Chương luôn được mọi người vây quanh, chỉ cần một cái hắt hơi của anh cũng làm cho cả nhà náo loạn, bởi vì cả gia đình, kể cả các anh chị em đều cưng chiều anh, anh muốn gì được đó, các anh chị được mua thứ gì mà anh vừa mắt, mọi người sẽ tìm mua những cái tốt hơn để làm anh vui.

Thỉnh thoảng, khi đến ngôi nhà bên sườn núi, anh cũng sẽ mang cho cô mấy thứ đồ chơi, có lẽ đó chỉ là những thứ anh không thích, không cần đến, nhưng hồi đó, nhận được những thứ này cô đã cảm thấy rất vui.

Hòa Lý Thanh không tỏ thái độ gì, chỉ nói chú ý an toàn, anh liền lái xe đưa lũ trẻ đi.

Xe đã được Hòa Lý Thanh tìm các linh kiện cần rồi sửa xong. Lúc mang những đồ ăn nhẹ và đồ chơi mà Lâm Hòa chuẩn bị từ cốp xe ra, mấy đứa trẻ òa lên, Quy Sinh vênh mặt, nếu có đuôi chắc cũng dựng thẳng lên rồi. Phương Nha nhìn chằm chằm vào chiếc bánh ngũ cốc, chỉ chờ Quy Sinh ra lệnh.

Lúc chiếc xe đến thị trấn nhỏ thì đã hơn hai giờ, sau khi đỗ xe ở cửa nhà của họ hàng một đứa bé đi cùng, anh để mặc Quy Sinh kéo mình vào trong chợ. Lâm Đồng Chương cao một mét tám, chiều cao rất hiếm thấy ở các tỉnh phương Nam, đã có khuôn mặt thư sinh lại thêm dáng người cao gầy như vậy rất gây chú ý. Vừa đứng vào trong chợ, người đi qua đều quay lại nhìn một cái.

Anh đưa lũ trẻ đi loanh quanh, khi đi qua quán bán đồ ăn vặt, Quy Sinh và Phương Nha lập tức ôm lấy chân anh. Dù sao cũng không phải là người nhà, những đứa trẻ khác không dám đòi hỏi, nhưng vẫn không giấu được ánh mắt thèm thuồng. Lâm Đồng Chương đành dẫn chúng đi vào.

Người bản xứ gọi đây là Xã Miếu, trước kia là đền thờ tổ tiên của dòng tộc lớn trong vùng, khi phong trào ‘Phá bốn cũ’(1) nổ ra, dân trong thôn kéo đến đập phá, sau đó người trong dòng tộc này di cư ra nước ngoài, người dân địa phương đã phá đi bốn bức tường, dựng quầy hàng bán các loại cháo thịt, canh ốc, dần dần hình thành chợ phiên trung tâm của thị trấn. Trước cửa Xã Miếu có dựng một bia đá cao hiếm thấy, bên trên chạm khắc một bức tượng cổ, không biết là vị thần tiên nào, hai bên cửa cũng được khắc đôi câu đối bằng chữ phồn thể. Những ngôi nhà ngói xung quanh cũng đã rất lâu đời, hai ngôi nhà bên cạnh được xây từ bảy mươi năm trước, đã từng là nhà nghỉ của chính quyền địa phương, nơi tiếp đón các đoàn công tác.

Cháo thịt cũng không phải quá ngon, nhưng rất đẹp mắt, giống như nơi này vậy.

-o0o-

Lâm Hòa ngồi trong phòng ăn trên tầng hai, vừa ăn cơm, vừa nhìn vào màn hình máy tính. Bình thường, khi ở nhà, cha sẽ giới hạn thời gian dùng máy vi tính và điện thoại di động, vì vậy lúc ở trường khó tránh được sẽ tự do hơn.

Đang xem, chợt thấy có người ngồi xuống bên cạnh, Lâm Hòa ngẩng đầu lên nhìn, là một cô gái.

Trước kia, chuyện của Lý Chỉ được coi như không có gì, những người lớn đều không nói chuyện đó được giải quyết như thế nào, chỉ có Hòa Lý Thanh, sau bữa cơm lơ đãng nói với hai đứa:

- Chuyện này không phải cứ dựa vào giàu có, quyền thế là có thể giải quyết được, hai đứa nghe lấy, không được có lần sau.

Sau đó, cô ngẩng đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm hai đứa, nói thêm một câu:

- Phải học cách nhìn người.

Mặc dù những lời này khiến người nghe khó chịu nhưng cuối cùng lại thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, Lâm Khương cũng không đến những bữa tiệc như vậy nữa, hưởng chi chuyện chỉ lan truyền trong đám bạn thượng lưu của cậu. Rồi Lý Chỉ lại xin nghỉ học, cho dù chuyện được giải quyết như thế nào thì người khác cũng đoán ra được chuyện mờ ám, lúc đi ra ngoài không tránh được những lời chế nhạo. Lâm Khương cũng không quan tâm khi bị mọi người đem ra làm trò cười.

Mà Lâm Hòa từng lên hỏi Lâm Khương, cậu chỉ nói đêm đó đúng là đã uống một chút, đám con ông cháu cha bỏ thuốc vào rượu là chuyện bình thường, đêm đó chắc là có đứa mang theo.

Mà Đường Như Linh này là bạn tốt của Lý Chỉ, khi ấy cũng ở cùng bọn họ.

Đường Như Linh buộc tóc đuôi ngựa cao, để lại phần tóc mái rất dày, nhìn chăm chăm xuống mặt bàn, nét mặt rất kỳ quái. Sau đó, cô bé bình tĩnh lại, mỉm cười nói:

- Lâm Hòa, máy tính của bạn tốt nhỉ.

Không đợi Lâm Hòa trả lời, đã cúi đầu ăn, một lúc sau lại quay sang oán hận thầy giáo dạy văn chung của hai đứa, rồi nói đến kiểu tóc mới của thầy vật lý thật khó coi như thế nào. Lâm Hòa không thể nói được câu gì nhưng cũng không tỏ ra chán ghét. Bọn họ luôn như vậy, từ nhỏ không thiếu người muốn dựa vào việc làm bạn với cô bé để tiếp xúc với giới thượng lưu, Lâm Hòa đều đối xử lạnh nhạt.

Đường Như Linh vừa nói chuyện, vừa nhìn Lâm Hòa đang cắm đầu vào máy tính tỏ ý coi thường, lên cười lạnh, rồi miệng lại tiếp tục nói về chuyện của người nào đó lớp bên cạnh.

-o0o-

Đến buổi chiều tối, tầm năm sáu giờ, trời đã sẩm tối, từ sớm đã có người già trong thôn đem mấy món thịt tới, Hòa Lý Thanh nhận lấy rồi để trên mặt bàn, trời trở lạnh, món ăn cũng nguội rất nhanh, chỉ còn nghe thấy tiếng cười đùa của Quy Sinh và Phương Nha.

(1): Phong trào ‘Phá bốn cũ’ là một phong trào nổ ra sau cách mạng văn hóa năm 1966 ở Trung Quốc, trong đó bốn cái cũ được chỉ ra là ý tưởng cũ, văn hóa cũ, phong tục cũ và thói quen cũ. Phong trào này được chính phủ đưa ra nhưng lại không nói rõ cách thực hiện. Chính vì vậy mà sau đó, rất nhiều nơi bị đổi tên, các di tích lịch sử, đền chùa, tượng Phật bị phá hủy, các sách của các nhà Nho lớn như Khổng Tử, Mạnh Tử, các sách về đạo Phật, những bức tranh cổ, trang phục truyền thống và đồ thủ công mỹ nghệ ... đều bị thiêu hủy, các hoạt động tôn giáo bị cấm, các nhà sư, ni cô bị đuổi khỏi đền chùa...

20. Chương 20

Chương 20: Thần tiên cũng mắc bệnh

Trước khi đi ngủ, Quy Sinh vừa ngồi trước giường để lau khô chân, vừa liến thoắng kể lại những thứ học được lúc ban ngày, Phương Nha ngồi bên cạnh đọc sách, thỉnh thoảng trả lời nó một hai câu.

Quy Sinh quỳ gối, bò đến cuối giường, treo chiếc khăn vừa lau chân lên cái đinh trên thành giường rồi ngẩng đầu hỏi Hòa Lý Thanh:

- Mẹ ơi, lúc đi về, bọn con thấy có người đổ thuốc ra ngoài đường, xe cộ qua lại đều đi lên, tại sao lại thế? Thuốc mà chú Ngụy cho họ, họ không cần sao?

Cô cúi đầu sắp xếp lại đồng quần áo bọn trẻ mặc ngày hôm nay, nói:

- Bọn họ có bệnh, đem thuốc rải ra ngoài đường, mong rằng sẽ có vị thần tiên tốt bụng đi qua, mang những bệnh tật đó đi.

Quy Sinh trừng mắt ngạc nhiên, hỏi lại:

- Như vậy có lây bệnh cho vị thần tiên đó không?

Phương Nha bật cười, chế nhạo nó:

- Thần tiên sao có thể mắc bệnh được?

Quy Sinh rất nghiêm túc nói:

- Có thể!

- Không thể!
- Có thể!
- ...

Hai đứa tranh cãi náo loạn cả lên. Hòa Lý Thanh xoa đầu chúng, nói:

- Được rồi, được rồi, ngày mai sẽ tiếp tục thảo luận chuyện của các vị thần tiên, đến giờ ngủ rồi.

Tiếng nói chuyện của hai đứa nhỏ dần, nhưng vẫn còn rất kiên định, thậm chí vấn đề có thể hay không thể.

Hòa Lý Thanh bước ra khỏi phòng, định đi giặt quần áo thì Lâm Đồng Chương từ phòng tắm bước ra, đã thay bộ quần áo thể thao rộng mỏng, đang định vào phòng lau khô tóc. Thấy Hòa Lý Thanh, anh đứng lại, há miệng muốn nói gì đó nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Cô không nhìn anh, đi thẳng đến cạnh giếng nước, bắt đầu giặt quần áo. Mùa đông, nước giếng rất lạnh, mà quần áo của Quý Sinh và Phương Nha lại dính đầy cỏ cây và bùn đất, rất khó giặt sạch, cô luôn phải mua cho bọn trẻ những quần áo tối màu hoặc làm bằng vải dễ giặt. Cô vừa giặt vừa nghĩ, Lâm Hòa Lâm Khương không có mẹ ở bên cạnh, cuộc sống tuy sung sướng hơn những đứa trẻ khác, ngoài đồng phục học sinh, quần áo đều là những thứ tốt nhất, đẹp nhất, nếu mà cũng nghịch ngợm như Quý Sinh thì mấy tú quần áo cũng sẽ hỏng hết, nhưng, chúng lại không vui vẻ được như Quý Sinh. Cô là mẹ, biết rõ mình đã làm sai nhưng vẫn tiếp tục cuộc sống như thế này, lúc gần đi cũng không nói với chúng một tiếng, không biết khi nào sẽ gặp lại, không biết còn có thể dấu khẩu với chúng nữa không.

Đang phơi quần áo lên cây sào trúc bỗng có người từ phía sau, ôm chầm lấy lưng cô. Cô giật mình, đang định giãy giụa thì nghe thấy tiếng Lâm Đồng Chương ở sau lưng nói:

- Em gái, là anh.

Cô nhìn về phía trước, ngẩn người, nước từ quần áo vừa phơi tí tách rơi xuống mặt đất, văng lên giày của cô, văng đến cả chân anh.

Giọng anh trầm thấp, nghiêng đầu, ghé bên tai cô thì thầm:

- Quên quá khứ đi được không? Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa.

Người Hòa Lý Thanh chợt cứng đờ, im lặng không trả lời.

Lâm Đồng Chương trong lòng hoảng hốt, anh xoay bả vai Hòa Lý Thanh lại, đối mặt với cô, nhìn thẳng vào mắt cô, trong đêm tối chỉ thấy vài tia sáng lấp lánh, không biết ánh mắt đó có nghĩa là gì.

Trong đầu anh lặp lại những câu nói đã chuẩn bị từ trước một lần nữa rồi mới nói ra miệng:

- Trước đây là do anh sai lầm, vì anh thấy em không quan tâm đến anh nên mới làm ra những chuyện ngu xuẩn ấy.

Anh lúng túng, ngược nhìn mái hiên lợp ngói trước mặt, nói tiếp:

- Chỉ một lần sai lầm nào ngờ lại kéo theo nhiều năm ngu xuẩn như vậy, chuyện của Quý Sinh cứ như cái gai trong tim anh, mỗi lần nhớ đến lại rất đau.

Anh hắng giọng rồi quay sang nhìn thẳng vào cô:

- Nhưng thẳng bé rất hiểu chuyện, anh, anh và Lâm Hòa, Lâm Khương cũng thích nó, rất thích nó, chúng ta là người một nhà. Nếu, nếu như em không quên được cha của Quý Sinh, em cứ thử quay về sống với anh, anh cũng sẽ đối xử với em thật tốt, cũng sẽ cưng chiều em, sẽ chỉ có một mình em, chỉ chung sống với một mình em.

Anh nói một mạch, vì căng thẳng nên lời nói cũng hơi ngắt ngắt, nhưng Hòa Lý Thanh đứng trước mặt vẫn không nhúc nhích.

Cô bình tĩnh nhìn anh, khiến anh cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu, lâu đến mức cảm giác thất bại đang cận kề. Rất lâu sau, Hòa Lý Thanh lên tiếng:

- Em không biết, em có lẽ, có lẽ không thể làm được.

Lâm Đồng Chương lo lắng, khóe mắt giật giật. Anh tranh đấu trên thương trường đã nhiều năm, đã từng làm ăn với những người Mỹ thích nói luật pháp, đã từng đàm phán với đám người Nhật Bản xảo quyệt, nhưng chưa từng lo lắng chờ một đáp án giống như bây giờ, cũng chưa từng vì một đáp án mà muốn ngã quỵ.

Anh mỉm cười gượng gạo:

- Em cứ từ từ, anh sẽ chờ.

Dứt lời, anh lập tức xoay người đi vào trong nhà. Hòa Lý Thanh lặng người đứng bên giếng, gió lạnh lướt qua rừng trúc, bóng trúc nhẹ nhàng lay động.

Sau khi nằm xuống bên cạnh Quy Sinh, anh trầm nghĩ, không sao cả, cứ từ từ.

-o0o-

Lâm Hòa ngồi trước bàn ăn, vừa ăn cơm vừa nghiêng đầu hỏi Lâm Khương:

- Anh nói cha bây giờ đang làm gì? Cũng đã đi được hơn một tuần rồi.

Lâm Khương đang xem trận đấu bóng rổ trên tivi, lơ đãng nói:

- Không biết, chắc cha sẽ thành công thôi.

Chợt nhớ ra cái gì đó, cậu xoay người lại, kéo cổ áo xuống, để lộ ra bắp vai, làm ra vẻ quỵên rũ, nói:

- Nếu không được, cha có thể dùng đến sắc đẹp.

Lâm Hòa nhếch môi, cười khinh thường, Lâm Khương đang ngồi trên ghế sofa cũng cười ha ha, nói thêm:

- Cha còn có cơ bụng nữa, cứ theo cách đó là được rồi.

Lâm Hòa lại nghĩ đến chuyện khác, nói với anh trai:

- Cô bạn tên Đường Như Linh kia, anh có biết không? Gần đây cô ta cứ bám lấy em.

Lâm Khương lập tức cười lạnh, nói:

- Anh không quen con bé đó nhưng cô ta hay chơi với Lý Chỉ, đêm bọn anh cưỡng hiếp Lý Chỉ, cô ta cũng có mặt.

- Liệu có phải là tay chân của Lý Chỉ không?

Lâm Hòa nghiêm túc nói. Lâm Khương tỏ vẻ coi thường:

- Cô ta ư, cho thêm mấy lá gan nữa cô ta cũng không dám, lúc nào cũng ngoan ngoãn vâng lời.

21. Chương 21

Chương 21: Sân trời

Trưởng phòng Nhạc gọi điện thoại đến phòng thư ký, hỏi Tiểu Diệp khi nào tổng giám đốc Lâm sẽ trở về, Tiểu Diệp suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tổng giám đốc nói sẽ vắng mặt ít nhất nửa tháng. Những công việc khẩn cấp thì gửi vào điện thoại của anh ấy, những chuyện khác thì tự quyết định.

Trưởng phòng Nhạc còn hỏi cặn kẽ, trước khi đi anh có cười không, vẻ mặt như thế nào, tâm trạng ra sao, tám chuyện chẳng khác nào đàn bà con gái.

Kể từ khi Lâm Hòa, Lâm Khương lớn lên, không còn quẩn luyến cha mỗi khi anh nghỉ phép nữa, Lâm Đồng Chương chưa từng nghỉ lâu như vậy, hơn nữa bây giờ cũng không phải là ngày lễ ngày nghỉ gì, không thể là để dẫn các con đi chơi. Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì khiến cho ngày nghỉ của tổng giám đốc kéo dài như vậy, hẳn thật sự rất tò mò, không chỉ hẳn mà cả phòng thư ký cũng vậy. Đặt vé máy bay đến Quảng Tây nhưng lại chỉ có một vé, sao có thể không tò mò cho được.

-o0o-

Lâm Đồng Chương ở trong phòng bếp, cùng hai đứa trẻ chuẩn bị làm đậu phụ thịt, lấy nấm hương, thịt nạc và gạo nếp nhồi vào bên trong miếng đậu phụ lớn, còn cho thêm mấy miếng khổ qua và ớt xanh rồi đặt trong lồng hấp bằng trúc, cho vào nồi hơi.

Không bao lâu sau bắt đầu ngửi thấy mùi thơm. Món này là do Phương Nha nhớ lại các bước mà trước kia bà nội đã làm, chỉ huy Lâm Đồng Chương nấu nướng. Ngoài ra còn nấu thêm cả cháo trắng.

Quy Sinh ôm mấy món đồ chơi Lâm Hòa gửi cho, lảo đảo đi ở phía trước, Phương Nha hai tay gắng sức bê khay bát đĩa và đĩa đậu phụ nhồi thịt đi ở phía sau, còn phải tránh không đụng vào Quy Sinh vì sợ làm đổ, Lâm Đồng Chương bê nồi cháo trắng đi sau cùng.

Chỗ mấy người Hòa Lý Thanh khám bệnh cách nhà không xa, đi bộ mấy phút đã đến. Có người trong đoàn tình nguyện từ xa đã thấy bọn họ, chạy lại gần, đỡ lấy khay đồ trên tay Phương Nha rồi cùng đi tới. Hòa Lý Thanh thấy bọn họ đã an toàn đặt đồ ăn xuống, không nhìn sang nữa, cúi đầu tiếp tục viết đơn thuốc.

Thật ra thì thôn làng này không quá lớn, người cũng chỉ có bấy nhiêu, bọn họ không cần thiết phải dừng lại ở đây lâu như vậy, nhưng họ còn muốn quan sát công hiệu của thuốc, hướng chỉ bệnh của nông dân thường là bệnh mãn tính, rất hay tái phát, cho nên đoàn tình nguyện mới quyết định ở lại đây lâu hơn.

Chú Ngụy là người thành lập đoàn tình nguyện này, hiện tại đã có đến bốn năm đoàn xe như thế này, tính ra cũng sắp được mười năm, rất ít người có thể kiên trì được như vậy.

Gia cảnh của chú Ngụy rất khá giả, ngày trước lại từng làm giám đốc điều hành cho một công ty nước ngoài ở Thượng Hải, quan hệ rất rộng, ngay nào cũng phải đấu trí với người khác, tranh giành dự án, có nhiều rồi lại muốn nhiều hơn nữa, lên cao rồi lại muốn cao hơn nữa. Sau đó thì ly hôn, vợ cùng các con đi di dân, anh em trong nhà vì việc làm ăn cũng trở nên xa lạ, nhưng ông chưa từng nghĩ rằng mình làm sai. Chỉ luôn nghĩ, mình ở bên ngoài cực khổ như vậy, người nhà lại không có một ai hiểu mình.

Ai ngờ, đúng lúc người ta tự mãn, bắt đầu buông lỏng cảnh giác thì trời cao lại đưa tay tung hứng, trêu người số mệnh. Ông bị bệnh bạch cầu cấp tính, đến Ba Mã ở ẩn một thời gian, cùng một nhóm bệnh nhân đi tìm thảo dược cứu mạng. Uống nước ở đó, cùng dân bản xứ trồng trọt chăn nuôi, ông bỗng cảm thấy muốn được sống, muốn được sống đến trăm tuổi.

Ông đã mất một thời gian quá dài để thức tỉnh, để nhận ra mình đã sai lầm, nếu như có một cơ hội, ông muốn thay đổi mục tiêu tương lai, thay đổi thái độ sống, để biết thế nào là cuộc sống.

Sau đó, vợ cũ đưa các con về nước, ở bên giường bệnh chăm sóc ông, các con và anh trai cũng đi xét nghiệm máu, may mắn là đứa con cả có tử huyệt với ông, ông mừng như phát điên, không biết phải cư xử như thế nào cho phải.

Sau đó, nhờ câu chuyện của chính bản thân mình, ông muốn làm một chuyện gì đó, để giúp đỡ những người cũng tuyệt vọng như ông.

Hòa Lý Thanh là người vào tổ sớm nhất, mấy người bạn cùng vào ban đầu cũng đang ở trong những đoàn tình nguyện khác. Đoàn tình nguyện phân công rất rõ ràng, vì cô mang theo trẻ con lại không giỏi giao tiếp, cho nên chỉ phụ trách chuẩn bệnh, việc quyết định đoàn tình nguyện khi nào đến, khi nào đi, và ở lại nơi nào đã có người khác chuyên phụ trách.

Nghĩ tới đây, cô nhìn sang Lâm Đồng Chương đang ngồi bên cạnh, hỏi:

- Khi nào thì anh trở về?

Lâm Đồng Chương liếc sang cô rồi nhìn những tình nguyện viên đang ngồi nghỉ ngơi phía trước, giọng giễu cợt:

- Sao, em sợ anh à?

Hòa Lý Thanh cau mày, cúi đầu húp cháo:

- Chuyện của công ty, chắc anh chỉ sắp xếp được trong vòng một tháng.

Lâm Đồng Chương nghiêm túc nói:

- Đúng ra là chưa đến một tháng, tuy lần trước nói thời gian không hạn chế nhưng anh còn phải kiếm tiền nuôi vợ con, không thể chỉ lo làm vợ vui vẻ.

Đúng lúc Hòa Lý Thanh vừa ăn cháo xong, chiếc đĩa gỗ mạnh xuống bát một cái, khiến Quý Sinh chú ý, quay đầu lại nhìn sau đó lại cười hì hì, xoay người chạy đi chơi.

- Khi em đến một thôn làng ở Quảng Đông, lúc rảnh rỗi có đi xem một căn nhà ngói cổ, lối vào chính của ngôi nhà được xây ở trên sườn núi.

Hòa Lý Thanh ngẩng đầu, ánh mắt trống rỗng nhìn anh, Lâm Đồng Chương không hiểu dụng ý của cô, cũng không ngắt lời.

- Từ cửa chính đi vào là một đại sảnh bỏ trống, bốn bức tường đều đã bong tróc, mở cửa phía trong ra là sân trời rộng gần chín mét vuông, không có nóc, đầu tường được gắn với mái hiên bằng trúc lợp ngói đã vỡ lát. Qua cái sân trời này, rồi xuyên qua một lối đi tầm hai mét, lại thấy một cái sân trời khác giống y đúc, em cứ đi cứ đi như vậy, đi qua mười mấy cái sân như thế mới nhìn thấy cửa ra. Sau khi bước ra khỏi đó, em mới phát hiện mình đã ở chân núi.

Anh không hiểu, hỏi:

- Căn nhà như thế để làm gì?

Hòa Lý Thanh mỉm cười, lắc đầu đáp:

- Không biết, có lẽ trước kia là một cái xưởng chế tạo. Bọn em chỉ đi ngang qua, cũng không có ai hỏi thăm.

Cô hít một hơi sâu rồi nói:

- Lúc đi vào, bên ngoài mặt trời rất gay gắt nhưng em lại cảm thấy như có gió lạnh từ nền nhà thổi lên, rõ ràng sân trời rất rộng, ánh mặt trời lại như trực tiếp chiếu vào. Điều đó dễ dàng là người ta run sợ, nhưng vẫn muốn đi về phía trước.

Cô nhìn vào mắt anh, hỏi:

- Anh cảm thấy nơi đó có giống cuộc hôn nhân của chúng ta không? À không, phải nói là giống sự quen biết của hai chúng ta, dù đứng ở đâu cũng cảm thấy đau nhưng vẫn muốn nhắm mắt đi tiếp. Cứ ngỡ rằng sẽ nhìn thấy phong cảnh tuyệt đẹp, cuối cùng lại quay trở lại điểm xuất phát.

Lâm Đồng Chương tái mặt, nhìn cô một lúc lâu rồi hỏi:

- Em có ý gì?

22. Chương 22

Chương 22: Mở lòng

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt anh, đôi mắt tràn ngập nỗi bi thương, cô nheo mắt khó hiểu. Một lúc lâu sau, cô bật cười, nói:

- Có thể anh cảm thấy trước đây chưa từng có chuyện gì xảy ra, đối với anh, quả thật là chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đầu mũi cay cay, đôi mắt ngập nước, cô cúi đầu, bình tĩnh lại rồi nói tiếp:

- Trước kia anh đem đồ để vào nhà tôi, cha anh, Lâm Hưng An làm ra những chuyện kia, khiến cho cha mẹ tôi, anh trai tôi chết ở trên đường. Lúc đó tôi còn rất nhỏ, sáu hay bảy tuổi? Ông nội kéo tay tôi đi, đi nhận thi thể.

Cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mở to hai mắt, nước mắt vẫn rơi xuống từng giọt từng giọt:

- Cả nhà chỉ còn lại một mình tôi, sau đó ông nội đưa tôi về nhà, cha mẹ anh còn coi tôi như một đứa ăn xin.

Mặt Lâm Đồng Chương cứng ngắt, đôi môi mím chặt, không nói lời nào.

- Còn nữa, mùa đông năm ấy, tôi cố sức đẩy anh ra ngoài, tôi nói đi ra ngoài, anh, anh đã làm cái gì?

Cô nhú mày, nước mắt rơi xuống cổ áo. Anh căng thẳng nói:

- Anh cũng biết em hận anh, nhiều năm trôi qua vẫn luôn hận. Năm đó, tại sao em không nói, em cứ im lặng như vậy, anh làm sao có thể biết được em nghĩ cái gì?!

- Từ sau khi tôi bước chân vào nhà họ Lâm, đâu có ai lắng nghe xem tôi muốn gì!

Hòa Lý Thanh trầm giọng gắt lên, thở hổn hển nói:

- Cho tới bây giờ cũng chưa từng có ai lắng nghe những gì tôi nói! Ông nội cho người chăm sóc quần áo và chuyện ăn uống của tôi, sẽ hỏi tôi muốn ăn cái gì, sẽ cho người chuẩn bị cho tôi, nhưng anh có biết di quần gia mắng tôi như thế nào không? Tôi đã từng hỏi ông nội một lần, tại sao có người gọi tôi là tiểu súc sinh, ông nội giận tái mặt, cho đổi hết người làm trong nhà, sau đó cả tối ông ngồi trong thư phòng, không nói chuyện cũng không ăn cơm. Tôi chịu ơn của ông, từ đó về sau, tôi không dám nói bất kỳ chuyện gì với ông nội nữa.

Lâm Đồng Chương nghe đến đó, đầu ngón tay bắt đầu không khống chế được, nắm thành nắm đấm bên người.

Hòa Lý Thanh dùng mu bàn tay, nhẹ lau đi nước mắt trên mặt, cô vẫn cúi đầu nhìn lữ kiến đang bò cạnh rễ cây:

- Đối người nào cũng vậy, chỉ cần có mẹ của anh ở đó, sẽ không có ai dám nói chuyện với tôi, không có ai dám chơi cùng tôi, chỉ có ông nội. Bà ta đúng là một con quỷ. Anh không biết được tôi hận bà ta đến nhường nào.

Khuôn mặt cô đầy vệt nước mắt, nhìn về phía anh:

- Anh cũng như vậy, lúc nào cũng coi tôi như một món đồ chơi, muốn gì chỉ cần thuận miệng dụ dỗ, nhưng thực tế lại chưa từng làm được. Lâm Hòa, Lâm Khương còn chưa tròn một tuổi, anh đã dẫn đàn bà vào phòng cưới của chúng ta, anh không cảm thấy bẩn sao!

Lâm Đồng Chương luống cuống, vội vàng nói:

- Anh rất xin lỗi em. Anh vẫn muốn nói những lời hôm trước, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, không nghĩ về quá khứ nữa, có được không em?

Anh nhìn Hòa Lý Thanh, lần đầu tiên trong mắt hiện lên sự mềm yếu, cầu khẩn, nhưng cô không lên tiếng.

Lâm Đồng Chương lại có cảm giác đó, cô đứng ở nơi ấy, anh có thể thấy cô đang mỉm cười, hai người bị ngăn cách bởi một lớp sương mù rất dày, trong tay anh không có gì cả, chỉ biết liều mạng dùng tay gạt ra nhưng đám sương mù ấy không nhúc nhích. Anh chỉ biết trở mắt nhìn đám sương mù càng ngày càng dày, càng ngày càng nặng, cho đến khi nổi tuyệt vọng như hơi lạnh len lỏi vào tận xương tủy, anh cũng không tìm được cô.

Trong đầu anh chợt nảy ra một ý nghĩ đen tối, anh muốn nói, 'Tôi yêu em, khi tôi ở cùng những người khác, không lúc nào tôi không nghĩ đến em. Nhưng chính em cũng hèn hạ như thế, vì một người đàn ông mà ở bên ngoài bao nhiêu năm, lại còn sinh con cho hắn. Tôi rất có lỗi với em nhưng không phải em cũng đối xử với tôi như vậy sao, em dựa vào đâu mà không chịu tha lỗi cho tôi.' Cuối cùng anh lại tự nói với chính mình, 'Câm miệng! Mày không thể làm tổn thương cô ấy! Câm miệng!'

Cuối cùng, cả hai đều im lặng.

Rất lâu sau, Lâm Đồng Chương mới hỏi một câu cuối cùng:

- Rốt cuộc thì chúng ta nên làm thế nào?

Đúng lúc đó, Quý Sinh chạy tới, đứng sau lưng ôm cổ Hòa Lý Thanh cười hì hì, muốn trốn Phương Nha đang đuổi theo phía sau. Cô ôm con về phía trước, đặt nó trên đầu gối, phúi chỗ bụi bẩn bám vào tay áo của nó, mỉm cười theo thói quen:

- Chuyện quá khứ không phải là quần áo, nếu bẩn thì đem giặt là được, có cách nào để có thể quên, làm thế nào để tìm ra cách ấy.

Bình thường, chú Ngụy rất ít khi đi cùng đoàn tình nguyện, phần lớn là đi liên hệ trong ngành giải trí để lo chuyện tiền bạc, cho dù là người hảo tâm thực sự muốn tài trợ, hay chỉ để dựng một chương trình làm màu, ông cũng cảm kích, cũng có biện pháp xử lý thỏa đáng.

Mà mấy năm trước, trong một bữa tiệc từ thiện, ông được gặp Lâm Đồng Chương, nói đến các tình nguyện viên học y, trong nhiều người như vậy, Lâm Đồng Chương lại chỉ để tâm hỏi thăm đến Hòa Lý Thanh.

Lúc ấy, chú Ngụy còn ca ngợi:

- Ai nha, Tiểu Hòa sao, là hoa khôi trong đội đó, ngoại hình đẹp, tuổi còn trẻ, y thuật lại cao nữa.

Sau đó ông còn hỏi Lâm Đồng Chương:

- Sao, là bạn của tổng giám đốc Lâm?

Còn cách trả lời của Lâm Đồng Chương, anh kéo tay bạn gái vòng qua khuỷu tay mình, cô gái nở một nụ cười yêu kiều, rồi anh nhìn sang mấy người đang chờ câu trả lời của mình với vẻ mặt mỉa mai.

Sau đó từ những người khác, chú Ngụy mới biết được những mâu thuẫn của hai người. Vì mối quan hệ với Hòa Lý Thanh, ông quyết định mời anh một bữa để khuyên nhủ, cuối cùng không khuyên nhủ được gì, lại kiếm được một nguồn tài trợ ổn định.

Các giấy tờ liên quan đến chi phí sửa chữa dụng cụ, mỗi quý lại được chú Ngụy gửi tới văn phòng của Lâm Đồng Chương, đặt trên bàn làm việc của anh. Anh vừa vào phòng, lập tức nhìn thấy những giấy tờ này, anh nghĩ, mấy tháng nay, những chỗ kia là nơi em gái nhỏ của anh đi qua, rồi lại ngồi thần thờ rất lâu.

Chú Ngụy gọi điện thoại tới để hỏi lịch khám bệnh tiếp theo, nghe được cán sự phụ trách tình cờ nói đến chuyện bữa ăn gần đây được cải thiện, lúc đó mới biết là có một ông chủ đuổi theo đoàn tình nguyện để lấy lòng Hòa Lý Thanh, không khỏi toát mồ hôi lạnh, tưởng rằng không giúp Lâm Đồng Chương giữ Tiểu Hòa được nữa. Kết quả, sau khi nghe ngóng mới biết là nhà từ thiện lớn đuổi theo vợ.

Ông gọi điện cho Lâm Đồng Chương, chế giễu một trận, anh cố kìm nén trong lòng, không để ý chú Ngụy nói những gì, để mặc ông giễu cợt. Một lát sau, anh đột nhiên ngắt lời:

- Chú Ngụy, khoảng bốn năm trước, chú có biết Hòa Lý Thanh gặp gỡ ai không, người gần gũi với cô ấy nhất ý?

Chú Ngụy nhớ lại thời gian anh hỏi, suy nghĩ một lúc lâu cũng không có đáp án, ông hỏi ngược lại:

- Bây giờ cậu mới nhớ tới việc hỏi thăm cha đẻ của Quý Sinh sao?

23. Chương 23

Chương 23: Những bức ảnh

Theo sách cổ ghi lại, lưu ly mà một từ bắt nguồn từ tiếng Ấn Độ, vốn có nghĩa là màu xanh da trời. Bây giờ, ngoài màu xanh da trời, lưu ly cũng bao gồm các màu hồng, trắng, đen, vàng, xanh biếc, tím và các màu xanh khác. Người ta nung đất tráng các loại men có màu sắc đó ở nhiệt độ cao, tạo thành ngói gọi là ngói lưu ly.

Lúc tan học, Lâm Hòa chờ Lâm Khương ở cổng trường.

Từ nhỏ, hai đứa đã được đăng ký vào trường học tư thục, nơi được coi là trường của quý tộc. Từ cổng trường đi vào là một hồ nước nhân tạo khổng lồ, bên trong là mười mấy tòa nhà dùng làm lớp học và ký túc xá nhưng mỗi tòa chỉ có ba tầng, tất cả đều được sơn màu trắng, lợp ngói lưu ly màu xanh xám, thanh tĩnh tựa như Giang Nam ngày trước.

Lâm Đồng Chương từng định đăng ký cho chúng vào một trường trung học công lập, nhưng lại sợ đôi khi quần áo, thức ăn và đồ dùng của chúng không giống các bạn học khác, sẽ làm cho hai đứa trẻ sinh lòng tự mãn, cho nên chỉ có thể thường xuyên nhắc nhở chúng, chớ lấy gia sản ra để kiêu ngạo, những thứ cha mẹ để lại là để con cái có cuộc sống tốt hơn, đừng chà đạp lên sự kỳ vọng đó.

Mỗi lần nghe những lời này, Lâm Hòa đều lén trợn mắt nhìn Lâm Khương, cứ cho là có nhiều ngụ ý công tử, ngụ ý tiểu thư thì hai đứa có chỗ nào giống người như vậy chứ. Tuy cũng có lúc ra ngoài chơi nhưng cũng chỉ đi với mấy người bạn thân, lúc ở bên ngoài, trước mặt người khác, chúng vẫn cư xử như người bình thường mà.

Đường Như Linh đứng bên cạnh cùng Lâm Hòa, tiện thể chờ xe buýt.

Ấn tượng của cô với cô bạn này không giống như Lâm Khương nói, ngoan ngoãn nhu nhược, nhưng tính tình lại rất bình thản. Sau một thời gian, Lâm Hòa cũng quen với việc thấy cô ta ở bên cạnh. Lúc hai người đang trò chuyện về bộ phim mới chiếu thì Lâm Khương đi tới, vừa đúng lúc đó, xe buýt cũng tới, Đường Như Linh quay đầu nhìn hai đứa, vẫy vẫy tay rồi lên xe.

Lâm Khương nhú mày, quay đầu hỏi em gái:

- Sao em vẫn chơi với cô ta?

Lâm Hòa học theo kiểu phương Tây, nhún vai, hai tay xòe ra, nói:

- Chơi với cô ta một thời gian, em thấy cô ta cũng không có gì. Có lúc em quên mang đồ, làm sai đề, cô ta thường nhắc nhở em.

Nói xong, Lâm Hòa kéo dây ba lô xuống, hỏi:

- Anh bảo em chờ anh ở chỗ này làm gì? Ngày mai mới là thứ sáu mà, ngày mai mới về nhà.

Lâm Khương không lên tiếng, đưa Lâm Hòa tới một quán ăn gần trường học, gọi đồ ăn, sau đó nhìn xung quanh, vẫn không lên tiếng. Lâm Hòa mất kiên nhẫn, vỗ vỗ bàn hỏi:

- Làm sao, làm sao vậy?

Lâm Khương cúi đầu, lấy từ trong ba lô ra một phong thư, là phong thư màu vàng nhạt, loại phong bì dùng để lưu trữ hồ sơ khiếu nại trong phòng thư tín của trường. Lâm Hòa giơ tay cướp lấy, không quên chế nhạo:

- Ái chà, còn nhận được thư tình nha, phong cách cổ điển quá đi.

Suy luận quá bất hợp lý. Lâm Khương trề môi, ai lại đi lấy loại giấy chuyên để viết đơn khiếu nại để viết thư tình. Lâm Hòa rút từ trong phong thư ra một tập giấy A4 được gấp thành một xấp dày, khoanh khắc khi mở xấp giấy đó ra, mắt Lâm Hòa lập tức mở to, tay đập loạn lên mặt bàn, sau đó lập tức nhìn về bốn phía, thấy không có ai chú ý đến hai đứa, mặt Lâm Hòa đỏ bừng lên, hưng phấn nói:

- Lâm Khương! Anh bị người ta chụp lén à!

Người anh trai này bị chọc tức đến nổi gân xanh đầy trán, có đứa em gái nào thấy ảnh giường chiếu của anh trai mà lại phản kích xem trò hay như vậy không.

- Em lật về phía sau đi!

Lâm Khương nhắm mắt lại, ôm lấy hai cánh tay dựa vào lưng ghế. Cậu nghe thấy tiếng em gái khúc khích cười, mấy tiếng lật giở giấy, sau đó bỗng yên lặng, mở mắt ra, thấy Lâm Hòa như bị đóng băng không nhúc nhích, mặt mũi tái nhợt. Trên tờ giấy là bức ảnh chụp từ màn hình máy tính, trong đó là cảnh Lâm Hòa đang hút cần sa, xung quanh tràn ngập khói thuốc. Lâm Khương lắc đầu nói:

- Cười nữa đi, chúng ta đang bị tổng tiền, là tổng tiền đó.

Đôi vai Lâm Hòa run run, hai tay đặt lên mặt bàn, nắm chặt đến nỗi đầu ngón tay cũng trắng bệch. Mấy phút sau, cô bé mới hắng giọng hỏi:

- Anh nhận được từ khi nào?

Lâm Khương nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Sáng sớm hôm qua. Chỉ có những bức hình này, một chữ cũng không có. Vừa nhìn là biết được lấy từ hộp thư điện tử rồi in ra.

Lâm Hòa cúi đầu nhìn lại, gượng cười nói:

- Phương pháp này đúng là ngu ngốc, gửi e mail trực tiếp luôn không được sao?

Không nghe thấy tiếng trả lời, tay cô bé run run, đem chỗ giấy tờ cất đi, căng thẳng đến mức xem cả dưới gầm bàn gầm ghế, sợ có tờ nào rơi xuống. Lâm Khương không động đậy, nói:

- Tối nay gọi điện báo cho cha đi.

-o0o-

Chú Ngụy không cung cấp được thông tin gì cho Lâm Đồng Chương, chỉ nói ông rất ít khi đi cùng đoàn tình nguyện nhưng cũng biết Hòa Lý Thanh thường chỉ ở một mình, cũng không nghe nói có người đàn ông nào gần gũi với cô. Cuộc sống của tình nguyện viên trong đoàn quả thật rất thanh đạm, nếu có người có quan hệ tốt với cô, chuyện lớn như thế chắc chắn sẽ có người nói cho ông biết.

Ý định ban đầu của Lâm Đồng Chương không phải là muốn biết người đàn ông kia là ai, nếu đúng như lời Hòa Lý Thanh nói, người đó đã không còn trên nhân thế thì truy cứu còn có ích gì. Nếu Hòa Lý Thanh lừa anh, vậy càng không có ý nghĩa, mười năm nay, cuộc sống của hai người luôn bất đồng, người đàn ông kia chắc chắn anh cũng không quen biết, chẳng lẽ anh lại muốn như những người trẻ tuổi, chạy đến đánh nhau với người kia một trận sao.

Có lẽ trước đây nếu anh suy đi nghĩ lại, tìm hiểu kỹ càng mọi chuyện, thì sẽ không có mười năm xa cách như thế này.

Quy Sinh nằm sấp bên cạnh anh, đôi tay, đôi chân nhỏ bé giang rộng, chiếm gần nửa chiếc giường, tiếng ngáy khe khẽ cũng mang hương vị ngọt ngào của trẻ thơ. Hòa Lý Thanh cũng đã ngủ thiếp đi, cô ngủ rất an tĩnh, rất ít khi trở mình, tiếng hít thở cũng rất nhẹ. Lúc còn trẻ, hai người khi ấy vẫn ngủ chung giường, anh luôn có cảm giác cô không có ở bên cạnh.

Trước kia ông nội cũng đã nói, cô ngủ rất an tĩnh, sau này lớn lên sẽ nhiều tâm tư, trong cuộc sống, hạnh phúc sẽ rất ngắn ngủi.

Đúng vậy, rốt cuộc cũng có một người cô yêu thật lòng, sinh Quy Sinh cho hẳn nhưng lại chỉ có thể nuôi nấng nó một mình. Mà toàn bộ nhà họ Lâm bao gồm cả anh, lại luôn mang đến cho cô những bất hạnh.

24. Chương 24

Chương 24: Về nhà I

Nước giếng buổi sáng sớm lạnh như băng, Quy Sinh và Phương Nha tựa như hai chiến sĩ đánh giặc, cùng ngồi trên chiếc ghế dài để đánh răng, Hòa Lý Thanh đứng bên cạnh, thỉnh thoảng lại cất tiếng nhắc nhở

chúng cẩn thận, không được làm ướt áo, ướt bát tất. Tối hôm qua, Lâm Đồng Chương nhận được một cuộc điện thoại từ nhà gọi đến, nhưng tín hiệu bị ngắt giữa chừng, có vẻ như cũng không có chuyện gì gấp gáp, anh liền gửi tin nhắn, bảo rằng ngày mai sẽ gọi lại. Bây giờ, anh đã đi đến nhà trưởng thôn để gọi nhờ điện thoại bàn.

Đợi gần nửa giờ sau, Hòa Lý Thanh và hai đứa bé đang ngồi ở bàn ăn húp cháo nóng thì Lâm Đồng Chương trở lại, sắc mặt nghiêm trọng, làm dấu tay gọi Hòa Lý Thanh ra ngoài. Hai người đứng bên cạnh giếng nói chuyện, Hòa Lý Thanh nhìn sắc mặt của anh, lo lắng hỏi:

- Trong nhà có chuyện gì sao?

Anh cúi đầu, lại nghịch điện thoại di động, nói:

- Cũng không có gì.

Anh ngẩng đầu lên, khoe miệng kéo ra, gượng cười nói:

- Không có chuyện gì, sắp đến năm mới rồi, anh cũng nên về nhà xem hai đứa nhỏ.

Như chợt nghĩ đến cái gì, anh hỏi:

- Đoàn tình nguyện của các em định bao giờ sẽ rời đi? Sang năm mới, em ...

Anh nhìn vào mắt cô, ánh mắt rất bình tĩnh, cô lắc đầu một cái, nói để xem tình hình thế nào, nếu cô về nhà thì sẽ gọi điện báo cho anh. Ánh mắt Lâm Đồng Chương tối đi, nhưng thế này còn tốt hơn nói thẳng rằng năm mới cô sẽ không về.

Quy Sinh biết cha định đi, nó xoay người úp mặt vào lưng Phương Nha, Lâm Đồng Chương đứng bên cạnh khuyên thế nào nó cũng không chịu ló mặt. Hòa Lý Thanh quay lưng về phía bọn họ, thu dọn đồ đạc cho Lâm Đồng Chương, sửa sang mọi thứ xong xuôi, thấy ba người vẫn còn giằng co, cô thở dài, quát một tiếng:

- Quy Sinh.

Quy Sinh giật mình một cái, ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ ửng, bị Lâm Đồng Chương kéo ra, bế lên dụ dỗ. Nó phồng má, hai bàn tay để trước ngực, ngón trỏ duỗi ra chạm chạm vào nhau, ập a ập ứng, không ai nghe được nó nói cái gì, nước mắt cũng không ngừng tuôn ra.

Sương mù dày đặc, Hòa Lý Thanh một tay ôm Quy Sinh đang khóc thành tiếng, tay kia dắt Phương Nha, nhìn theo chiếc xe của Lâm Đồng Chương dần đi xa, trong chớp lát chỉ còn lại đám sương mù, ánh mắt cô cũng tối dần.

Bây giờ đã là cuối đông, chỉ còn chưa đến một tháng nữa là tới mùa xuân, tuy những năm trước, nhà họ Lâm đều đón năm mới ở trong thành phố, nhưng bà quản gia đều phải cho người dọn dẹp cả mấy ngôi nhà, đến khi xong xuôi thì cũng đã cuối năm.

Những ngày này, thời tiết rất đẹp, ga trải giường, chăn gối đều được mang đi giặt, phơi ở trên tầng thượng.

Ánh mặt trời rất ấm áp, những chiếc ga trải giường đủ màu sắc bị gió thổi nhẹ, Lâm Khương dựa vào chiếc bàn gỗ gần đó, nhắm mắt nghỉ ngơi, bên cạnh để mấy tờ giấy A4 bị điện thoại đè lên, thỉnh thoảng có cơn gió thổi qua, tiếng giấy chạm vào nhau loạt soạt.

Khi Lâm Khương từ tầng thượng đi xuống, đúng lúc thấy Lâm Đồng Chương đã về đến nhà, vừa đi vào phòng khách. Có thể nhìn ra tâm tình của cha không tốt, nhưng không có công việc phiền toái, ở nông thôn hơn một tháng tinh thần có vẻ sung mãn hơn.

Lâm Hòa thấy cha đi vào, vươn dài cổ nhìn về phía trước, thấy phía sau cha không còn ai khác, chép miệng, không bước đến làm nũng như mọi khi. Lâm Đồng Chương đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô bé, xoa đầu, hỏi:

- Hòa Nhi, có nhớ cha không?

Nghe thấy cha hỏi như vậy, tựa như đã có rất nhiều điều tủi thân, mắt cô bé ửng đỏ, đầu mũi cũng cay cay. Lâm Đồng Chương mỉm cười, ôm con gái vào trong lòng.

Ba người ngồi bên chiếc bàn gỗ ngoài ban công, trên mặt bàn là mấy tấm hình được gửi đến mấy ngày trước. Lâm Đồng Chương cầm từng tờ nhìn kỹ một lượt, Lâm Khương ngồi bên cạnh mặt không biểu cảm, còn Lâm Hòa thì xấu hổ, lo lắng, úp mặt xuống bàn. Cô bé hối hận, nếu mình không làm những chuyện kia thì làm sao người khác có thể bắt được điểm yếu, bây giờ đến mục đích của đối phương cũng không biết.

Hơn mười phút sau, Lâm Đồng Chương để chỗ ảnh xuống, nước mắt Lâm Hòa cũng đã sắp rơi xuống. Anh nhìn hai đứa trẻ, dịu dàng nói:

- Không sao, sau này không tái phạm những lỗi này là được rồi.

Lâm Hòa mở to hai mắt, không dám chớp mắt vì sợ nước mắt sẽ rơi. Lâm Khương kể lại căn kẽ quá trình nhận được những bức ảnh kia, đem những người cậu nghi ngờ là người chụp ảnh nói ra, đều là những đứa trẻ con nhà giàu, chơi với cậu từ bé. Lâm Đồng Chương không cho là mấy đứa trẻ kia ngu xuẩn như vậy, phơi ra chuyện mà mình cũng tham dự.

Cứ ngỡ là chuyện không nghiêm trọng như thế này nên Lâm Đồng Chương mới quyết định về đến nhà rồi giải quyết, không gọi điện cho người đi thăm dò trước, nào ngờ lại bỏ lỡ thời điểm tốt nhất để ngăn chặn.

Đúng lúc anh đang chuẩn bị cho người phân tích, điều tra chi tiết thì những bức ảnh kia đã bị người ta tung lên mạng. Tiêu đề rất khiêu khích, “Con em nhà giàu sau chín năm(1), hút thuốc phiện, lộ ảnh giường chiếu”. Mặc dù đôi mắt và những chỗ quan trọng đều đã được làm mờ, nhưng không ít bạn học của Lâm Hòa Lâm Khương vẫn có thể nhận ra, Lâm Đồng Chương cũng vậy, chỉ nhìn thoáng qua đã biết.

(1): Sau chín năm là cách người Trung Quốc gọi lớp trẻ sinh từ năm 95 đến 99.

Lúc mấy người đối địch với Lâm Khương phát hiện ra hình ảnh bị tung lên diễn đàn thì đã là buổi tối, việc đầu tiên là gửi đường dẫn cho cậu, dựa vào hình dáng của chiếc ghế sofa trong bức ảnh cũng có thể biết được đó là nhà ai. Lâm Đồng Chương sầm mặt, đi ra ngoài gọi điện thoại. Lúc này, Lâm Hòa trái lại không hề căng thẳng, tình huống xấu nhất cũng chỉ như vậy, còn cái gì phải lo sợ nữa chứ.

Ngay sau đó, Hòa Lý Thanh cũng biết được chuyện này. Vì chuyện những bức ảnh của Lâm Hòa, Lâm Khương, không khí trong nhà cũng khác ngày thường, Lâm Đồng Chương trầm ngâm chờ kết quả.

Những năm gần đây, cho dù ở bên ngoài, công việc có xảy ra vấn đề gì thì về đến nhà, anh lập tức trở thành người cha mẫu mực, cùng trò chuyện với hai con về những chuyện gặp phải ở trường học, gần đây có chuyện gì vui, có chuyện gì mới mẻ. Cho nên nhìn không khí trong nhà lúc này, ông Trương lập tức nhìn ra, trong nhà đã xảy ra chuyện, bởi vì người làm không ai dám bàn tán nên ông cũng không biết chuyện nghiêm trọng đến mức nào, bèn gọi đến số điện thoại của Phương Nha, nói chuyện với Hòa Lý Thanh.

Hòa Lý Thanh suy nghĩ một lúc, nhớ tới vẻ mặt của anh lúc gần đi, quyết định gọi điện thoại cho Lâm Đồng Chương.

25. Chương 25

Chương 25: Về nhà II

Nhận được điện thoại của cô, Lâm Đồng Chương rất kinh ngạc, hỏi mấy câu mới biết là có người trong nhà tiết lộ tin tức. Anh trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Chỉ là chuyện nhỏ thôi, anh có thể giải quyết tốt.

Sau một thoáng chần chừ, cô nói:

- Các anh chọn cách xử lý chuyện này nhớ để lại cho người ta một con đường lui. Đây dù sao cũng là chuyện Lâm Hòa, Lâm Khương đã làm, có nhân có quả, không nên để cho hai đứa bé cảm thấy chuyện quá dễ dàng, sau này rất dễ tái phạm.

Nghe cô nói những lời này, anh trầm mặc, cảm thấy có chút tức giận thay hai đứa bé, cô không hề quan tâm đến cảm xúc của các con khi gặp phải chuyện như vậy mà lại đi lo lắng cách giải quyết của nhà họ Lâm sẽ tổn thương đến người ngoài. Một lát sau anh mới phản ứng được, giọng nghiêm túc hỏi cô:

- Để cho ai đường lui? Em có biết đã xảy ra chuyện gì không?

Hòa Lý Thanh thả bao được liệu trên tay xuống, nghiêng đầu nói:

- Em cũng không biết rõ, trực giác mách bảo chuyện có liên quan đến cô bạn học họ Đường gì đó của Lâm Khương.

Cô nhìn vào trong phòng, nói tiếp:

- Lúc ban đầu giải quyết chuyện này, người của anh không điều tra cô bé kia vì cái gì mà dối lời cung sao?

Lâm Đồng Chương nghi ngờ, không biết hai chuyện này có liên hệ gì với nhau:

- Đã hỏi qua rồi, cô bé không chịu nói, tiền cũng trả lại.

Ở chỗ này, Hòa Lý Thanh im lặng suy nghĩ rồi cười nhạt, thì ra anh sống ở nơi ấy, những chuyện như vậy không hề có chút tác động nào đến cuộc sống của anh, ngay cả ý tưởng tìm hiểu nguyên nhân cũng không có, có nhân có quả là cái gì, thái độ của anh luôn cao ngạo, lấy đâu ra thói quen suy luận những chuyện kia.

Nghĩ tới đây, không còn động lực để tiếp tục nữa, cô chỉ nói:

- Vậy anh cứ điều tra đi, như vậy nhé.

Cô đang định cúp điện thoại thì ở đây bên kia, Lâm Đồng Chương hô lên 'từ từ'.

Anh thở dài, dịu dàng nói:

- Em có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi, có thể thói quen làm việc của anh khiến cho em khó chấp nhận, em không nói thì sao anh biết được.

Hòa Lý Thanh im lặng một lúc lâu sau đó mới nói:

- Hãy điều tra kỹ càng nguyên nhân Lý Chỉ thay đổi khẩu cung, và cả cô bạn Đường... đúng rồi, Đường Như Linh, đúng là cái tên này, cô bé đó cũng không đơn giản.

Suy nghĩ một chút, cô lại nói thêm:

- Bảo hai đứa nhỏ tạm thời đừng đến trường, nói không chừng lại có cái bẫy thứ hai.

Anh nói đồng ý sau đó lại hỏi cô có về nhà đón năm mới không. Anh cũng biết, dịp năm mới, đoàn tình nguyện sẽ có hơn nửa tháng nghỉ ngơi, các tình nguyện viên cũng trở về nhà, không biết năm ngoài cô và Quy Sinh ở đâu trong cái không khí tràn ngập hương pháo ngày tết.

Không đợi được câu trả lời của cô, điện thoại đã bị ngắt.

Hòa Lý Thanh cúi đầu nhìn Quy Sinh đang đứng cạnh cô. Tiểu Quy Sinh ôm lấy chân mẹ lắc qua lắc lại, vẻ mặt không vui, cũng không nói lời nào.

Cô ngồi xổm xuống, cười híp mắt hỏi Quy Sinh đang nghĩ gì.

Quy Sinh lắc lắc đầu, vẫn không chịu nói, buông mẹ ra, cầm bó mía ở bên cạnh, kéo ra ngoài, trường thôn ở phía sau, dùng tiếng địa phương gọi:

- Quy Tử, Quy Tử, không cầm được lên thì đừng cầm, kéo ngã xuống cháu lại khóc ầm lên.

Cô xúc bao được liệu kia lên, đi tới bảo Quy Sinh đặt xuống rồi đợi Phương Nha đang ở trên sân phơi xuống, ba người cùng trở về căn nhà trong rừng trúc.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Đồng Chương xuống tầng ăn cơm trưa, ngồi vào bàn ăn, anh hỏi Lâm Khương có phải có cô bạn học tên là Đường Như Linh không? Lâm Khương dừng lại, cau mày hỏi:

- Sao cha lại hỏi đến người này? Chuyện này có liên quan đến cô ta sao?

Lâm Đồng Chương dựa lưng vào ghế ngồi, lặng người nhìn bức vẽ bằng màu nước của Lâm Hòa lúc mười tuổi, hai phút sau mới quay đầu lại, nét mặt dịu dàng:

- Mẹ các con trước đây có giấu chúng ta đến trường gặp cô bé ấy, có chút nghi ngờ.

Lâm Khương đặt đĩa xuống, suy nghĩ cẩn thận một lúc lâu rồi mới nói:

- Gần đây cô ta rất hay ở cạnh Lâm Hòa, hơn nữa trước kia cô ta cũng chủ động làm quen với Lý Chỉ, nhờ vậy mà chúng con mới chú ý đến cô ta. Người này rất khó hiểu. Ấn tượng của con với cô ta là tính tình nhút nhát, không có chủ kiến, Lý Chỉ nói gì thì làm đó, không biết phản đối chỉ biết phục tùng. Nhưng đối với Lâm Hòa lại khác, Lâm Hòa nói Đường Như Linh rất chu đáo và cẩn thận, giúp đỡ nó rất nhiều việc.

Cậu vừa nhớ lại vừa trả lời, rồi lại cầm đĩa lên:

- Hai cái này không hẳn là mâu thuẫn với nhau, nhưng con cảm thấy cô ta tiếp cận bọn con là có ý, không biết động cơ là gì.

Nói xong, cậu còn gật đầu một cái, tựa như rất tán thành với kết luận này của mình, sau đó lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Kết quả đi thăm dò của người Lâm Đồng Chương phái đi đã chuyển đến hộp thư của anh. Vào thư phòng, anh ngồi trước máy vi tính, ánh sáng từ màn hình phản chiếu khiến đôi mắt của anh như phát ra những tia sáng màu lam.

-o0o-

Quy Sinh và Phương Nha ngồi một bên, hát bài đồng dao sai lời, “Mưa to rào, nước ngập đường”(1), Hòa Lý Thanh cúi đầu cười, đóng gói đồ đạc, chuẩn bị để ngày mai quay về.

(1): Đây là bài đồng dao tạm dịch là “Mưa rào to”:

Mưa rào to

Nước ngập đường

Anh trai đem củi ra đường bán

Chị dâu ra phố với giày hoa

Giày hoa, tất hoa, thắt lưng hoa

Trên châu, bướm bướm xếp hai hàng.

Ở đây Quy Sinh và Phương Nha hát “Mưa rào to” thành “Mưa to rào”.

26. Chương 26

Chương 26: Về nhà III*

* Tên gốc của chương này là “Mặt lạnh” nhưng mình thấy ko liên quan lắm đến nội dung chương nên xin phép sửa thành “Về nhà III” ^^

Lái xe về nhà mất đến hơn hai ngày, Hòa Lý Thanh cùng Quy Sinh cứ đi một đoạn lại dừng một chút, đến bữa ăn hay buổi tối thì dừng lại trung tâm phục vụ ven đường, may là còn khoảng hai mươi ngày nữa mới đến năm mới, mặc dù trên đường có nhiều xe hơn so với ngày thường nhưng vẫn coi như thông suốt, cứ đi như vậy suốt hai ngày, cảnh sắc mùa đông dọc đường đi cũng thật tiêu điều, ảm đạm.

Từ lúc khởi hành đến trạm dừng chân cuối cùng chỉ có vài giờ là không ở trên xe hơi. Khi đó là khoảng bảy, tám giờ sáng, Quy Sinh và Phương Nha ngồi xe rồng rã hai ngày, tinh thần cũng đã uể oải, Hòa Lý Thanh

an ủi chúng, nói rằng chạng vạng tối là về đến nhà rồi. Nghe vậy, hai mắt Quý Sinh sáng rực lên, cả khuôn mặt cũng bừng sáng.

Cũng giống như bốn tháng trước, từ chân núi cô lái xe thẳng lên sườn núi, quên không báo trước cho Lâm Đồng Chương. Lúc lên đến sườn núi, thấy ngôi nhà sáng ánh đèn cách đó không xa, cô biết là có người ở nhà. Cứ nghĩ rằng phải gọi người ra mở cửa, ai ngờ lại có bảo vệ ở đó. Lúc này, bảo vệ lập tức nhận ra xe của cô, từ xa đã mở cửa, bước thấp bước cao chạy tới, gọi Lâm phu nhân. Cô thắc mắc hỏi anh ta:

- Không có ai ở nhà sao? Hay là lại mở tiệc?

Anh bảo vệ đáp ứng mấy tiếng, không trả lời.

Cô không để ý tới nữa, quay người đánh thức Quý Sinh và Phương Nha vì mấy ngày đi đường mệt mỏi mà đang ngủ trên xe. Hai đứa lôi kéo nhau xuống xe, nghe thấy đã về đến nhà, hai mắt lập tức mở to, tỉnh táo hẳn, chạy về phía nhà chính. Chúng vừa chạy vừa la hét, dường như những nhánh cây tit trên cao kia cũng nghe thấy tiếng cười đùa của hai đứa.

Không đợi hai đứa chạy vào, Lâm Hòa và Lâm Khương đã chạy ra từ hàng lang của nhà chính, lớn tiếng hỏi:

- Có phải Quý Sinh không?

Mấy đứa đâm sầm vào nhau, cười hi hi ha ha, nằm trên sàn nhà đùa nghịch huyên náo. Chưa cần Hòa Lý Thanh phải cau mày, Quý Sinh tự biết sàn nhà rất lạnh, tay chân linh hoạt, nằm lên lưng của Lâm Hòa. Lâm Hòa không chịu nổi, đang định mắng nó thì nó đã bò sang lưng của Lâm Khương, chẳng khác nào một chú khỉ con. Phương Nha tựa như hưởng ứng một loại hiệu lệnh không lời, cũng nằm lên trên, hai đứa như thấp người, đè chặt Lâm Khương ở dưới cùng. Tiếng la mắng tức giận của Lâm Khương bị sàn nhà cản lại, chỉ còn nghe thấy tiếng hai đứa bé nằm trên ha ha cười.

Hòa Lý Thanh nhìn bọn chúng đùa nghịch, lắc đầu cười nhẹ, đang định đi vào trong thì Lâm Hòa chợt nhớ ra cái gì đó, từ dưới sàn nhà bật lên, đứng cản trước mặt Hòa Lý Thanh, ấp úng vài tiếng nhưng cuối cùng lại không nói được gì. Hòa Lý Thanh hỏi:

- Sao vậy?

Lâm Hòa không dám nhìn ánh mắt của cô, cúi đầu nhìn chằm chằm xuống sàn nhà không động đậy. Dường như nhớ đến điều gì, Hòa Lý Thanh gạt Lâm Hòa sang một bên, đi vào trong.

Thấy Trương Tinh đang từ trên cầu thang đi xuống, cô không đổi sắc mặt, đứng ở ngoài phòng khách, nhếch khóe miệng mỉm cười.

Trương Tinh nhìn thấy cô, lúng túng nói:

- Lâm phu nhân, đừng hiểu lầm, tôi có chút chuyện, phải ở lại đây một lúc.

Cô mỉm cười, nhẹ nhàng gạt đầu rồi bảo dì giúp việc đứng bên cạnh đi chuẩn bị cơm tối.

Sau đó cô quay lại hành lang, bảo Quý Sinh và Phương Nha đi tắm rửa để chuẩn bị ăn cơm. Không hề để ý đến Trương Tinh tay chân luống cuống đang đứng ở bên cạnh.

Đến tối, Lâm Đồng Chương quay về mới biết những chuyện này, đi theo anh về còn có Lâm lão phu nhân. Anh gọi điện thoại đến ngôi nhà nhỏ phía sau, bảo Hòa Lý Thanh qua nhà chính, cùng bàn bạc chuyện của Lâm Hòa, Lâm Khương.

Trên tầng hai của nhà chính, tường được ốp bằng đá trắng đen theo kiểu bàn cờ, sàn nhà lát gạch màu xanh dương lạnh lẽo, duy chỉ có giá sách trong góc tường là có màu sắc ấm áp, trên chiếc ghế sofa màu tro đen cũng để đầy gối ôm hình các nhân vật hoạt hình, nhưng không hề làm mất đi tính thẩm mỹ mà ngược lại, mang đến một cảm giác hài hòa, thoải mái.

Lâm Hòa đang tập yoga, còn Lâm Khương cùng với Quý Sinh và Phương Nha đang ngồi trên tấm thảm trải giữa ghế sofa và bàn trà, chơi điện tử. Vóc dáng Quý Sinh vốn nhỏ bé, ngồi xuống thì cảm vừa đúng chạm tới bàn trà. Lâm Hòa nhìn ba nhân vật ngốc nghếch trên màn hình bị bắn hạ, đặt điện thoại đi động ở bên cạnh, thỉnh thoảng lại mỉm cười.

Lúc Hòa Lý Thanh vào phòng khách dưới tầng một, mới biết Lâm lão phu nhân cũng ở đây, sắc mặt cô nghiêm túc ngồi xuống chiếc ghế sofa cách xa mọi người. Lâm lão phu nhân thấy cô không chào hỏi, lại còn ra vẻ lạnh lùng, sắc mặt lại càng khó coi. Lâm Đồng Chương hắng giọng nói:

- Em mới quay về, chắc cũng chưa biết trong nhà xảy ra chuyện.

Hòa Lý Thanh không ngẩng đầu, chỉ ồ một tiếng, tỏ ý đã nghe thấy.

Anh thở dài, đặt cuốn tạp chí trên tay xuống mặt bàn. Là tạp chí “Chuyện bên đường Quảng Đông”, chuyên khai thác đời tư của giới giải trí để tăng doanh số. Lâm Đồng Chương không phải là người trong giới giải trí nhưng lại xuất hiện ở trang bìa.

27. Chương 27

Chương 27: Tạp chí

Edit: Bozu

Tựa đề trên tạp chí rất bắt mắt, cô liếc qua đã có thể biết được tương đối.

Chuyện riêng của Lâm Đồng Chương thường không có độc giả, nhưng anh cố tình tìm bạn gái là nghệ sĩ hạng hai của làng Giải Trí, vì vậy khi phóng viên tìm hiểu ngọn ngành thì cũng đào bới hết về anh, bao gồm cả Hòa Lý Thanh.

Tít phía trên là ảnh Lâm Đồng Chương và nữ nghệ sĩ đi cùng nhau, không có hành động mờ ám nào, nếu như chỉ luận theo hình ảnh mà nói, Lâm Đồng Chương có phong cách thượng thừa cao lớn anh tuần sánh ngang với nữ minh tinh cũng coi là đẹp mắt thì tựa đề không quá nổi bật.

Coi một nhóm người nổi tiếng là dạng hình cây thì Lâm Đồng Chương chỉ là một nhánh cây, nhưng là một cái tên thính thoảng sẽ lộ diện ở trên tạp chí kinh tế – tài chính, phóng viên rất nể mặt anh khi kéo ra một chuỗi nhân vật phía sau anh, bao gồm họ Trương nào đó hiện đảm nhiệm chức vụ người tình, họ Hòa nào đó thân là vợ nhưng hiếm khi lộ diện, còn có họ Lâm nào đó đội nón xanh cho người nào đó. Thân phận của họ tuy bị che giấu, nhưng người biết nội tình đều đang đợi dịp chế giễu.

Ảnh Lâm Hòa và Lâm Khương đều bị xóa hết trên mạng, tin tức bắt nhả cho lứa tuổi 9x quá nhiều nên trừ người quen biết có ấn tượng thì bạn trên mạng tìm xem trong vòng không quá hai ngày ra đều quên hình dáng Lâm Hòa và Lâm Khương.

Ài ngờ chuyện cứu vớt hai đứa bé lại là tin tức về Lâm Đồng Chương, nó đã lan truyền rộng trên tạp chí điện tử, tình sử của nghệ sĩ hạng ba đã không phải là tiêu điểm, bạn trên mạng chỉ quan tâm đến hôn nhân của Lâm Đồng Chương và cô vợ họ Hòa, lợi ích thế nào mới có thể ràng buộc khiến vợ chồng mạnh ai nấy chơi duy trì hôn nhân hơn mười năm.

Anh không biết làm sao, vừa sai người điều tra đường link, lại bị phóng viên Quảng Nam đưa tin tức này, Lâm Đồng Chương cảm thấy có phải mình dễ dãi nên bị người ta coi khinh hay không.

Bà nội Lâm thấy sắc mặt Hòa Lý Thanh không thay đổi lật tạp chí thì lạnh mặt. Trương Tinh do dự muốn mở miệng giải thích, bởi vì người trên tạp chí nói là cô gái họ Trương học nghiên cứu sinh tại Đại kinh tế, người họ Trương học nghiên cứu sinh cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, đếm từng số cũng đoán ra cô ta, tạm thời phóng viên còn chưa tìm cô ta, nhưng bạn học đều biết, cô ta tạm thời mượn nơi này tránh tai ương.

Bà nội Lâm sai người thu xếp, xoay mặt dịu dàng bảo Trương Tinh đi nghỉ ngơi. Đợi sau khi cô ta lên lầu, sắc mặt biến đổi, hung dữ nói: “Chuyện này náo loạn âm ỉ, tìm hiểu ngọn nguồn áp xuống, nếu có người có ý nhằm vào nhà họ Lâm, tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua, trừng trị thích đáng cho tôi. Những người này càng ngày càng to gan lớn mật, cái gì cũng dám tra cái gì cũng dám đăng!”

Lâm Đồng Chương gạt đầu qua loa.

Bà lại mắng một lúc nữa, chờ đến khi trở lại bình thường, nhìn hai người rồi lạnh lùng nói: “Tôi mặc kệ trong hai người có ai không vui, kéo dài không ly hôn có mục đích gì, tôi đã lớn tuổi, không can thiệp chuyện của con cái, nhưng mà Hòa Lý Thanh.” Bà nhìn chăm chăm Hòa Lý Thanh, ánh mắt thù địch, nói: “Cô vụng trộm ở bên ngoài, trong lòng cô có con trai tôi không? Cô ra điều kiện đi, như thế nào mới bằng lòng gặt đầu ly hôn. Cô thật giỏi, làm mất hết thể diện mấy chục năm tích lũy của nhà họ Lâm!”

Cô tựa vào góc ghế sa lon, nhìn hoa văn trên ghế sa lon, bàn tay thon dài đặt ở trên tay vịn, đầu ngón tay vô ý vẽ theo hoa văn, không có đáp lời. Bà nội Lâm thấy thái độ của cô như vậy, giận đến mức tay bưng ly trà trước mặt lên cũng khẽ run, ly trà va chạm với chiếc đĩa phát ra âm thanh leng keng.

Lâm Đồng Chương vẫn im lặng bỗng ngẩng đầu lên nói: “Trước kia không phải đã nói là di chúc của ông nội rồi à.”

Anh còn chưa nói xong, bà nội Lâm ném ly trà vào khay trà trước mặt, âm thanh rất lớn, đám Lâm Hòa nghe lên bên ngoài bị dọa rụt bả vai. Bà tức giận thở hổn hển mấy cái, hướng về phía anh quát lên: “Chớ nói di chúc với tôi! Tôi đã hỏi luật sư Vương, hoàn toàn không có chuyện này!” Bà nói với Hòa Lý Thanh mặt đang hờ hững, “Ông nội cô nói, cô không thể chủ động đề nghị ly hôn, nhưng không có nghĩa là cô không thể nói ra. Tôi biết, bốn năm trước lúc cô trở lại đã đề cập tới!”

Lâm Hòa nghe thế có chút luống cuống, cô bé nhìn Quy Sinh đang ngây ngô ngồi xỏm ở bên cạnh, yên lặng một lát, sau đó muốn đưa cậu và Phương Nha đi, Quy Sinh nhỏ giọng nói: “Chị không nghe nữa à?”

Lâm Hòa miễn cưỡng cười cười lắc đầu, Quy Sinh nói, “Vậy tí nữa chị nói cho em biết bọn họ đang nói cái gì có được hay không, em nghe không hiểu.” Phương Nha đứng ra giải vây: “Là chuyện người lớn. Em còn nhỏ, không cần biết.” Không đợi Quy Sinh phản ứng kịp đã lôi đi.

Lúc này Hòa Lý Thanh ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Lâm Đồng Chương sâu thẳm, không nhìn ra biểu cảm.

Sau một lát, cô cười nói: “Bà đã biết cháu đề cập tới, ắt hẳn cũng biết, người không chịu gặt đầu không phải là cháu.” Tập chí

Edit: Bozu

Nguồn: bupbecaunang.com

Tựa đề trên tạp chí rất bắt mắt, cô liếc qua đã có thể biết được tương đối.

Chuyện riêng của Lâm Đồng Chương thường không có độc giả, nhưng anh cố tình tìm bạn gái là nghệ sĩ hạng hai của làng Giải Trí, vì vậy khi phóng viên tìm hiểu ngọn ngành thì cũng đào bới hết về anh, bao gồm cả Hòa Lý Thanh.

Tít phía trên là ảnh Lâm Đồng Chương và nữ nghệ sĩ đi cùng nhau, không có hành động mờ ám nào, nếu như chỉ luận theo hình ảnh mà nói, Lâm Đồng Chương có phong cách thượng thừa cao lớn anh tuấn sánh ngang với nữ minh tinh cũng coi là đẹp mắt thì tựa đề không quá nổi bật.

Coi một nhóm người nổi tiếng là dạng hình cây thì Lâm Đồng Chương chỉ là một nhánh cây, nhưng là một cái tên thỉnh thoảng sẽ lộ diện ở trên tạp chí kinh tế – tài chính, phóng viên rất nể mặt anh khi kéo ra một chuỗi nhân vật phía sau anh, bao gồm họ Trương nào đó hiện đảm nhiệm chức vụ người tình, họ Hòa nào đó thân là vợ nhưng hiếm khi lộ diện, còn có họ Lâm nào đó đội nón xanh cho người nào đó. Thân phận của họ tuy bị che giấu, nhưng người biết nội tình đều đang đợi dịp chế giễu.

Ảnh Lâm Hòa và Lâm Khương đều bị xóa hết trên mạng, tin tức bắt nhả cho lứa tuổi 9x quá nhiều nên trừ người quen biết có ấn tượng thì bạn trên mạng tìm xem trong vòng không quá hai ngày ra đều quên hình dáng Lâm Hòa và Lâm Khương.

Ai ngờ chuyện cứu vớt hai đứa bé lại là tin tức về Lâm Đồng Chương, nó đã lan truyền rộng trên tạp chí điện tử, tình sử của nghệ sĩ hạng ba đã không phải là tiêu điểm, bạn trên mạng chỉ quan tâm đến hôn nhân của Lâm Đồng Chương và cô vợ họ Hòa, lợi ích thế nào mới có thể ràng buộc khiến vợ chồng mạnh ai nấy chơi duy trì hôn nhân hơn mười năm.

Anh không biết làm sao, vừa sai người điều tra đường link, lại bị phóng viên Quảng Nam đưa tin tức này, Lâm Đồng Chương cảm thấy có phải mình dễ dãi nên bị người ta coi khinh hay không.

Bà nội Lâm thấy sắc mặt Hòa Lý Thanh không thay đổi lật tạp chí thì lạnh mặt. Trương Tinh do dự muốn mở miệng giải thích, bởi vì người trên tạp chí nói là cô gái họ Trương học nghiên cứu sinh tại Đại kinh tế, người họ Trương học nghiên cứu sinh cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, đếm từng số cũng đoán ra cô ta, tạm thời phóng viên còn chưa tìm cô ta, nhưng bạn học đều biết, cô ta tạm thời mượn nơi này tránh tai ương.

Bà nội Lâm sai người thu xếp, xoay mặt dịu dàng bảo Trương Tinh đi nghỉ ngơi. Đợi sau khi cô ta lên lầu, sắc mặt biến đổi, hung dữ nói: “Chuyện này náo loạn âm ỉ, tìm hiểu ngọn nguồn áp xuống, nếu có người cố ý nhằm vào nhà họ Lâm, tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua, trừng trị thích đáng cho tôi. Những người này càng ngày càng to gan lớn mật, cái gì cũng dám tra cái gì cũng dám đăng!”

Lâm Đồng Chương gật đầu qua loa.

Bà lại mắng một lúc nữa, chờ đến khi trở lại bình thường, nhìn hai người rồi lạnh lùng nói: “Tôi mặc kệ trong hai người có ai không vui, kéo dài không ly hôn có mục đích gì, tôi đã lớn tuổi, không can thiệp chuyện của con cái, nhưng mà Hòa Lý Thanh.” Bà nhìn chằm chằm Hòa Lý Thanh, ánh mắt thù địch, nói: “Cô vụng trộm ở bên ngoài, trong lòng cô có con trai tôi không? Cô ra điều kiện đi, như thế nào mới bằng lòng gạt đầu ly hôn. Cô thật giỏi, làm mất hết thể diện mấy chục năm tích lũy của nhà họ Lâm!”

Cô tựa vào góc ghế sa lon, nhìn hoa văn trên ghế sa lon, bàn tay thon dài đặt ở trên tay vịn, đầu ngón tay vô ý vẽ theo hoa văn, không có đáp lời. Bà nội Lâm thấy thái độ của cô như vậy, giận đến mức tay bưng ly trà trước mặt lên cũng khẽ run, ly trà va chạm với chiếc đĩa phát ra âm thanh leng keng.

Lâm Đồng Chương vẫn im lặng bỗng ngẩng đầu lên nói: “Trước kia không phải đã nói là di chúc của ông nội rồi à.”

Anh còn chưa nói xong, bà nội Lâm ném ly trà vào khay trà trước mặt, âm thanh rất lớn, đám Lâm Hòa nghe lên bên ngoài bị dọa rụt bả vai. Bà tức giận thở hổn hển mấy cái, hướng về phía anh quát lên: “Chớ nói di chúc với tôi! Tôi đã hỏi luật sư Vương, hoàn toàn không có chuyện này!” Bà nói với Hòa Lý Thanh mặt đang hờ hững, “Ông nội cô nói, cô không thể chủ động đề nghị ly hôn, nhưng không có nghĩa là cô không thể nói ra. Tôi biết, bốn năm trước lúc cô trở lại đã đề cập tới!”

Lâm Hòa nghe thế có chút luống cuống, cô bé nhìn Quy Sinh đang ngây ngô ngồi xỏm ở bên cạnh, yên lặng một lát, sau đó muốn đưa cậu và Phương Nha đi, Quy Sinh nhỏ giọng nói: “Chị không nghe nữa à?”

Lâm Hòa miễn cưỡng cười cười lắc đầu, Quy Sinh nói, “Vậy tí nữa chị nói cho em biết bọn họ đang nói cái gì có được hay không, em nghe không hiểu.” Phương Nha đứng ra giải vây: “Là chuyện người lớn. Em còn nhỏ, không cần biết.” Không đợi Quy Sinh phản ứng kịp đã lôi đi.

Lúc này Hòa Lý Thanh ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Lâm Đồng Chương sâu thẳm, không nhìn ra biểu cảm.

Sau một lát, cô cười nói: “Bà đã biết cháu đề cập tới, ắt hẳn cũng biết, người không chịu gạt đầu không phải là cháu.”

28. Chương 28

Chương 28: Cha mẹ cãi nhau

Edit: Bozu

Lâm Đồng Chương nghe thế, tay đang vuốt vuốt đồng hồ bông ấn ‘tách’ mở chốt cài, đồng hồ đeo tay lắc lư treo ngược ở trên cổ tay.

Bà nội Lâm cười khẩy, quay mặt nói với anh: “Con trai, con xem đi, con tốn hết tâm tư khổ sở duy trì cuộc hôn nhân này, kết quả là tạo thành phiền phức cho bác sỹ Hòa.” Bà dựa lưng vào sofa, bả vai buông lỏng, khẽ nhắc cảm, liếc mắt nhìn Hòa Lý Thanh nói: “Tôi thật hiếu kỳ, gã kia là ai? Ngày nào cô rời khỏi nhà họ Lâm nên chúng ta bàn cẩn thận, tôi nhìn cô lớn lên nên sẽ làm chủ cho cô, về sau tôi xuống gặp ông nội cô hay ba mẹ cô cũng có giao phó.”

Hòa Lý Thanh nghe thế, vẫn không có phản ứng gì, tuy nhiên tay vẽ loạn trên ghế sa lon càng lúc càng nhanh. Lâm Đồng Chương cắt ngang không cho bà nội Lâm nói tiếp nữa, nói không còn sớm khuyên bà lên lầu nghỉ ngơi. Bà định chọc ngoáy mấy câu nữa nhưng thấy Lâm Đồng Chương mệt mỏi day day mi tâm thì thở dài đi lên lầu.

Lát sau chỉ còn hai người ngồi, Lâm Đồng Chương đi tới bên Hòa Lý Thanh, ngồi trên thảm ở dưới chân cô, ngẩng đầu lên nhìn về mặt yên lặng của cô, giữ mười ngón tay không ngừng vẽ loạn trong lòng bàn tay rồi đặt ở đầu gối, thở dài nói: “Em ấy à, chỉ khi thấy những động tác nhỏ này thì anh mới biết em sắp không nhịn được giận điên lên.” Anh cười cười, “Mười năm cũng không đổi.”

Nói xong vùi mặt vào lòng bàn tay hai người, lời nói mơ hồ truyền tới, “Anh cũng vừa về mới biết chuyện mẹ anh bảo Trương Tinh tới đây. Người bên ngoài nghĩ thế nào cũng được, chúng ta đã lãng phí mười năm, chỉ cần cho nhau cơ hội, sau này anh và em sẽ sống tốt, quá khứ đã qua rồi, nếu như bây giờ em còn không biết làm thế nào, chúng ta sẽ đi từ từ, đừng dễ dàng nói ly hôn.”

Anh chống vào mép ghế bên cạnh cô rồi ngồi lên. Dựa vào trên lưng sofa, nghiêng mặt nhìn ra ban công, nhìn một lúc mới nói: “Nhớ Nhạc điên khùng chứ? Lúc học đại học từng trở về nơi này nghỉ hè ấy.” Anh lại quay đầu nhìn trần nhà, nhớ ra cái gì đó lại cười cười nói, “Lúc ấy em trở về vẽ tranh trong vườn, anh ta còn đặt sêu bên cạnh bút vẽ của em, lúc em cầm bút thì chạm vào lông sêu, anh ta chờ em sợ thét chói tai để trêu đùa em, ai ngờ em cầm sêu lên, nhìn nó rồi lại thả lại trên cỏ.”

“Bây giờ anh ta đang quản lý tài vụ ở công ty, có lúc khó tránh khỏi xã giao trong ngành nên uống hơi nhiều, mấy năm qua cãi nhau với vợ, nhưng không ly hôn. Vậy mà đoạn thời gian trước vợ anh ta xảy ra tai nạn xe cộ, thành người sống đời sống thực vật.”

Hòa Lý Thanh nhìn sang, anh quay mặt sang cùng cô nhìn nhau, nói tiếp: “Mấy ngày trước khi xảy ra tai nạn xe cộ còn cãi nhau, bởi vì có một cô gái nào đó, lúc ấy hai người cũng quyết tâm ly hôn, nhưng sau khi vợ anh ta quyết định xong còn nhớ kỹ đi đến cửa hàng đầu ngõ mua mấy nút áo cho anh ta vì lúc cãi nhau đã giật hết nút áo. Lão Nhạc khóc lớn ở bệnh viện, chặc, như thằng nhóc con.”

Anh nắm chặt tay Hòa Lý Thanh, “Muốn thế nào mới tha thứ cho anh, làm sao mới có thể bắt đầu lần nữa? Nếu em không muốn gặp những người khác trong nhà họ Lâm, về sau anh quyết không để cho mọi người có cơ hội chạm mặt, nếu em muốn tiếp tục đi với đoàn tình nguyện, khoảng hai ba tháng anh sẽ nghỉ phép đi tìm em.” Anh còn muốn nói tiếp, Hòa Lý Thanh đã cắt ngang lời anh: “Giải quyết chuyện bây giờ trước đã.” Đẩy anh xích ra rồi đi ra cửa. Anh đi theo sau.

Ở lầu hai, Lâm Hòa nhìn thấy bọn họ lôi kéo ở trong vườn, cong khóe miệng, xoay người đi tới tủ lạnh nói, “Cha mẹ cãi nhau thật là quá xa lạ với mình.”

Có cái thang gác xép dẫn từ lầu ba xuống phòng khách, một bên cái thang là cầu thang một bên là thang trượt, lúc Quý Sinh trượt từ phía trên xuống thì nghe được câu này, chạy đến bên cạnh cửa sổ, nhìn ra phía ngoài kêu: “Cha mẹ cãi nhau thì có gì đâu mà xa lạ nhỉ?”, Hòa Lý Thanh nghe được giọng bọn trẻ thì ngẩng đầu nhìn lên, Quý Sinh vẫy vẫy tay cười ha ha, Lâm Hòa và Lâm Khương trốn ở trong phòng mà đầu đầy hắc tuyến.

Xưng hô bà nội Lâm là chị Thanh gọi thay con nhé cả nhà.

29. Chương 29

Chương 29: Gác xép

Edit: Bozu

Hòa Lý Thanh trở vào nhà nhỏ thì thấy cửa sổ lầu ba vẫn sáng đèn, vừa rồi còn thấy Quy Sinh ở trên lầu nhà chính nên chắc là Phương Nha. Cô cởi áo lông ra rồi vắt trên cánh tay, sau khi tới cầu thang lầu hai thì đứng một lát rồi mới đi lên lầu ba.

Diện tích lầu ba chỉ bằng một nửa lầu hai, ban đầu để đồ linh tinh, lúc Hòa Lý Thanh mang thai Quy Sinh, bởi vì sợ hại mắt nên cô không thể đọc sách cả ngày, vì thế cả ngày chỉ suy nghĩ đến cả căn nhà. Lầu ba bị bỏ không nên cô thuê người làm một chiếc giường trẻ em xếp tầng, thành giường được khắc một bức tranh cảnh, bên này là tòa thành, bên kia có người đi dọc theo đường nhỏ, hai bên đường là động vật, cây cối và hoa cỏ. Giường dưới là giường đơn hơi lớn hơn, bên khung giường cắt thành một hình con rối to. Đèn bàn để ở một bên, mở đèn thì cả gác xếp biến thành đồng thoại rừng rậm.

Hòa Lý Thanh nghĩ đứa bé muốn ngủ giường trên thì ngủ, muốn ngủ giường dưới thì ngủ, nhưng hiện tại lại đến lượt Phương Nha.

Trên sàn là thảm lông dê dày, đồ chơi và mô hình của Quy Sinh chồng chất tại góc tường, căn cứ vào thể giới trong đầu Quy Sinh mà bày thành từng cảnh tượng riêng nên người ngoài sẽ thấy lộn xộn, thế nhưng cậu bé lại không cho chạm vào mà vẫn cứ nói tối hôm qua Iron Man đang cùng Transformers thảo luận về Spongebob Squarepants, không nên quấy rầy bọn họ.

Phương Nha ngồi ở bên bàn học, cả người tựa vào thành ghế, cặp chân duỗi đặt ở mặt bàn, quyển sách dựng đứng trước mặt, gật đầu lăm bằm cái gì đó.

Hòa Lý Thanh tựa vào cửa, cười híp mắt nhìn cậu bé một lúc thì cậu bé mới phát hiện ra có người.

Cậu bé gọi dì Thanh, lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại, Hòa Lý Thanh không đi vào mà chỉ hỏi một câu: “Phương Nha, nhớ ba và lão bách* hay không?”

*Lão bách: tiếng địa phương, nghĩa là mẹ.

Quê Phương Nha kêu ba, gọi lão bách. Dường như lâu lắm rồi Phương Nha không có nói những chuyện này với ai cho nên lập tức thất thần, một lúc sau mới gật đầu một cái, nhìn chằm chằm nói: “Nhớ.” Cậu đi theo Hòa Lý Thanh gần một năm, không cần lo lắng bà nội bị bệnh, không cần suy nghĩ chuyện gì, mỗi tuần trò chuyện với mẹ và lão bách, cuộc sống như vậy thật tuyệt, vẻ mặt cũng tươi sáng, trắng trẻo hơn so với trước kia, thật giống như thiếu niên mười hai mười ba tuổi.

Ngay sau đó cậu lại nói: “Nhớ cũng không làm gì được, còn nữa, ừ, hơn chín năm nữa bọn họ mới có thể ra ngoài à.” Cậu cũng không quá lo nghĩ về chuyện của cha mẹ, làm sai thì phải chịu trừng phạt, về sau cậu sẽ đối xử với họ thật tốt để họ không tiếp tục làm việc gì sai trái.

Phương Nha hiểu chuyện như vậy làm Hòa Lý Thanh thở phào, cảm thấy cá tính của cậu độ lượng, thật khiến người ta vui mừng.

Hỏi mấy câu về bài tập rồi cô đi xuống lầu dưới. Cô vừa mới xoay người, Phương Nha đã nằm xuống mặt bàn, cảm thấy ngồi thẳng lưng mệt chết đi được, cậu chống cằm nghĩ, dì Thanh phải đi xem bệnh cho người, phải chăm sóc cậu và Quy Sinh nên rất mệt mỏi, nhất định phải hiểu chuyện hơn Quy Sinh mới được.

Mới vừa rồi ở trong vườn, Lâm Đồng Chương nói với cô kết quả điều tra.

Đường Như Linh mất tích, không có ở trường học.

Hòa Lý Thanh là người đi thăm dò cũng cho rằng, cô bé thích Lâm Khương, ghét Lý Chỉ cho nên mới làm ra hành động bỏ thuốc phá hoại quan hệ giữa hai đứa, ai ngờ điều tra kỹ càng thì giữa Lâm Khương và Lý Chỉ cũng không có mập mờ gì đủ để cho cô bé hoài nghi, vậy rốt cuộc động cơ là gì? Muốn hủy diệt Lâm Khương, hay là hủy diệt Lý Chỉ?

Từ bên Lý Chỉ không có điểm nghi ngờ. Lâm Đồng Chương tự mình tới cửa xin lỗi, cha mẹ của cô bé cũng không làm khó nhưng vẫn có uy nghiêm của nhà giáo, sau đó không thu được đầu mối thực tế nào liên rồi đi, Lý Chỉ lại lén lút gọi điện cho Lâm Đồng Chương nói là mặc dù tính tình Lý Chỉ hướng ngoại nhưng đủ khôn khéo, chưa từng đắc tội với Đường Như Linh.

Đường Như Linh sống nhờ nhà dì, không phải người bản địa, thông qua quan hệ của dưỡng mới có thể học tạm tại trường Lâm Hòa, mà cha mẹ của cô bé ở tận Giang Tô, nghe nói là thương nhân, cụ thể còn chưa

điều tra ra được. Trước khi rời đi gọi điện thoại cho dì, nói muốn đi Cáp Nhĩ Tân* chơi một thời gian, sau đó không có tin tức.

*Cáp Nhĩ Tân: thuộc tỉnh Hắc Long Giang, Trung Quốc

Giả thiết Đường Như Linh nhằm vào Lâm Khương. Mà tấm ảnh trên mạng trước đó cũng làm cô bé có cơ hội bắt chẹt, vậy hiện tại tin tức tạp chí liên quan tới ai?

Ngày hôm sau, chuyên đề tình sử của nghệ sĩ hạng hai lại có cập nhật, tựa đề trang đầu vẫn là Lâm Đồng Chương.

Lần này nói là ba người đủ cả tên và ảnh gồm: Hòa Lý Thanh, Quy Sinh và Trương Tinh, phía dưới tựa đề là ba tấm ảnh, Trương Tinh, Hòa Lý Thanh, Lâm Đồng Chương chia ra đi lên biệt thự trên núi.

Khả năng thuyết phục rất thấp, nhưng tất cả mọi người cố tình tin.

30. Chương 30

Chương 30: Gần kề

Edit: Bozu

Không có thường xuyên tiếp xúc với mạng, vì vậy Hòa Lý Thanh cũng không biết bà nội Lâm tức giận vượt bậc hơn, sáng sớm gõ cửa phòng Lâm Khương định gọi Quy Sinh dậy, không thể để cậu bé dưỡng thành thói quen ngủ nướng. Ngày hôm qua vừa trở về, cậu bé ằm ỉ mới để cho cậu ngủ với Lâm Khương, cũng không biết tối hôm qua mấy giờ mới ngủ. Gõ một lúc không nghe thấy tiếng trả lời thì mở cửa đi vào, trên chiếc giường rộng hai mét, Lâm Khương co ro ngủ ở mép giường, chỉ cần lật người sẽ rơi xuống sàn nhà, Quy Sinh giang tay chân nằm cạnh Lâm Khương, hơn nửa giường trống không, chân đập lung tung. Hai người đều ngáy khò khò, tiết tấu đồng nhất. Hòa Lý Thanh nhìn mấy lần, đếm lại chăn gối rồi rón rén đóng cửa đi ra ngoài.

Sau khi xuống lầu, Phương Nha đứng ở hành lang uốn khúc chờ đi chạy bộ, dựa vào lan can ngủ gà ngủ gật, đầu gật cái thì mí mắt mở ra rồi lại nhắm vào, cứ lặp đi lặp lại như vậy. Hòa Lý Thanh cũng không đành lòng, sau khi đánh thức cậu bé rồi nói: “Đi lên giường ngủ một lát, nhớ cởi áo khoác rồi đắp chăn lên, lát nữa ăn sáng xong phải chạy bộ.” Phương Nha chớp mắt, men theo tường đi vào trong nhà.

Mới vừa hỏi đi ở lầu một, mới hừng sáng Lâm Đồng Chương đã đi ra ngoài, cũng không biết đi đâu. Hòa Lý Thanh nghĩ tới những chuyện kéo dài không có giải quyết thì trong lòng có chút phiền não. Đi về phía nhà kính trồng hoa. Mùa đông trong nhà kính trồng hoa mở hệ thống điều hòa không khí, bên trong mai vàng và cây trạng nguyên đang nở, ông Trương đang ngồi xỏm trên mặt đất xới đất, ngắm lại thì được xây dựng nhiều năm.

Nửa đêm người Lâm Đồng Chương phải đi điều tra gọi điện thông báo cho anh, lúc điện thoại tới thì giọng nói thấp thỏm. Chuyện điều tra không có tiến triển, ngược lại còn xấu hơn, cũng không biết ai đưa tên và ảnh vợ anh cùng với đứa bé lên báo, lúc này phóng viên bên Hongkong cũng đâm thọc vào. Lâm Đồng Chương nghe thế, chút mệt mỏi còn sót lại cũng tiêu mất, im lặng không lên tiếng, người bên kia nói sẽ tiếp tục điều tra, đợi anh trả lời chỉ là tiếng cúp điện thoại.

Anh ngồi ở đầu giường, sắp xếp lại suy nghĩ trong lòng, anh không để ý tới những tin tức giải trí này, cảm giác mới mẻ của độc giả không cao hơn một tuần, anh lại không tính đến nhân vật công chúng, chuyện gọi là gièm pha Hào Môn qua không lâu sẽ không ai nhớ tới, hướng chỉ là cuối năm, có ai còn tâm tình quan tâm hóng hớt chuyện người khác. Cho nên sai người đi thăm dò, người nhà anh gây áp lực, dù sao phóng viên không kiêng dè gì bới ra chuyện nhà họ Lâm thì tất nhiên không thể đơn giản. Ngày hôm qua Lâm Hưng An gọi điện thoại tới, giọng nói lạnh lẽo giống như con đường làm quan bị phá hủy, trừ anh và bà nội Lâm, những người còn lại đều lo sợ mặt mũi. Chị anh ở đài truyền hình cũng gọi điện thoại tới chế giễu anh điếm phúc không cạn, còn hỏi anh muốn tham gia tiết mục trong đài nói chuyện tình sử hay không.

Nhưng bây giờ chuyện liên quan tới Hòa Lý Thanh, đó là xương sườn mềm duy nhất của anh. Anh lật danh bạ, tìm được bạn ở cục xuất bản thì gọi điện tới.

Lúc này mới mấy giờ sáng, Bành Vĩnh bị điện thoại của anh đánh thức, bực mình alo một tiếng, Lâm Đồng Chương ần huyết Thái Dương, nói: “Là tôi.” Bành Vĩnh còn chưa tỉnh hẳn, hỏi lại: “Là ai?” Dụi dụi con mắt, nhìn điện thoại di động mới biết, “Lâm Tứ à, gọi hơn nửa đêm, có chuyện gì à?”

Lâm Đồng Chương không nhịn được, “Cậu đoán xem, tôi tìm cậu có chuyện gì.”

Bành Vĩnh ngồi dậy, suy nghĩ hồi lâu liền cười, dùng không được.

“Hai ngày trước tôi còn đoán chừng nào thì cậu tìm tôi, lần này cậu thật không cẩn thận, tại sao lại để người ta tung ra?”

Lâm Đồng Chương không trả lời anh ta, anh ta tự độc thoại nửa ngày, mới vào chuyện chính. “Cái này không phải là việc nhỏ ư, cần tôi xuất ngựa rồi hả?”

Lâm Đồng Chương hết ý kiến, cắn răng nghiêng lợi nói: “Lát nữa cậu lên mạng cập nhật lại xem còn giống thế hay không. Nếu như hiện tại tôi không tìm cậu, qua một thời gian ngắn ba tôi cũng sẽ tìm cấp trên của cậu đấy.”

Bành Vĩnh thường ngày nghiêm túc quan cách vậy mà hiện tại cũng không còn, đáng vẻ lưu manh nói: “Oa, tôi thật sợ đó, chẳng lẽ hiện tại lại bới ra chuyện gì nữa?” Không đợi anh ta nói xong, Lâm Đồng Chương đã cúp điện thoại, anh ta cười hiểu ra, mở điện thoại di động xem, nhìn mấy lần, gật đầu sáng tỏ, nói: “Thảo nào cậu để ý như vậy.”

Buổi sáng hẹn mấy người bạn ra ngoài, buổi chiều tra được động cơ của Đường Như Linh. Lâm Đồng Chương lật nhìn tài liệu đưa đến phòng làm việc cau mày nhìn ảnh cậu bé bên trong. Đó là ảnh đen trắng của người chết.

31. Chương 31

Chương 31: Sự thật

Edit: Bozu

Nghỉ đông hai năm trước, Lâm Hòa cùng mấy người bạn đi sân trượt băng trung tâm thành phố chơi, lúc ấy Lâm Hòa bị một cậu bạn mười lăm mười sáu tuổi quần lấy, đối phương có bảy tám người bạn. Mấy cô bạn không biết làm sao nên vây quanh Lâm Hòa, cô bé lạnh lùng đứng giữa, đám người tương đối nổi bật giữa sân trượt băng. Mà ngày đó có một người bạn nói khổ ngẫu nhiên cũng ở gần sân trượt băng, gọi một cú điện thoại cho Lâm Khương, Lâm Khương kêu mấy người đến. Chỉ chốc lát sau đã có hai nhóm người đều là thiếu niên mười mấy tuổi, nói vài lời không hợp thì đánh nhau, không biết ai còn vơ lấy thùng rác bằng sắt trong sân, giơ lên ném về phía đối phương, đập trúng đầu một người trong đó, lúc ấy Lâm Khương đánh nhau với đám người đó, sau một lúc mấy người đối phương cùng nhau xông lên, cậu lấy lon bia trong túi xách ra trực tiếp nện vào đầu một người trong đó, khung cảnh hỗn loạn làm Lâm Hòa ở ngoài sân có chút hoảng hốt, lớn tiếng gọi tên Lâm Khương, bên cạnh có rất nhiều người đang vây xem cũng không có ai dám nhúng tay, Lâm Khương hơi tỉnh táo lại, động tác của mọi người cũng chậm lại thì mới nhìn thấy có người nằm ở trên đất không nhúc nhích, mười đứa bé đều bị dọa sợ, có một đứa bé chỉ vào Lâm Khương nói là chính cậu đánh!

Lâm Hòa chạy tới khẩn trương nắm cánh tay Lâm Khương, cho đến khi cảnh sát và xe cứu thương tới.

Đây là phiên bản Lâm Khương cùng Lâm Đồng Chương nói với cảnh sát, đứa ném thùng rác chính là bạn nói khổ Diệp Ý Phong – người gọi điện thoại cho Lâm Khương, ông nội cậu ta là Bộ trưởng, cha Diệp Tắc Bạch cũng đứng đầu cục phiên dịch nhưng dần thân vào tầng lớp tri thức, nuôi dạy Diệp Ý Phong rất tốt, tính cách không có khuyết điểm, không phải người ỷ vào bối cảnh trong nhà mà rêu rao với bên ngoài, luôn

khien tôn lễ độ trước mặt trưởng bối, rất nghĩa khí đối với bạn bè, đôi khi không khống chế được nên tính tình nóng nảy. Lần này không để ý trường hợp nổi giận đánh nhau cùng Lâm Khương, cũng chỉ bởi vì đối phương nhìn nhiều người ra mặt giúp Lâm Hòa, vì cẩu thẹn nói lời bậy bạ.

Lúc ấy lũ trẻ cũng bối rối, không biết sao nửa ngày trước vẫn còn đang thảo luận trận bóng bóng mang tội giết người, cậu nhóc họ Đỗ nằm ở phòng chứa thi thể, hành lang chỉ nghe được tiếng khóc thét của người nhà cậu bé.

Lúc có báo cáo khám nghiệm tử thi, mấy bậc phụ huynh và cảnh sát đều có mặt, nói là hai lần đập vào làm thành não chảy máu dẫn tới tử vong.

Diệp Tắc Bạch và Lâm Đồng Chương cũng coi là bạn lớn lên cùng nhau, mặc dù không thân thiết lắm nhưng vẫn thỉnh thoảng gặp được đối phương, mấy người cũng biểu đạt áy náy cùng thành ý bù đắp đối với nhà họ Đỗ, những gia đình có bối cảnh không thấp lại có ít con cháu, phong cách làm việc của phụ huynh cũng khác nhau, âm thầm tìm người đến nói chuyện với nhà họ Đỗ, nói là đền bù thật ra là uy hiếp.

Nhà họ Đỗ buôn bán trong thành phố Bắc Kinh, cần tạo mối quan hệ để hành nghề, đứa bé đã mất, dùng chính nghĩa trừng trị kẻ ác không có lợi đối với bọn họ, tiếp tục cuộc sống mới mới là lựa chọn lý trí nhất. Đón nhận điều kiện giải hòa, đáng lẽ là án hình sự lại dùng cách giải quyết riêng để chấm dứt.

Lâm Đồng Chương bắt Lâm Khương quỳ mấy ngày, sau đó đưa cậu đến nông trường quân đội nước Mĩ mấy tháng, để cho cậu học cách sinh tồn đồng thời tự kiểm điểm vì chấm dứt mạng sống của một người.

Bọn họ cho là chuyện đã kết thúc, lại có Đường Như Linh mở rộng chính nghĩa cho Đỗ Minh Hải đã chết.

Đường Như Linh là bạn gái ở Giang Tô của Đỗ Minh Hải, là bạn trung học, cha mẹ Đỗ Minh Hải kinh doanh ở kinh thành, cậu ở lại Nam Thông học với ông nội. Tới đây là vì người nhà cùng nhau mừng năm mới, ai ngờ một đi không trở lại. Trong nhà Đường Như Linh có em trai, cha mẹ cũng rất cưng chiều thằng bé, mặc dù phương diện vật chất không thiếu con gái cái gì, để ý khác không để bụng, thời gian dài trong lòng Đường Như Linh tự nhiên có oán hận. Không có bạn bè, người nhà không thăm thiết, chỉ có Đỗ Minh Hải đối tốt với cô ta, sau khi Đỗ Minh Hải mất sớm, ngay cả người Nhà họ Đỗ cũng buông tha, Đường Như Linh còn chạy đến làm thiên sứ báo thù.

Nhìn xong kết quả điều tra thật đầy, Lâm Đồng Chương vô thức vuốt cây bút trong tay, rất lâu mới gọi điện cho Diệp Tắc Bạch. Lúc ấy Diệp Tắc Bạch đang từ phòng họp ra ngoài, thấy Lâm Đồng Chương điện tới thì có chút nghi ngờ, thường ngày có cơ hội chạm mặt hai người cũng chỉ gật đầu coi như chào hỏi, sau khi xảy ra chuyện đánh lộn thì lui tới ít hơn, tựa như gặp đối phương sẽ nghĩ tới chuyện hại đứa bé thiệt mạng, trong lòng có cảm giác tội ác.

Diệp Tắc Bạch nghe điện thoại xong, thấy hơi mệt, Lâm Đồng Chương hẹn thời gian, muốn gặp mặt anh ta nói rõ.

32. Chương 32

Chương 32: Tai nạn

Edit: Bozu

Lúc xế chiều, hai người ngồi trong quán cà phê, sắc mặt Diệp Tắc Bạch tiêu tụy, dường như rất mệt mỏi, Lâm Đồng Chương hỏi thêm mấy câu, anh ta nhấc tay, bưng tách cà phê trên bàn uống ngụm lớn, mới hỏi: “Muốn gặp mặt tôi vì chuyện gì?”

Lâm Đồng Chương lấy túi hồ sơ ra, bày những thứ bên trong lên mặt bàn lạnh lẽo. Diệp Tắc Bạch liếc mấy cái, thấy mấy bức ảnh, kinh ngạc nhìn anh, anh không nói gì, chỉ dùng tay ra hiệu cho Diệp Tắc Bạch xem thật kỹ.

Qua thật lâu, Diệp Tắc Bạch bỏ xuống, mệt mỏi dựa vào thành ghế. Đôi tay dùng sức xoa mặt mấy cái. Lâm Đồng Chương vừa thu dọn đồ vừa hỏi: “Thế nào? Trong nhà cậu xảy ra chuyện gì?” Diệp Tắc Bạch có tinh thần hơn, anh ta cười trào phúng, ngẩng đầu nhìn Lâm Đồng Chương nói, “Tối hôm qua tôi còn nghĩ, làm sao lại đến phiên con tôi – Ý Phong xảy ra chuyện, thì ra là báo ứng.”

Lâm Đồng Chương kinh ngạc nhìn anh ta, “Xảy ra chuyện gì?”

“Tai nạn xe cộ, bây giờ còn đang nằm trong phòng ICU, còn chưa tỉnh lại.” Nói xong, thở dài một hơi. Diệp Tắc Bạch nhìn anh, thỉnh thoảng lấy đồ trên tay anh, nhanh chóng lật, vừa lật vừa nói, “Cậu nói xem, đứa bé kia có lỗi gì, con chúng ta có tội gì. Có phải ban đầu đưa bọn chúng vào đó sẽ tốt hơn hay không?” Lâm Đồng Chương không có nghe anh ta nói, đè nén lo lắng trong lòng, vội vã hỏi anh ta: “Xảy ra chuyện gì? Sao lại xảy ra tai nạn xe cộ? Hả?”

Diệp Tắc Bạch thấy anh khẩn trương như vậy, hình như cũng nghĩ đến cái gì, “Đá hết trận bóng đi ra từ trường học bị một chiếc xe taxi đụng phải, trời hơi tối, không ai thấy mặt tài xế, chỉ thấy đội mũ lưỡi trai, vóc dáng cũng không cao. Tạm thời còn chưa có tra được cái gì.”

Anh không có tiếp tục nghe, lập tức cầm điện thoại ra ngoài, nhập số điện thoại riêng trong nhà, qua thật lâu, Lâm Hòa mới bắt máy, cô bé nghi ngờ hỏi ba: “Sao ạ?”

“Trong nhà ổn chứ? Có ai đi ra ngoài không?” Lâm Đồng Chương không có trả lời cô bé, ngược lại hỏi những người trong nhà. Lâm Hòa rướn cổ nhìn vào phòng bếp, nói: “Lâm Khương ở trên lầu, mới vừa rồi Quy Sinh còn ở đây và. . . mẹ ở phòng bếp, hiện tại thì không biết ạ.”

Anh đè ép nhịp tim, “Đi tìm xem, hai ngày nay đừng ra ngoài, sau khi tìm được nhớ điện thoại cho ba.” Nói xong, cúp điện thoại, lại đặt ở bên tay, ngón tay cái vẫn miết theo điện thoại di động, làm vậy thì thời gian sẽ qua nhanh hơn.

Lâm Hòa vừa đi ra ngoài vừa lầm bầm, “Có gì đâu mà tìm, bao nhiêu năm không thấy, vừa về đã quấn chặt.”

Cô bé đi vào trong vườn, suy nghĩ một chút, qua cửa sổ gọi Lâm Khương, Lâm Khương đang tập Gym nên mở cửa sổ, nạt cô bé: “Hô to gọi nhỏ gì thế!”

Cô bé lớn tiếng nói: “Anh ở trên lầu xem thử bọn Quy Sinh có ở trong vườn không?” Lâm Khương nhìn quanh trong vườn, đang muốn nói không thấy, lại giương mắt thấy Phương Nha ở chỗ cổng vườn, Hòa Lý Thanh và Quy Sinh cách cậu ta mấy bước, chỉ lát nữa là ba người sẽ gặp nhau thì bỗng một chiếc xe lao từ trên núi xuống đâm về phía ba người, Lâm Khương thấy mà sợ hãi, há to miệng muốn hô mau tránh đi, nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì xe đã đâm về phía Quy Sinh và Hòa Lý Thanh, đâm vào chướng ngại vật là Hòa Lý Thanh xong thì lái về phía chân núi.

Đến cuối cùng chỉ nghe được tiếng gào thét của Quy Sinh, Lâm Khương chưa kịp nói gì thì nước mắt đã chảy ràn rụa.

Lâm Hòa ở dưới lầu nên nhìn không rõ, cho là Lâm Khương chảy mồ hôi, lại mơ hồ nghe thấy tiếng gào khóc của Quy Sinh và Phương Nha, lại nhớ tới cuộc gọi vừa nãy của ba, cô bé hoảng sợ nhìn về phía Lâm Khương ở trên lầu, gào to: “Gọi điện thoại cho ba mau!” Sau đó xoay người chạy nhanh đi.

Đợi khi cô bé đến cửa, chỉ thấy Phương Nha nước mắt đầy mặt đang giữ chặt Quy Sinh không để cho cậu bò về phía Hòa Lý Thanh. Quy Sinh không khóc, chỉ luôn kêu gào gọi mẹ.

Spoil:

Lâm Đồng Chương ôm cậu bé, chau mày, giọng lại cực kỳ nhẹ nhàng, nhỏ giọng nói với Quy Sinh: “Quy Sinh ngoan, lát nữa mẹ sẽ tỉnh, con cứ khóc mãi thì mẹ nghe thấy sẽ không vui, cũng không muốn tỉnh lại nữa.”

Cậu bé khóc đến nấc cục, vừa nấc vừa hỏi: “Có phải con ngừng khóc thì mẹ sẽ lập tức tỉnh dậy hay không?”

33. Chương 33

Chương 33: Tai nạn xe cộ

Edit: Bozu

Sau khoảng thời gian rất dài, Lâm Hòa cũng tỉnh lại từ trong mộng, giống như phim quay thử kích thích thị giác, con đường nhỏ dưới chân rung lắc không yên, bản thân phát ra tiếng hít thở dồn dập như tiếng tim đập, sau đó từ từ nghe được âm thanh nước mắt rơi trên mặt đất cùng với tiếng nức nở nghẹn ngào của Phương Nha càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhiều, cuối cùng bị hình ảnh Hòa Lý Thanh nằm trên vũng máu làm cho tỉnh lại.

Bởi vì đường lên núi hơi xa, cho nên xe cứu thương chưa đến trong mấy phút được, Lâm Đồng Chương ở trung tâm thành phố cũng đến, sắc mặt anh trắng bệch xuống xe, chạy qua bên này, lúc ấy nhân viên cứu cấp đang ôm lấy Quy Sinh, Hòa Lý Thanh kịp thời đẩy Quy Sinh ra, cho nên cậu bé chỉ trầy xước ở chân cùng đầu gối. Lâm Hòa dắt Phương Nha nhưng tay không ngừng run, lúc này thấy Lâm Đồng Chương trở lại, lập tức khóc lên, một tay còn lôi kéo Phương Nha, một tay ôm lấy Lâm Đồng Chương, anh cũng ôm Lâm Hòa, kêu Lâm Khương bên cạnh chăm sóc cho em trai và em gái rồi đi về phía xe cứu thương, lúc bác sỹ chuẩn bị đóng cửa lại để lái về bệnh viện thì anh cản lại, giọng khàn khàn: “Đó là vợ tôi.” Bác sỹ hờ hững nhìn anh một cái, để cho anh lên xe.

Diệp Tắc Bạch cũng đi theo, ban đầu muốn để ba đứa bé ở nhà chờ tin tức, nhưng không ai chịu nghe, tự động ngồi lên xe của họ rồi chờ anh lên ghé lái. Lâm Khương còn ngắc đầu nói: “Chú Diệp, nếu chú không rảnh đưa tụi cháu đi, cháu sẽ tự mình lái xe.” Bình thường cậu chơi xe cũng không ít, nhưng bây giờ là lúc quan trọng, nào biết còn có thể làm ra chuyện gì, Diệp Tắc Bạch không dám mặc cho cậu lái xem đưa hai đứa bé nữa đi, anh ta âm thầm thở dài, ngồi lên xe.

Hòa Lý Thanh bị gãy xương sườn, đâm vào phổi, mỗi lần hít thở thì cả phổi đều đau đến tận xương, cô đau đến xanh cả mặt, tiếng hít thở phát ra từ trong rương, bắp chân vẫn nâng lên đá xuống, tay nắm thành quả đấm. Lâm Đồng Chương ngồi ở bên cạnh cô không ngừng nói với cô, mắt đỏ hồng, mỗi lần Hòa Lý Thanh đau đến rên rỉ, trong lòng anh như bị đâm một nhát.

Thật may là lúc ấy Phương Nha cản Quy Sinh, không cho cậu nằm sấp lên trên người Hòa Lý Thanh, may mà cấp cứu kịp thời, cuối cùng Hòa Lý Thanh được cứu về.

Ở ngoài phòng bệnh, Lâm Đồng Chương ôm Quy Sinh đã được băng bó vết thương cẩn thận, đứa trẻ vươn người về phía phòng bệnh, vẫn muốn đi vào, muốn bên cạnh mẹ, bình thường cũng coi như đứa bé nghe lời hiểu chuyện, nhưng bây giờ giống như nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ, thần thờ thật lâu đến lúc bình thường nước mắt lại chảy ra.

Lâm Đồng Chương ôm cậu bé, chau mày, giọng lại cực kỳ nhẹ nhàng, nhỏ giọng nói với Quy Sinh: “Quy Sinh ngoan, lát nữa mẹ sẽ tỉnh, con cứ khóc mãi thì mẹ nghe thấy sẽ không vui, cũng không muốn tỉnh lại nữa.”

Anh lặp lại rất nhiều lần thì Quy Sinh mới hơi nghe lọt, cậu bé khóc đến nấc cục, vừa nấc vừa hỏi: “Có phải con ngừng khóc thì mẹ sẽ lập tức tỉnh dậy hay không?” Cậu đi theo Hòa Lý Thanh đã từng gặp rất nhiều bệnh nhân, vốn đã hiểu sống chết, cho tới bây giờ, tình hình của Hòa Lý Thanh so với lúc trước cô giải thích cũng không khác nhau là mấy, cậu bé cho là mẹ sắp chết.

Lâm Đồng Chương lấy khăn tay từ trong túi anh ra, lau nước mắt nước mũi cho cậu, nhẹ nhàng nói, “Không thể ngay lập tức được, tối hôm qua mẹ ngủ muộn nên sáng sớm ngày mai mới dậy.”

Quy Sinh bé nhỏ dẫn đo một lát, cảm thấy ba chưa bao giờ lừa gạt cậu, không thể làm gì khác hơn là tin. Cậu không nhào về phía phòng bệnh nữa, cánh tay nhỏ vòng qua cổ Lâm Đồng Chương, khóc mệt, vừa nấc cục mắt vừa lim dim.

Trợ lý đã đi làm thủ tục, cũng đón bà nội Lâm vừa lúc đến cổng bệnh viện vào. Bà nội Lâm xuyên qua cửa sổ thủy tinh liếc nhìn Hòa Lý Thanh, lại nhìn Lâm Đồng Chương ôm đứa trẻ, sắc mặt căng cứng, đặt túi xách xuống ngồi trên ghế sa lon bên ngoài phòng bệnh. Thấy Lâm Hòa bên cạnh cũng chưa ngủ, đau lòng sờ sờ tóc của cô bé, an ủi mấy tiếng.

Chờ sau khi Quý Sinh ngủ, Lâm Đồng Chương bảo trợ lý đưa mấy người đứa nhỏ về, sắc mặt Phương Nha vẫn xám xịt, lăm lăm mấy câu, nói muốn ở lại đây coi chừng, Lâm Đồng Chương ngồi xồm người xuống nói với cậu bé, “Chú biết con là đứa hiểu chuyện, nhưng ở đây có bác sĩ y tá chăm sóc dì Thanh của con rồi, ngược lại Quý Sinh ở nhà có lúc anh chị nó sẽ chăm sóc không chu đáo.” Phương Nha ngẫm nghĩ, bình thường mình chỉ biết trông Quý Sinh, thật đúng là chưa từng chăm sóc người bệnh, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đi theo sau lưng mấy người về nhà.

Bà nội Lâm hỏi bác sỹ mấy câu, biết Hòa Lý Thanh không còn nguy hiểm thì không nói chuyện nữa. Trông thấy Lâm Đồng Chương đi vào đứng ở trước cửa sổ thủy tinh, ánh mắt phức tạp nhìn Hòa Lý Thanh bên trong, lúc cô trở về chưa từng kém thế như vậy trước mặt mọi người.

Bà nội hừ lạnh, “Thật ra con biết mẹ không muốn trông thẳng bé kia nên mới gọi trợ lý tới đây.” Mỗi lần nói tới Hòa Lý Thanh, Lâm Đồng Chương chỉ luôn trầm mặc, bà cũng quen rồi. Nhắc mấy câu về chuyện điều tra sau đó rời đi.

Lâm Đồng Chương nhìn thật lâu mới rời phòng bệnh ra ngoài, Diệp Tắc Bạch ở bên ngoài hành lang, nhìn thấy anh ra ngoài thì thở dài, gỡ kính mắt xuống, dùng sức vuốt vuốt sống mũi, ngẩng đầu miễn cưỡng cười cười, nói: “Phòng bệnh của Y Phong là ở lầu dưới.” Hai người một làm cha một làm chồng, nâng tinh thần đi tìm hung thủ, mặc dù hai nhà thật sự đã làm chuyện sai lầm, nhưng đáng tới đứa bé và vợ nên không chậm trễ nữa.

Khi Hòa Lý Thanh tỉnh lại đã qua hơn một ngày, lúc ấy mí mắt khô khốc nặng trĩu, phải tốn sức mới nâng lên được, lại nghe được tiếng bước chân mấy người, sau đó là tiếng gọi mẹ giòn giã của Quý Sinh.

Đợi cô mở mắt ra, thấy mắt Quý Sinh sưng lên giống như quả hồ đào, thấy mẹ nhìn mình, cậu lập tức chu môi chuẩn bị khóc, trước đó tất cả mọi người đã dặn cậu không được đề lên vết thương của mẹ cho nên cậu chỉ đứng ở xa không dám động. Hòa Lý Thanh khẽ gọi cậu, cậu cũng đứng im. Xoay mặt nhìn ba bên giường, lúc này Hòa Lý Thanh mới nhìn thấy Lâm Đồng Chương ngồi ở giường bên kia, anh thở dài, đi qua ôm lấy Quý Sinh, đặt tay Quý Sinh vào trong lòng bàn tay của Hòa Lý Thanh, Quý Sinh nắm thật chặt, lại muốn khóc lên.

Chốc lát sau Lâm Hòa đi theo Lâm Khương tới, sắc mặt đều không tốt. Dưới mắt Lâm Khương lộ ra thâm đen, sắc mặt càng khó coi hơn, mà đáy mắt Lâm Hòa đỏ lên, hình như vừa mới khóc trước đây không lâu.

Ngược lại Phương Nha tương đối bình tĩnh, cậu nói, “Bác sỹ đã nói dì Thanh không sao, chúng ta không được khóc, đừng làm cho cả nhà lo lắng.”

Lúc bọn họ đi vào Quý Sinh lại đang nấc cục, ngón tay vẫn nắm chặt mẹ, sau này khỏe lại phải ở bên cậu thật nhiều.

Lâm Đồng Chương không thể làm gì khác hơn đùa cậu, may mà giọng anh nhẹ nhàng, không có la lớn làm Hòa Lý Thanh vừa mới tỉnh lại đã thấy phiền. Hòa Lý Thanh quay đầu nhìn bọn họ đi vào, cong môi. Môi cô trắng bệch, bởi vì vết thương trên người nên chưa thể động đây.

Sau khi Lâm Hòa tiến vào thì không dám ngẩng đầu nhìn cô, vẫn cúi đầu, mà Lâm Khương vẫn nhìn chăm chăm, xác nhận trước đó thấy một màn kia, mình và mẹ đã cùng đi ra ngoài, nên không có lưu lại trong trí nhớ. Hòa Lý Thanh kêu bọn trẻ ngồi xuống, không khí nặng nề, không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng nói: “Không sao, bây giờ đã không sao.” Lâm Hòa cúi đầu, mở to hai mắt rơi lệ.

Rất kỳ là, camera ở cổng vườn quay được tài xế, mặc dù vóc dáng không cao, nhưng hình dáng rõ ràng là nam giới, không phải là Đường Như Linh. Lần này là ai, chẳng lẽ còn có người giúp đỡ Đường Như Linh?

Chờ Lâm Đồng Chương nhận được điện thoại của bạn bảo đi đồn công an, Hòa Lý Thanh đã nằm trên giường hơn nửa tháng, đồ đạc của mấy đứa nhỏ cũng sắp lấp đầy phòng bệnh, góc này là bàn vẽ của Quý

Sinh, một bàn nhỏ khác là bàn học của Phương Nha, mà ghế sa lon ngoài phòng khách bị máy tính bảng của Lâm Khương và sách của Lâm Hòa chiếm hơn phân nửa, vài phần còn lại là gối ôm của Quy Sinh.

Lâm Đồng Chương nhặt tạp chí dưới bàn trà lên cất xong, nhìn Lâm Khương và Quy Sinh nằm trên ghế sa lon chơi trò chơi ngủ thiếp đi, lắc đầu một cái rồi đi vào, Hòa Lý Thanh nửa tựa vào trên giường, nhìn thấy anh đi vào, hết than lại thở, nói: “Tôi nằm sắp mốc rồi.”

Anh để canh xuống, đưa tay sờ sờ bên má cô nói, “Phải nuôi dưỡng khỏe mạnh, em cũng là bác sỹ, phải biết chừng mực.” Cô mất tự nhiên nghiêng mặt đi, nhớ ra gì vội hỏi: “Chuyện này có liên quan đến Đường Như Linh?”

Tay anh đang múc canh vào trong bát hơi ngừng lại, cười chế giễu nói, “Đúng vậy, chỉ em là thông minh nhất.”

Cái gọi là ý muốn báo thù của Đường Như Linh cũng chẳng phải mãnh liệt, nhưng lúc đó cô ta mới tìm được nguồn động lực từ chỗ Đỗ Minh Hải mà cậu ta mất sớm, lại xảy ra xung đột với người nhà, cho nên cố chấp cho rằng chỉ còn một mình cô ta ở trên đời này, không ai hiểu nội tâm cô đơn của cô ta, tất cả đều bởi vì Đỗ Minh Hải chết đi.

Lâm Khương, Diệp Ý Phong và bang Thái Tử là đầu sỏ gây nên, thậm chí nguyên nhân ban đầu xảy ra đánh lộn, Lâm Hòa cũng không thoát khỏi liên quan. Cô ta giống như nhà biên soạn truyện tranh Nhật Bản, rồi nhà chuyển tới nơi này học, tiếp cận Lâm Hòa và Lâm Khương, từng bước tung ảnh ra bên ngoài, dùng tiền phí sinh hoạt cha mẹ cho bỏ ra mướn người đưa xe hỏng đi sửa, mời người xa lạ nào đẩy lái xe hết tốc độ về một hướng và cất thắng xe, những việc này đều nằm trong kế hoạch, kỳ lạ là hình như có người ở sau lưng kích động nên cô ta mới khẳng khái thực hiện cho bằng được.

Lâm Đồng Chương nhớ tới người tài xế gặp ở đồn công an, toàn thân anh ta phát run, bởi vì trong nhà cần tiền chữa bệnh cho nên mới tham tiền làm theo.

Nói là có người nói sẽ cho anh ta 8000 đồng, bảo anh ta nghe thấy tiếng điện thoại reo thì lập tức lái xe lao về phía chân núi, anh ta cảm thấy ngạc nhiên, không biết có mục đích gì nên không đồng ý, 8000 đồng cũng chẳng đủ để làm gì. Sau đó có một người khác liên lạc với anh ta, nói cho 50 vạn, đời này anh ta đã như vậy rồi, mặc kệ có mục đích gì, cho dù phải ngồi tù mấy năm cũng không sao cả, anh ta muốn cứu con anh ta.

Đụng vào người ta mới biết, mình bị ma quỷ ám.

Một công nhân công trường khác đụng vào Diệp Ý Phong, tình cảnh sống cũng tương tự, cần tiền gấp, không phải cứu người thì là đánh bạc. Đã trốn ra ngoài tỉnh. Đường Như Linh khai ra điều này, mặt hài lòng, giống như đứa trẻ thi được điểm cao, cô ta biết bên kia máy theo dõi có Lâm Đồng Chương hoặc là Diệp Tắc Bạch, thậm chí là cả hai người.

Cô ta cũng từng nghĩ sẽ làm người chính nghĩa người tố cáo ra ngoài, nhưng thành phố này cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu những thứ gọi là cơ sở ngầm của tầng lớp nhân sĩ, cô ta kém xa bọn họ, không đợi được đến lúc tổn thương bọn họ thì đã bị người có tâm diệt trừ, cô ta phải tận mắt trông thấy bọn họ đau khổ nhìn người thân mất đi.

Cô ta vừa trả lời câu hỏi vừa hướng về phía máy theo dõi cười rục rĩ và kiêu ngạo.

Spoil:

Lâm Đồng Chương quay đầu lại nói với quần gia: “Chú Bành, chú đồng ý với thằng bé đi, chú và giúp việc trong nhà đều ngồi xuống ăn cơm, nghe lời tiểu tử tông nói đi.”

34. Chương 34

Chương 34: Đoàn viên

Edit: Bozu

Đêm giao thừa thì bệnh viện đã không còn bệnh nhân, phần lớn mọi người đều trở về nhà trước năm mới, mà Hòa Lý Thanh vừa mới di chuyển được mấy ngày nên Lâm Đồng Chương không muốn mạo hiểm, nhưng thấy cô mặt ủ mảy ẽ thì thật sự không thể lạnh nhạt như thường ngày, cũng không nỡ để cô mừng năm mới trong bệnh viện, huống chi bác sỹ cũng nói có thể về nhà tu dưỡng, vì vậy thuận nước đẩy thuyền kêu tài xế đón cô về nhà.

Rẽ vào núi, mới vừa thấy cổng sắt đã nghe được tiếng pháo, trong không khí mùi lưu huỳnh cùng lửa khói mỏng manh bao trùm bóng dáng mấy đứa trẻ, Lâm Đồng Chương nhìn sang thấy mặt mảy Hòa Lý Thanh giãn ra, đầy vẻ dịu dàng.

Bởi vì đường rải đá vụn nên không thể đẩy xe lăn, cho nên xe lái theo một con đường khác đến trước nhà chính.

Sau khi Lâm Đồng Chương xuống xe thì ôm cô từ ghế sau ra, đặt ở trong xe lăn, Quy Sinh hưng phấn lao tới, rủ rỉ rừ rì nói dây pháo này là do anh trai dẫn cậu xuống cửa hàng ở dưới chân núi mua, còn có pháo hoa, đợi buổi tối sẽ cho mẹ xem, cầm mấy dây pháo buộc gậy của Phương Nha bên cạnh, ý bảo chính là cái này, chính là cái này, Lâm Hòa không chịu nổi Quy Sinh, chặn cậu mấy câu, cậu không nghe, hai người lại cãi vã, Lâm Đồng Chương rất bất đắc dĩ, nói thôi chuẩn bị ăn cơm tối.

Đi giúp việc nhận lấy thuốc trong tay hộ lý, quản gia nhớ từng công việc, Lâm Khương cũng nghe mấy câu.

Đêm giao thừa năm ngoái cũng trở về nhà cũ trong thành phố ăn bữa cơm đoàn viên, nhưng năm nay hiếm khi Hòa Lý Thanh ở nhà, vì muốn không khí thoải mái nên Lâm Đồng Chương nói với bà nội, không trở về, bà nội giận đến lập tức cúp điện thoại, sau đó xoay người nói với Lâm Hưng An rằng Hòa Lý Thanh là hồ ly tinh, rõ ràng lảng nhảng ở bên ngoài sinh ra một đứa con hoang, còn làm cho con trai gần bốn mươi tuổi của bà mê văng đầu. Ba cô con gái đều ngồi im không lên tiếng, mà Lâm Hưng An lật báo không đáp, Lâm Đồng Chương làm ngược ý ông nên con dâu không có ý nghĩa với ông, chỉ không hài lòng mà thôi.

Thừa dịp ban đêm lạnh giá, trang viên trong núi lộ ra ánh đèn không nhìn ra gần cuối năm. Nhưng trong phòng có mấy người ngồi xuống chuẩn bị ăn cơm, mấy năm trước tường phòng ăn sơn màu xanh, trên tường vẽ mấy nhân vật đồng thoại và cây cối màu xanh đậm, phối hợp với bàn ăn màu xanh sẫm trông rất ấm áp, nhưng mỗi lần Lâm Đồng Chương ngồi ở đây đều cảm thấy không hợp với mình, lần đó lắp đặt thiết bị giao cho Lâm Hòa mười ba tuổi làm chủ, anh giao nhiệm vụ cho công chúa nhỏ nên không dám lăm ý kiến, vừa khéo là hiện giờ Quy Sinh rất thích, cậu bé từng nói với Lâm Khương là rất thích ăn cơm trong phòng ăn.

Lúc này đúng là như vậy, cậu bé rất hào hứng kêu ba mẹ ăn cơm, lại gọi anh chị, anh Phương Nha, ngay cả dì giúp việc và quản gia cũng không bỏ qua cho, cả phòng ăn đều vui vẻ, làm quản gia cũng cười liên tục. Lâm Đồng Chương ngồi cạnh Hòa Lý Thanh, bày bát đĩa cho cô, sau đó nói có thể ăn cơm. Mà Lâm Khương rất ít khi biểu lộ háo hức, cảm xúc tối nay cũng rất cao, thỉnh thoảng trêu Quy Sinh mấy câu. Lâm Hòa im lặng nghe, có lúc có thể thấy ánh mắt ấm áp của cô bé.

Đây là lần đầu tiên Quy Sinh ăn cơm với cả nhà, cũng muốn gọi cả quản gia và dì giúp việc, quản gia xua tay cự tuyệt, cậu nghi ngờ nhìn ba, Lâm Đồng Chương quay đầu lại nói với quản gia: “Chú Bành, chú đồng ý với thằng bé đi, chú và giúp việc trong nhà đều ngồi xuống ăn cơm, nghe lời tiểu tống nói đi.” Quản gia chần chừ hồi lâu, không thể làm gì khác hơn là lùi một bước, nói đang ăn cơm với mấy người ở phòng bếp phía sau, thiếu cái gì hãy gọi một tiếng. Lâm Đồng Chương biết không thể ép ông lão bướng bỉnh nhìn anh lớn lên này, không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Hòa Lý Thanh thấy chú Bành, nghĩ đến ông lão trông coi vườn hoa liền hỏi. Lâm Đồng Chương vừa múc nước canh cho cô vừa nói: “Em không hỏi ông ấy, ông ấy sẽ khóc mất. Năm trước có nói với anh là muốn về hưu, muốn đi Chiết Giang dưỡng lão. Ai ngờ em nửa đường trở về, ông ấy kéo dài tới tháng trước, không phải, gần hết năm, con trai và cháu trai trực tiếp cưỡng ép ông ấy đi.” Ngước mắt nhìn cô, cười cười, “Cơm nước xong gọi điện thoại cho ông ấy đi.”

Spoil:

Lâm Khương không nhịn được nói, “Em thật lắm câu hỏi.”

Lâm Hòa đã nằm ở trên khung cửa gỗ mạnh, nói: “Ồn chết đi được, Quy Sinh, em nhanh về ngủ đi. Không được để Phương Nha ngủ một mình.” Nghe thế, Phương Nha và Quy Sinh không hện mà cùng kêu: “Không về, ngủ ở đây!”

“Con đi xin mẹ, nói muốn ở nhà, sau này đi học, du lịch hay trượt tuyết cũng muốn ở nhà, nếu như mẹ đồng ý, đi lúc nào cũng được.”

35. Chương 35

Chương 35: Ba của Quy Sinh

Edit: Bozu

Buổi tối xem ti vi, lúc Quy Sinh thấy chương trình thời sự về trượt tuyết thì mở mắt to, mí mắt sắp gần sát đuôi lông mày, con người đen như mực phản chiếu hình ảnh rõ ràng, cậu tò mò nhìn ti vi chăm chú, miệng hỏi liên hồi, tại sao bọn họ có thể bay xuống từ trên tuyết, bọn họ bay xuống thế nào, bọn họ không có cánh mà. Lâm Hòa không nhịn được nói, “Em thật lắm câu hỏi.”

Lâm Đồng Chương cười, chen miệng: “Con nói không biết ngưng, trước kia lúc con lớn hơn Quy Sinh còn la lớn, con ngồi bên cạnh chơi búp bê vải, chơi xong lại khóc, bà nội con hỏi, con lại nói anh trai thật ồn ào.” Anh học dáng vẻ ớn à ớn ẻ của Lâm Hòa chừng mười năm trước, Phương Nha cười ha hả, ngay cả Hòa Lý Thanh cũng không nhịn được, Quy Sinh không rõ sự tình, nhưng cười ha ha theo mẹ, Lâm Hòa và Lâm Khương xấu hổ nhìn thoáng qua, cầm gối ôm bỏ sang gần Lâm Đồng Chương đánh anh. Quy Sinh bị dời lực chú ý nên quên các câu hỏi của mình, cũng chen vào, ngồi ở trong ngực ba đánh bùm bụp.

Quản gia ở bên ngoài nhìn thấy bọn họ đùa giỡn, thở dài trong lòng, nghĩ đã nhiều năm rồi rồi cuộc mới thấy đáng về một gia đình.

Trước khi ngủ, Quy Sinh bỗng dưng nhớ tới câu hỏi về trượt tuyết, lại chiếm giường của Lâm Khương, đứng ở trên mép giường hỏi cậu câu hỏi giống như vậy, Lâm Khương thay quần áo vừa dày vừa nặng ở trước tủ quần áo. Phòng ở cũ giữ ấm không tốt, cho nên mặc hơi nhiều khi ở lâu một. Vừa mới cởi áo khoác, Quy Sinh đã lặp lại câu hỏi mấy lần, còn hỏi những cái khác, cậu phiền đến mức gào lên, xoay người cầm quần áo ném lên đầu Quy Sinh, vừa lắc bả vai cậu vừa kêu to, “Quy Sinh, sao em lắm lời thế hả!”

Quy Sinh rất phối hợp thét lên, hô cứu mạng, hai người ngã lên giường mềm mại thoải mái đùa giỡn, còn cầm gối đánh tới đánh lui, Phương Nha mang máy vi tính từ tầng dưới lên, lại ngậy ngốc tiếp tục chơi trò chơi, mà chỉ chốc lát Lâm Hòa đã nằm ở trên khung cửa gỗ mạnh vào cửa, nói: “Ồn chết đi được, Quy Sinh, em nhanh về ngủ đi. Không được để Phương Nha ngủ một mình.” Nghe thế, Phương Nha và Quy Sinh không hện mà cùng gào lên: “Không về, ngủ ở đây!”

Lâm Đồng Chương ở trong phòng nghe thấy tiếng ồn ào, ra ngoài nhìn, mấy đứa bé ầm ĩ thành một khối, Lâm Hòa bò ra từ trong chăn, giữa mùa đông lại ướt đầm mồ hôi, nói với ba là Quy Sinh muốn chen chúc với Lâm Khương chơi đùa cả đêm nên không ngủ đúng giờ.

Quy Sinh làm bảo đảm, hai dúm tóc vểnh lên sau đầu, Lâm Đồng Chương xách cậu bé lên, nói là ngày mai chơi tiếp, giờ sang phòng khách bên cạnh ngủ, dì giúp việc đã dọn dẹp xong rồi. Còn làm một dấu tay bảo Phương Nha đuổi theo, Phương Nha thở dài, thoát trò chơi ra, chọc Lâm Hòa vui vẻ, túm mái tóc rối của cậu. Quy Sinh chu môi, cầm tựa vào bả vai Lâm Đồng Chương, quay đầu lại có vẻ không vui làm mặt quỷ với Lâm Khương.

Ra ngoài phòng Quy Sinh lại nhớ tới trượt tuyết, hỏi ba, âm thanh truyền vào gian phòng, đầu Lâm Khương trôi lên gân xanh. Tuy nhiên Lâm Đồng Chương rất là kiên nhẫn giải thích cho cậu, cậu quần ba nói muốn đi trượt tuyết.

Do khí hậu nên tuyết đọng thành phố này không dày, có rất ít cơ hội trượt tuyết, muốn thử nghiệm một lần, chỉ có thể tới thành phố gần phía Bắc, anh vỗ về Quy Sinh nói rằng sau này có cơ hội ba sẽ dẫn mọi người đi. Quy Sinh lại hỏi: “Lúc nào thì có cơ hội?” Lâm Đồng Chương cúi đầu nhìn cậu nhóc, trông mắt to tròn, trong mắt dường như chỉ có mình. Phương Nha đang đánh răng trong nhà vệ sinh, ngâm nga bài hát. Mấy đứa nhóc không biết lo âu, người lớn không biết kể làm lớn chuyện nhằm vào nhà họ Lâm là ai, khi nào thì bắt đầu và lúc nào thì kết thúc, càng không biết lúc nào thì Hòa Lý Thanh lại mang bọn chúng rời đi, cho nên có cơ hội hay không hoàn toàn không do anh quyết định. Trong hành lang bày mấy bình hoa, phía trên là hoa tươi xinh đẹp, thỉnh thoảng mùi hoa bay vào làm cho người ta thư thái, Hòa Lý Thanh cũng không phải là những bình hoa kia, bày chỗ nào để hoa gì đều do người khác định đoạt.

Anh nghĩ một lát, Quy Sinh lại lắc cánh tay anh, chờ đáp án của anh, anh cúi đầu gạt mấy sợi tóc của Quy Sinh, lôi hai dím tóc vểnh lên, nói: “Con đi xin mẹ, nói muốn ở nhà, sau này đi học, du lịch hay trượt tuyết cũng muốn cả nhà cùng nhau, nếu như mẹ đồng ý, đi lúc nào cũng được.”

Quy Sinh bị kéo tóc cũng không biết, cậu cong đuôi lông mày khoe miệng, vui vẻ gạt đầu đồng ý.

Phương Nha đánh răng xong, súc miệng vang ục ục. Lâm Đồng Chương mang Quy Sinh vào, bảo Phương Nha nhìn em trai đánh răng, dặn dò trước khi ngủ nhất định phải cởi áo khoác quần bông ra, bằng không ngủ dậy sẽ cảm.

Vị trí này của anh giống như người bạn, nào giống cha mẹ hoặc là bảo mẫu nhà nào trông coi đứa trẻ, buổi tối trước khi ngủ có thể đi lên nhìn một cái đã rất thỏa mãn. Kể từ khi Hòa Lý Thanh rất ít khi về nhà, anh lại bắt đầu tự làm từng chút với hai đứa trẻ, dám làm phòng nghỉ ngơi cách âm ở tầng cao nhất công ty, thuê bảo vệ trông coi, khi mình có thời gian sẽ tự chăm sóc, trêu đùa bọn chúng ăn cơm ngủ, may mà bọn trẻ đều rất ngoan, không hay khóc gào, thỉnh thoảng kêu mấy câu mẹ, anh sẽ im lặng, dụ dỗ đứa trẻ, thường nghĩ, cô ấy không quan tâm chúng ta, ba cũng chỉ có các con. Mà bây giờ cũng không tự giác đang chăm sóc Quy Sinh.

Kỳ lạ là, anh cũng không phải giàu lòng từ bi, trước kia tiếp xúc với Quy Sinh cũng rất là ghen ghét ba Quy Sinh, sau đó nghĩ đến đứa trẻ này đều cảm thấy ghét, đâu ngờ tới sẽ hòa hợp với Quy Sinh như vậy, hiện tại cũng chỉ có thể an ủi mình, chuyện của người lớn, không liên quan đến trẻ con. Cũng may mắn Quy Sinh bình an.

Hơn bốn năm trước, lúc ấy Hòa Lý Thanh dưỡng thai ở vườn sau, cả ngày không có việc gì, không thể xem quá nhiều sách, sợ hại mắt, không thể ở trong hiệu thuốc, lo lắng không biết sơ ý rút ra giá thuốc bắc nào sẽ ảnh hưởng đến đứa bé, cô lại không có bạn bè, cũng chỉ có thể ở trong nhà hoa.

Lúc đó cũng không để ý tới, thậm chí rất ít khi trở lại sườn núi, thường đi nên không nhớ rõ gương mặt của mấy đứa nhỏ ở trong thành, trong đêm khuya an tĩnh mới biết mình nhịn nhiều khổ sở, rõ ràng hận đến muốn đi tìm người ông kia rồi giết hẳn, có nhiều lần lúc nửa đêm lái xe trở lại, chỉ vì có thể nhìn thấy cô buổi sáng đứng phía trước cửa sổ nhìn xuống. Có lần quay lại nhìn thấy cô ưỡn bụng tiến vào nhà hoa, đi giày đế bằng chống trượt chậm rãi đi tới trước mặt ông Trương, ngồi ở trên băng ghế nhỏ, hai người ghé sát đầu không biết thương lượng cái gì, anh cứ nhìn như vậy, sắp quên khúc mắc ở giữa, dường như vợ anh ở bên cạnh anh đã nhiều năm.

Anh ngăn người lúc Hòa Lý Thanh đứng lên, có thể động tác hơi nhanh nên đầu choáng váng, bản năng đưa tay vịn đồ vật bên cạnh, một cái giỏ hoa Hải Đường lung lay ở trên giá treo, cô đang muốn tránh sang bên cạnh lại bị ngã trên mặt đất.

Lúc ấy Lâm Đồng Chương lập tức chạy xuống dưới lầu, quần gia và gì giúp việc ở phòng khách cũng bị dọa đến lo lắng, anh đến nhà kính trồng hoa thì Hòa Lý Thanh đã hơi mơ hồ, xoa bụng nói đau, anh ôm cô lên xông vào trong nhà, lúc đặt lên giường thì nắm tay cô, không nhớ rõ lòng bàn tay ra rất nhiều mồ hôi là của ai, nhưng lại không muốn buông tay.

Sau đó bác sỹ gia đình nói không có gì đáng ngại, về sau chú ý hơn, không thể té ngã nữa, lúc đó anh chưa

đi đến gian phòng, im lặng đứng ở dưới bậc thang, đi nhà để xe lấy xe lái vào trong thành, sau đó thật lâu cũng không trở về nữa, nhưng ngày hôm sau, nhà kính trồng hoa được làm to ra, sàn nhà bên trong đổi thành đường đá như trong vườn, giàn hoa cũng bị tháo xuống, cũng có nhiều cây do Hòa Lý Thanh chăm sóc vun trồng.

Quy Sinh sinh vào buổi tối đó, tình hình hơi nguy hiểm, anh nhận được điện thoại vào lúc chiều phim tối, chạy như bay tới bệnh viện, lòng tràn đầy phức tạp đứng canh ở ngoài phòng sinh, chỉ sợ muộn chút sẽ có ngộ nhỡ, vừa hận đứa bé kia không chết đi.

Đứa bé rất cuộc an toàn sinh ra, Hòa Lý Thanh còn muốn xem mặt đứa bé mới ngủ, mà y tá ôm đứa bé cho anh, nói tiếng chúc mừng, anh hồ hững liếc mắt nhìn đứa bé chưa mở mắt còn nằm trong tã lót, toàn thân đỏ hồng, khớp xương thon dài, y tá nhìn thấy đứa bé đều nói sau khi lớn lên đứa nhỏ này khẳng định da rất tốt, thân cao, nhưng ngũ quan khi đó thì không biết giống ai, anh không có đưa tay đón đứa bé, cũng không hề có một chút vui sướng của ba đứa trẻ sơ sinh, dạn dò quần gia rồi xoay người rời đi, không nhìn nữa, y tá bác sỹ hai mặt nhìn nhau không hiểu gì, mà quần gia chỉ có thể cúi đầu than thở.

Năm ấy cho đến khi Hòa Lý Thanh rời đi lần nữa, anh đều không có gặp lại Quy Sinh.

Mà Hòa Lý Thanh xảy ra tai nạn xe cộ vì bảo vệ đứa bé, giống như biết ai đang dùng tính mạng đổi tốt với nó, mấy buổi tối liên tục khóc tỉnh lại từ trong mơ, âm ỉ muốn gặp mẹ, lại nghe lời ba nói, mặt cậu đầm nước mắt, nhìn ba nói, “Ba, con nghe lời, mẹ sẽ mau khỏi, con không muốn khóc nhưng nó cứ chảy nước mắt, làm thế nào bây giờ? Con thật sự rất biết nghe lời.”

Đứa trẻ hiểu chuyện như vậy, sao không phải con anh?

Anh ngồi ở mép giường nhìn Hòa Lý Thanh còn đang suy nghĩ chuyện cũ, Hòa Lý Thanh không được tự nhiên nói, “Tôi muốn trở về vườn sau ngủ.” Anh buồn cười nhìn đáng vẻ bên lên của cô, “Em nói xem, nói ra ai tin chúng ta là vợ chồng đã mười năm.”

Cô bĩu môi từ chối cho ý kiến, khí nóng lại lan đến vành tai. Lâm Đồng Chương vui mừng nhìn vành tai cô đỏ lên, trong lòng nghĩ, hóa ra còn xấu hổ. Dùng chăn bọc cô thật chặt, đụng rút sách trên tay cô, sau đó ôm cả cô và chăn thật chặt. Anh thì thầm bên tai cô, “Em không biết nhiều năm nay anh luôn hi vọng có thể ôm em như vậy trong đêm giá rét, như thế sẽ rất ấm áp, ấm vào tận trái tim.”

Ngày hôm sau Phương Nha đánh thức Quy Sinh, cậu dịu khéo mắt, chưa tỉnh lại nghiêm trang học mẹ, “Hả? Gần đây chấy à.” Lại nghĩ tới cái gì, nhảy xuống giường chạy tới trước cửa phòng ba, Phương Nha đuổi theo phía sau bảo cậu rửa mặt trước, tuy nhiên cậu lại coi nhẹ, dùng sức gõ cửa kêu ba mẹ, cửa phòng bị đẩy ra, vừa hay nhìn thấy Lâm Đồng Chương mặc đồ ngủ đi tối, cậu hô to, “Ba, con tới xin mẹ.”

Lâm Đồng Chương nhìn tiểu Quỷ tràn đầy sức sống mà tức phát điên.

36. Chương 36

Chương 36: Nhà họ Lâm

Edit: Bozu

Quy Sinh đi vào trong thăm dò, chỉ thấy chăn gấp trên giường, còn gối và chăn để lộn xộn trên ghế nằm, cậu ngẩng đầu nghĩ ngờ lại buồn buồn không vui nhìn người ba trước mặt, làm như là đang hỏi, sao mẹ không có ở đây. Mà sáng sớm Lâm Đồng Chương đã ôm Hòa Lý Thanh vào xe lăn, vừa mới muốn rửa mặt, đứa nhỏ này lại chạy tới, hai cha con cũng hết cách với đối phương, nhìn nhau không động đậy.

Nhiệt độ bên ngoài rất thấp, nhưng nắng buổi sáng rất tốt, Hòa Lý Thanh ngồi ở cạnh cửa sổ phòng khách lầu hai, ánh mặt trời ấm áp hắt vào tựa như cả người bị bỏ vào trong nước nóng, thoải mái đến lỗ chân lông cũng mở to.

Quy Sinh tìm kiếm từ trong phòng ngủ ra mới nhìn thấy mẹ, nhào tới nằm ở trên đầu gối hỏi: “Mẹ, con tới xin mẹ.” Hòa Lý Thanh làm ra vẻ ghét bỏ cách xa cậu, phẩy phẩy không khí nói: “Quy Sinh thôi không đánh răng.”

Cô chưa kịp nói gì nữa, Quy Sinh chạy như một trận gió, hai bàn tay nhỏ phẩy bên lỗ tai, vừa chạy còn vừa kêu: “Ồi giờ ơi, con lại quên mặc áo khoác rồi.” Lập tức đứng phải Phương Nha ở cửa phòng, hai đứa té ở trên sàn nhà, lại nhảy lên như bọ chết, kêu sàn nhà thật lạnh.

Công ty Lâm Đồng Chương đã nghỉ lễ, nhưng công ty Lâm Hưng An vẫn chưa, còn hai ngày nữa mới qua năm mới, nhưng chuyện cũng không như ý. Một ngày trước khi nghỉ lễ, bọn họ nhận được tin tức, có người gửi thư tố cáo với Ban Thanh tra Tỉnh, còn bổ sung thêm rất nhiều chứng cứ mà người bình thường không tra được, cho nên Lâm Hưng An lo lắng, gọi điện thoại bảo con về nhà thương lượng đối sách. Loại tin tố cáo thường còn chưa mở bao bì đã bị người ta hủy đi, nhưng hết lần này tới lần khác kiếm chuyện đối đầu với Lâm Hưng An, không đứng trên một đường thẳng, bị đối phó là chuyện dễ dàng, huống chi cái gọi là chứng cứ thì có sẵn.

Mấy người con thực sự có thể giúp được ông, gần như không có.

Anh cả Lâm Tự Chương đã nhiều năm không có trở về, lúc này đến đúng dịp. Trừ một bà vợ người Hoa làm bác sỹ ra, đều không có cái gì có thể giúp Lâm Hưng An.

Mà anh hai Lâm Mẫn Chương, tuy là Tham chính, nhưng vẫn trung dung*, gần bốn mươi mà chỉ là chức phó phòng quản lý nông nghiệp. Càng không cần phải nói đến cô con gái thứ ba Lâm Mặc là người chế tác, trong mấy người ngay cả Lâm Đồng Chương có không ít quan hệ làm ăn thương trường và trong quan trường, mặc dù không biết mức độ, nhưng dù sao có một tia hi vọng cũng hơn.

*Trung dung: đức tài bình thường.

Ông chỉ nói một câu, mấy người đều biết xảy ra chuyện gì, ông đây chờ mong nhìn Lâm Đồng Chương trước, có chút khấn trương khác thường. Lâm Đồng Chương nhìn ông nhíu mày lại, nói chuyện ra dấu tay hơi nhiều, nói một câu: “Không cần phải khấn trương như vậy, mặc dù thư ký Lục không hợp ba, nhưng nào có động tới ba đơn giản như vậy.” Dựa vào lưng ghế, ôm cánh tay nói tiếp: “Xì, chính trực là tốt.”

Nếu vậy Lâm Hưng An cũng sẽ không ngạo nghễ mấy chục năm ở giới chính trị. Lâm Hưng An thật sốt ruột, ông vỗ tay vịn ghế sa lon mắng chửi: “Tại sao có thể không khấn trương cho được, Lâm Hữu cũng gọi điện thoại tới nhắc nhở!”

Lâm Hữu là bà con xa của nhà họ Lâm, dựa vào nhà họ Lâm dúi dất làm chức vụ nhân hạ ở phòng hành chính, nhà họ Lâm coi thường người ta, năm đó ngày lễ tết Lâm Hữu tới cửa hỏi thăm, bà nội và Lâm Hưng An đều không cho phản ứng nhiệt tình, thời gian dài, quan hệ nhạt dần, ai ngờ Lâm Hữu hăng hái tranh giành, dự thi kiểm tra kỷ luật nội bộ được chọn, hiện nay cũng có một chỗ ngồi ở Ban Kỷ luật Thanh tra Tỉnh, ông ta cảm ơn mới nhắc nhở cảnh ngộ bây giờ, nhưng cũng không cung cấp nhiều nội dung.

Lâm Đồng Chương nghe thế mới thực sự nhìn thẳng vào vấn đề này, nếu như Ban Kỷ luật Thanh tra đã có động tĩnh, không biết đi mua chuộc quan hệ có làm đến cùng hay không. Cái nhà này làm anh thấy gò bó hơn là thoải mái, cho dù Lâm Hưng An ngã xuống, anh hoàn toàn có thể nắm chắc mình vẫn đứng được trong giới, duy trì vị trí trên thương trường. Huống chi, cho dù ngã thật, có lẽ Lâm Hưng An mới có thể tĩnh lặng ngẫm nghĩ xem cuộc đời ông xảy ra vấn đề gì, tuy nhiên nhìn bộ dáng ông bây giờ, chỉ sợ cũng không nghĩ ra. Bà nội cũng thế, chuyện chỉ vừa mới mở đầu, thường ngày bảo dưỡng tức giận ra ngoài thì không còn sót lại chút gì, xanh mặt không nói một câu. Phòng ốc mở hệ thống máy sưởi, mặc áo đơn cũng không có vấn đề gì, anh lại thấy đầu ngón tay bà nội phát run.

Hòa Lý Thanh nghe được tiếng chuông, nhìn đồng hồ quả lắc trên tường vang lên sáu lần, quần gia mới vừa hỏi một câu, lúc nào thì ăn cơm, buổi trưa Lâm Đồng Chương nhận được điện thoại đi ra ngoài có thể không trở về nữa, chỉ bảo cô chờ lộn xộn, muốn cái gì thì kêu người làm, đừng cạy mạnh, không có gì thì chờ ra ngoài.

Mấy đứa bé chơi trò chơi ở phòng khách, vừa nãy Quy Sinh nói đói bụng, bưng hoa quả khô trên mặt liền quên mất chuyện đói bụng. Cô kêu hai tiếng, Quy Sinh nghe được, ôm cái mâm chậm rãi đi tới, vẫn không quên nhét đồ vào trong miệng, cậu cho là Hòa Lý Thanh không để cậu ăn linh tinh trước khi ăn cơm, nắm

bắt mấy giây cuối cùng liều mạng ăn hết. Hòa Lý Thanh nhìn mảnh vụn rơi ra từ trong miệng cậu, còn chưa kịp mắng cậu, cậu đã tự giác ngồi xổm xuống, một tay lau quét. Đi tới trước mặt Hòa Lý Thanh, vươn tay chờ mẹ lau.

Hòa Lý Thanh trợn trừng mắt, lấy khăn tay của cậu, lau tay cho cậu, nói: “Gần đây con quên hết những thứ mẹ đã dạy trước kia rồi à.”

Cậu nằm ở đầu gối của mẹ, lắc lắc, “Không ạ.” Hòa Lý Thanh đỡ cậu dậy, tiếp tục lau miệng cho cậu, “Con đi gọi điện thoại cho ba, hỏi ba có trở về ăn cơm không.” Cầm cậu được mẹ giữ trong tay, gật đầu ‘dạ’.

Sau đi tới chỗ Lâm Khương, nói muốn gọi điện thoại cho ba.

Chờ điện thoại kết nối, bên kia rất an tĩnh, mấy người khác cũng nghe được Quy Sinh non nớt đang gọi ba, hai anh trai trêu đùa nhìn Lâm Đồng Chương đang không có chút lo âu nào.

Quy Sinh hỏi: “Ba, mẹ hỏi ba có về dùng cơm không? Tối nay có tôm hùm rất to, còn lớn hơn cua đồng lần trước!”

Cậu nhớ lại món ăn trông thấy ở phòng bếp nên muốn chia sẻ cho ba, quên dự tính ban đầu gọi điện thoại, Lâm Đồng Chương cười đồng ý về, trong âm thanh hồn nhiên không có phiền muộn vừa rồi.

Mà bà nội cũng nghe thấy giọng Quy Sinh, nhìn mặt con trai cưng chiều, tức giận tới mức run run, bà chưa kịp nổi giận, Lâm Đồng Chương đã cúp điện thoại, bà nội đã không muốn nhiều lời, quét mắt u ám qua mấy người rồi trở về phòng, Lâm Tự Chương có phong cách tây nhếch miệng nhún vai, Lâm Mẫn Chương và Lâm Mặc mặt hồ hững hờ ngồi yên.

Lâm Hưng An dặn dò con gái mấy câu, bày ra dáng vẻ người cha muốn gánh vác vinh nhục gia tộc, Lâm Đồng Chương im lặng không lên tiếng, đây chính là giá cao cho đặc quyền của cha anh.

Bởi vì lái về sườn núi mất gần một tiếng, cho nên Lâm Đồng Chương bảo bọn họ ăn cơm trước.

Lâm Hòa vẫn còn đang nói chuyện với bạn, nói quần áo mới, phim và đội hòa nhạc mới ra một bản riêng, Lâm Khương duỗi thẳng tay chân trên ghế sa lon, bực mình đá phía sau lưng cô bé, bảo cô bé nhanh lên rồi đi ăn cơm, Lâm Hòa bị đá tức giận ném đồ về phía sau. Học kỳ này hai bọn họ bởi vì đủ loại chuyện, khóa học ngắt quãng không đủ một tháng, cũng không kể được cho bạn học biết đã gặp qua không ít chuyện cười.

Lâm Hòa ném gối ôm, ném sách, Lâm Khương luôn có thể tránh thoát, Quy Sinh nhìn thấy, cũng chạy tới, ngồi song song với Lâm Hòa, đưa lưng về phía Lâm Khương, mở hộp cờ trên bàn ra, lui về phía sau ném từng quân, Lâm Khương sơ ý nên bị đập đầu, quát to Quy Sinh, Quy Sinh ba chân bốn cẳng chạy về phía nhà ăn, hai người đùa nhau rượt đuổi quanh bàn cơm, Quy Sinh cười lớn còn Lâm Khương cực kỳ tức giận quát mắng, đánh vỡ tấm lót trần rơi vãi đầy phòng, dĩ giúp việc bưng thức ăn từ phòng bếp ra, thiếu chút nữa là bị Quy Sinh đụng vào, cậu bé quẹo rồi chui vào dưới gầm bàn, Lâm Khương gọi cậu thế nào cậu cũng không chịu ra, giữa mùa đông, hai người đùa nghịch ướt đầm mồ hôi, quần gia nói, mau đi ra ăn cơm, đừng chơi nữa, chốc nữa gặp gió sẽ bị cảm, trời lạnh như thế này, bị cảm thì làm thế nào.

Hòa Lý Thanh gọi Quy Sinh, cậu ảo não bỏ ra, cười đến gương mặt đỏ bừng, bị Lâm Khương néo hai cái rồi mang đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm. Phương Nha vẫn còn đang ghép hình, tấm ảnh rộng hai mét, cho nên bày trên bàn thấp ở góc phòng khách, chơi một lúc rồi mà cậu vẫn chưa tìm được ánh mắt của người cười tươi trong bức tranh, cho nên vẫn còn đang đối chiếu từng mảnh ghép, Lâm Hòa cúp điện thoại thì gọi cậu, cậu mới chậm rãi đứng lên, còn xếp lại đồ mới chịu đi.

Khi Lâm Đồng Chương trở về mấy đứa nhỏ đã lên lầu, trên lầu không có khoảng trống, hệ thống sưởi tốt, ban đêm mùa đông sợ bọn chúng cảm lạnh cho nên người lớn đều không để bọn chúng chơi đùa ở phòng khách lâu một, phòng người giúp việc đều có điều hòa, cũng mạnh hơn so với phòng khách. Mấy năm trước bà nội còn bảo anh mang vào trong thành, nhiều phòng như vậy, tại sao phải để ở đây. Anh nghĩ, bởi vì muộn trẻ con sẽ trở về nơi này.

Sau khi anh lên lầu thấy Hòa Lý Thanh ở phòng bên kia, mấy đứa nhóc đang lăn qua lăn lại trên ghế sa lon, Quy Sinh và Phương Nha nói thứ tiếng người khác nghe không hiểu.

Đến khi anh đi qua đứng bên cạnh Hòa Lý Thanh, rất tự nhiên hôn một cái bên má cô, Quy Sinh kêu á, cùng Phương Nha dùng hai bàn tay che hàng mi lại lộ ra con mắt, miệng thì cười, còn nói, ba thật xấu hổ. Lâm Đồng Chương thấy bốn đứa bé đều đang nhìn, không thể làm gì khác hơn là đẩy Hòa Lý Thanh đến thư phòng, nói chuyện đứng đắn, mà bọn nhỏ cũng không biết, chỉ nói là ba thật xấu hổ, cũng cười quái dị.

Anh tường thuật lại chuyện nghe được ở nhà họ Lâm, Hòa Lý Thanh cười cười nói, anh không cần phải nói với tôi, tự anh xử lý là được. Chẳng lẽ tôi có thể làm gì?

Lâm Đồng Chương nắm tay cô, cũng mỉm cười, anh nói: “Anh đâu cần em phải làm gì, chỉ cần ở bên cạnh anh là được.”

“Qua năm nay, tôi sẽ nhập tịch cho Quy Sinh, nếu như Phương Nha cần, cũng nhập luôn. Nghe nói khoảng gần mười năm nữa cha mẹ thằng bé mới ra ngoài, khi đó nó có thể tự mình quyết định, đến lúc đó cậu bé muốn nhập tịch sẽ trả lại, mấy năm này đi học và chơi cùng Quy Sinh.” Nhìn anh trầm mặc, Hòa Lý Thanh hỏi: “Anh cảm thấy thế nào?”

Lâm Đồng Chương chần chờ nửa ngày, cũng hỏi: “Vậy còn em? Trong kế hoạch của em, có phải anh cũng phải vì họ mà ở lại chỗ này?” Trong lời nói cũng không coi nơi này là gia đình, Lâm Đồng Chương hơi khổ sở, nhưng anh vẫn tiếp tục nói: “Anh hi vọng em ở nhà, nhưng anh đã nói, tất cả đều muốn em tự nguyện hơn nữa là vui vẻ, nếu như em ra ngoài, anh hi vọng anh có thể biết rõ em đang ở đâu, ừ, với tư cách là vợ anh cũng được, chúng ta trung thành với đối phương, anh tin tưởng một ngày nào đó, chúng ta sẽ tìm được lý do khiến hai bên cân đối, nhưng điều kiện tiên quyết là, chúng ta cùng nhau làm.”

Bởi vì độ cao xe lăn cô ngồi, anh ngồi ở ghế đầu, chân dài xem ra rất khó chịu, cánh tay có chút cứng ngắc, giống như là đang đợi đáp án của cô, cô cười cười, đôi tay nâng lên đặt ở bên tai anh, ôm đầu anh gật đầu một cái.

Lâm Đồng Chương cảm giác bên tai hình như truyền đến âm thanh nước băng nổi nứt ra từ đỉnh núi đầu mùa xuân, sau đó vui sướng giống như khe suối tràn đầy sức sống.

37. Chương 37

Chương 37: Cầu xin

Edit: Bozu

Thời tiết trở nên tốt hơn, mấy đứa nhóc đều ở ban công, bếp thịt nướng để ở một bên, quản gia thấy Hòa Lý Thanh và ông Trương ngồi chung một chỗ, hải sản tươi sống dùng máy bay chuyên chở từ miền Nam được đặt ở trên lò nướng, Quy Sinh và Phương Nha đứng sát ở bên cạnh, nuốt nước bọt, chỉ muốn tự mình nướng, quản gia sợ nóng bỏng vội gọi Lâm Hòa dẫn bọn họ đi. Hòa Lý Thanh đã gần như khôi phục hẳn, chỉ đứng ở cửa sổ sát đất trong phòng khách nhìn bọn chúng mất hồn mấy lần.

Từ đầu năm nay sau khi cô trở lại, nhà họ Lâm liên tiếp xảy ra chuyện, chuyện của Lâm Khương tuy có nhân tố bên ngoài, nhưng bản thân cậu cũng làm sai, đoạn thời gian gần đây cậu cũng không phá phách, hình ảnh lộ ra ngoài đều cho thấy là Đường Như Linh làm. Tuy nói công ty của Lâm Đồng Chương cũng không phải là xí nghiệp nhà nước, rất ít người có thể nghĩ đến thân phận của anh ở nhà họ Lâm, nhưng tầng lớp truyền thông cao đều biết, mạo hiểm vì tăng lượng tiêu thụ nên rất khó áp chế.

Dựa vào Bành Vĩnh kéo tin tức xuống, Lâm Đồng Chương lại tìm trưởng bối nhà Đỗ Minh Hải nói xin lỗi lần nữa, về phần Đường Như Linh, trên thực tế không có tạo thành tổn thương thực sự cho cô ta, sau đó Diệp Ý Phong cũng tỉnh và đã bắt đầu khôi phục, nhà họ Diệp và Lâm Đồng Chương đều không phải loại người có thù tất báo, nói chuyện với cô ta xong thì thả cô ta về nhà. Mặc kệ cô ta có thật như cô ta đã nói là không biết về cái gã trong bóng tối kia hay không.

Ở trước mặt cha mẹ nhà họ Đường, cô gái kia mới mười lăm tuổi, khóc như một đứa bé, thực tế cũng chỉ là một đứa bé.

“Mẹ, ăn cái này đi.” Quy Sinh đột nhiên xông tới cắt đứt ý nghĩ của cô, cả người cậu nằm ở trên lưng Hòa Lý Thanh, mặt dính vào bên tai cô, đôi tay vòng qua cổ cô, đưa một đĩa thịt bò tới trước mặt. Hòa Lý Thanh quay đầu lại ôm cậu tới, cọ xát trên trán cậu, hỏi: “Có cảm thấy thoải mái không, sao mặt nóng như vậy?” Cậu cười híp mắt dựa vào đầu vào người Hòa Lý Thanh cọ cọ, nói: “Do con đứng bên cạnh bếp thật lâu, rất ấm ả.” Lòng mi dày quét lên mặt Hòa Lý Thanh, hơi ngứa ngứa.

Hai người đều cười cong mắt, mắt giống như đúc. Quy Sinh nhớ ra cái gì đó, đặt cái đĩa vào trong tay mẹ, ngứa mặt hỏi: “Mẹ, ba bảo con xin mẹ, mẹ ở nhà có được không? Như vậy con và Phương Nha có thể ngày ngày chơi trò chơi, len lén vào phòng anh trai xem mô hình Iron Man rồi.”

Hòa Lý Thanh nhếch mày, cười nói: “Iron Man? Con biết Iron Man là cái gì không?”

Lúc còn nhỏ cậu đã đi theo Hòa Lý Thanh đi rất nhiều nơi, rất ít khi tiếp xúc với đồ trong thành phố, phần lớn đều hát ca dao với những đứa trẻ địa phương, chơi ở nhà ai nơi đó chỉ xem mấy kênh bình thường, điện ảnh cũ và Anime, hoặc là nghe nói đồ chơi nhỏ từ chỗ mấy người lớn, thậm chí chơi trốn tìm ở trong ruộng lúa. Cậu sẽ hỏi rất nhiều vấn đề, nhưng cậu rất ít khi mở miệng yêu cầu cái gì.

Hai tay cậu ôm chặt cánh tay mẹ, mềm nhũn tựa vào trong ngực mẹ, vui vẻ nói: “Con biết rõ! Anh và con xem phim! Iron Man có thể bay, còn có thể cứu người!”

Cậu còn nhớ mục đích của mình, đổi sắc mặt vừa khẩn cầu vừa lắc lắc cánh tay mẹ: “Mẹ, cầu xin mẹ ở nhà có được hay không?” Hòa Lý Thanh trêu cậu, “Mẹ ở nhà thì ai đi khám bệnh cho rất nhiều cô chú, còn có các ông các bà nữa.” Cậu khó có thể tiêu hóa kết quả như thế, hóa ra ở nhà sẽ không thể khám bệnh cho rất nhiều người, cau mày nghĩ biện pháp.

Con người nhìn chằm chằm thịt bò không chuyển, cũng không phải muốn thịt bò, an tĩnh thật lâu không lên tiếng, Hòa Lý Thanh cười cười, muốn buông cậu xuống đi uống nước, cậu thể nhưng lại gạt ra không muốn động, trong miệng kêu: “Mẹ, đợi chút, đợi chút.” Chờ Hòa Lý Thanh ngồi xong, cậu chu môi nói, “Được rồi, mẹ, sau khi con lớn lên sẽ làm tiếp, như vậy không thể được sao? Sau khi lớn lên con sẽ đi thay mẹ. Mẹ ở nhà, sau này mình con làm cơm mình con khám bệnh cho bệnh nhân. Không cần mẹ ở cùng. Bây giờ con vẫn còn nhỏ, mẹ ở nhà với chúng con, có được hay không?” Không đợi cậu nói xong, Hòa Lý Thanh liền nở nụ cười, vẫn cười bóp gương mặt cậu, lại không trả lời chắc chắn, Quy Sinh gấp đến độ lung la lung lay đứng lên trên đầu gối cô, bởi vì miệng cũng bị bóp méo, nói a a ô ô không rõ ràng.

Lâm Hòa ngồi trên mặt thảm sau sofa, nghe lén cũng rất sốt ruột, rốt cuộc có đồng ý hay không?

Lâm Đồng Chương tìm người giúp một tay kết quả cũng họ phốt lờ, bí thư Lục hiển nhiên không phải thật sự có suy nghĩ muốn động vào người nhà họ Lâm, lập trường của ông ta khác nhà họ Lâm, nhưng không đến nỗi đợi nhiều năm như vậy để điểm chỉ tung chứng cứ liền bắt đầu hạ đao. Cho nên ngay cả đối phương là ai anh cũng không biết, trong giới cũng không có phong thanh, theo ý anh, chuyện này chỉ sợ là sau khi đối phương làm Hòa Lý Thanh tai nạn xe cộ thì đã áp chế.

38. Chương 38

Chương 38: Lễ mừng năm mới

Edit: Bozu

Lâm Đồng Chương vào cửa nhà, các con và Hòa Lý Thanh đã sắp ăn cơm xong, chỉ có Phương Nha còn chui đầu vào ăn, Hòa Lý Thanh nói: “Được rồi, được rồi, ngày mai ăn nữa, buổi tối chớ ăn no căng bụng.”

Phương Nha và cơm đầy miệng, để đũa xuống mới bắt đầu nuốt, Quy Sinh học dáng vẻ của Hòa Lý Thanh, nghiêng đầu nghiêm túc nói với Phương Nha: “Như vậy không tốt cho tiêu hóa, không tốt cho dạ dày.”

Mới vừa nói xong cũng nhìn thấy ba ở cửa ra vào thì cười nhìn anh, cậu lớn tiếng gọi, sau đưa chân xuống mặt đất chạy tới, Lâm Đồng Chương bước hai bước ôm cậu, nhéo lỗ mũi cậu nói, “Mới vừa rồi còn nói anh

Phương Nha, sao bản thân mới vừa cơm nước xong đã chạy, mẹ đánh con đấy.”

Quy Sinh cười hắc hắc, Lâm Đồng Chương tiến tới ngửi một cái, nhúu lỗ mũi nói: “Quy Sinh, trên người con có mùi gì?”

Hòa Lý Thanh đi tới cười nói: “Than, mực nướng, tôm nướng, còn có khoai lang khoai tây, một đồng đồ nướng.”

Lâm Đồng Chương vội đặt Quy Sinh xuống, tới đỡ cánh tay Hòa Lý Thanh, khẽ hỏi: “Hôm nay chân có dễ chịu hay không?” Tai nạn xe cộ lấn vào chân, mặc dù bác sỹ nói đã khôi phục rất tốt, thời tiết như này cần phải chú ý nhiều. Hòa Lý Thanh lắc đầu, hai người đi tới phòng khách.

Lâm Hòa liếc mắt nhìn Lâm Khương, cười đến sắp thấy lợi.

Hòa Lý Thanh bảo Phương Nha đi tắm, còn dặn dò quản gia để nước ấm hơn. Lúc ban ngày Phương Nha và Quy Sinh náo loạn ở ban công, quản gia lập tức không có chú ý tới, cậu cởi áo khoác ra, người đầy mồ hôi, gió lạnh lùa vào cổ áo, hiện tại hơi sốt.

Bọn trẻ lục tục lên lầu, mặc dù ngoài tường hiện đầy dấu chân loang lổ, nhưng trong phòng bài biện quả thật vô cùng vừa lòng. Bởi vì cô dưỡng thương, Lâm Đồng Chương chuẩn bị thêm nhiều thảm đặt ở nơi cô có thể tiện tay lấy được. Thảm ô vuông màu xanh bao trùm trên đầu gối, đèn đặt dưới đất chiếu ra ánh sáng màu xanh nhạt hắt lên chiếc ghế sofa, bên ngoài gió lạnh không chịu cô đơn lắc vài cái lên cửa sổ, giống như nhà người ở châu Âu thời Trung Cổ.

Một tay Lâm Đồng Chương nắm tay Hòa Lý Thanh, một tay cầm hộp điều khiển ti vi vỗ vào ghế sofa, mở ti vi lên, trong đầu vẫn đang suy nghĩ chuyện gần đây của Lâm Hưng An, Hòa Lý Thanh cũng ngăn người, cô đang suy nghĩ dùng cách nào thắng thần với anh về chuyện xảy ra, cô quay đầu liếc nhìn Lâm Đồng Chương đang mất hồn, cảm thấy hiện giờ không phải lúc.

Đã giao thừa, mấy dì giúp việc dọn phòng ốc rất sạch, chuẩn bị về nhà mừng năm mới, đêm 30 cũng chỉ còn đầu bếp và quản gia ở chỗ này. Người nhà trong thành thích làm mở tiệc vào đêm 30, cho tới bây giờ Lâm Đồng Chương đều không tham gia, anh nói với Hòa Lý Thanh như vậy: “Anh đều ở bên ngoài xã giao một năm, giả bộ đại gia lại diễn cháu trai, tại sao anh phải tới góp vui trong lễ mừng năm mới chứ? Đường nhiên là phải ở cùng vợ con rồi.” Tuy anh nói thô bỉ, nhưng cũng có lý, chọc cho Hòa Lý Thanh bật cười, sau khi cười suy nghĩ mấy thứ rồi hỏi: “Năm trước vợ không ở nhà, là vị nào ở cùng anh và các con?”

Lâm Đồng Chương không ngờ còn có chiêu sau, sưng sốt không có lập tức giải thích, Lâm Hòa giơ tay nói: “Không có! Không có ai cả! Con làm chứng.” Lại kéo tay Lâm Khương cùng giơ lên. Quy Sinh không hiểu, nhưng cũng làm theo chị gái nâng tay Phương Nha lên, kêu: “Làm chứng!” Bốn đứa bé đều vui ở trên sofa, giờ cao cánh tay qua đỉnh đầu, lòng bàn tay mở ra, Quy Sinh cố tình nắm một quả đậu nhỏ, Lâm Đồng Chương tán thưởng gật đầu với mấy đứa nhóc, Hòa Lý Thanh háng giọng một cái, gọi: “Quy Sinh”.

Quy Sinh ngây thơ nhìn mẹ, giả vờ không biết chuyện gì xảy ra, từ từ hạ tay xuống, lại lặng lẽ để tay vào túi quần, rồi lại lấy ra vỗ tay, nói: “Chị nói đúng.”

Chẳng may mảnh vụn bánh ngọt rớt xuống từ lòng bàn tay cậu bán đứng cậu. Lâm Hòa liếc mắt nhìn, giật giật người, cậu lập tức chạy vào phòng ngủ, giày cũng không đi, còn ném xuống một câu: “Con sai rồi! Lần sau sex không ăn bánh ngọt trên ghế sofa nữa!”

Lâm Hòa chân dài cũng không đuổi kịp cậu, cậu khóa trái cửa lại, cũng bởi vì chuyện đuổi đánh mà hưng phấn cười ở bên trong, chạy thẳng chị gái là một chuyện lớn.

Năm mới, ngủ gần đến buổi trưa, Lâm Đồng Chương nói muốn mang mấy đứa nhóc trở về trong thành chúc tết, anh nhìn Hòa Lý Thanh chằm chằm, đợi đáp án của cô.

Cô do dự thật lâu, lắc đầu một cái nói không đi, “Mặc dù là lễ mừng năm mới, mẹ Lâm không nói gì, nhưng anh phải trông chừng Quy Sinh, đừng làm để nó nghe được cái gì không nên nghe, bây giờ không phải lúc, nó và Phương Nha đi.” Cô cúi đầu nói, Lâm Đồng Chương ôm chặt cô.

Có lúc anh cảm thấy nghi ngờ, theo lý thuyết, trẻ con rất dễ tổn thương, theo như tính cách trước kia của cô, tồn tại của Quy Sinh sẽ làm cô đối mặt với nhà họ Lâm và thời điểm anh cảm thấy xấu hổ, nhưng máy

năm này xem ra thái độ của cô rất thản nhiên. Anh bỏ qua những ý nghĩ này, đồng ý sẽ trông chừng Quy Sinh, Quy Sinh muốn nhập tịch, cuối cùng vẫn phải đi gặp ông nội bà nội trong thành.

39. Chương 39

Chương 39: Chúc tết

Edit: Bozu

Trước khi xuất phát, Quy Sinh đứng ở trước cửa ngẩng đầu lên giương mắt nhìn Hòa Lý Thanh, Lâm Hòa đứng trước xe nhìn cậu tay lôi vạt áo mẹ lắc lắc mà thở dài. Hòa Lý Thanh nở nụ cười cúi đầu nhìn cậu, đưa tay nắm bả vai cậu cam kết, “Không phải con vẫn muốn đi chơi với các anh chị à? Qua năm mới chúng ta sẽ đi, hôm nay con đi cùng với ba và anh chị vào trong thành chúc tết ông bà nội.” Mấy câu nói làm Quy Sinh dồi dào tinh thần, cậu lại hỏi thao thao bất tuyệt: “Qua năm mới là lúc nào, mấy ngày nữa?” Lâm Khương đợi ở một bên đến sốt ruột, ôm đầu gối cậu khiêng lên đi ra ngoài, cậu cao hơn anh trai một cái đầu, cúi đầu nhìn anh trai, miệng càng không ngừng nói: “Người ông này chính là ông nội à? Có phải giống như ông đã gặp trước kia hay không?” Cậu mới vừa nói xong mấy câu đã bị anh trai quăng vào trong xe, hơn nữa không có tự giác chuyển chỗ ngồi, Lâm Khương nửa chen nửa đùn cậu ngồi vào, cậu nhớ tới cái gì, cúi đầu không nói thêm gì nữa, quay đầu nằm ở cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài ngắm mẹ, Lâm Khương cũng nghiêng mặt sang bên nhìn ra ngoài, tài xế nhìn kính chiếu hậu thấy hai đứa bé một lớn một nhỏ, lỗ tai cái trán gần như giống nhau như đúc.

Lâm Đồng Chương cẩn thận khép lại áo choàng cho Hòa Lý Thanh, lại lặp lại mấy câu nhắc cô chú ý chó để lạnh các loại, Hòa Lý Thanh vuốt mũi nói: “Anh thật phiền.” Lâm Đồng Chương trợn to hai mắt, đi đến gần cắn chóp mũi của cô, hàm hồ uy hiếp: “Em chê anh phiền?” Cô vội đẩy anh ra, nhìn đứa bé trong xe phía trước, trợn mắt nhìn Lâm Đồng Chương, Lâm Đồng Chương thấy cô xấu hổ thì cười ra tiếng, trong âm thanh trầm thấp như được mài giũa chui ra từ trong lồng ngực.

Gần đây tâm trạng của Lâm Hòa rất tốt, vừa hừ anh trai vừa chơi điện thoại, nhưng sau khi Quy Sinh lên xe thì không nói lời nào, Lâm Đồng Chương quay đầu lại đùa cậu mấy câu, cậu bẻ ngón tay út, nhỏ giọng nói, “Vừa nãy con nghe anh trai nói, bà nội chính là bà lần trước tới nhà, bây giờ chúng ta sẽ đi tới nhà bà.” Phương Nha nghiêng đầu nhìn cậu một cái, mà Lâm Đồng Chương thu lại nụ cười, xoay người lại ôm cậu lên đặt ở trên đầu gối. Lái xe không nhanh, nhưng xa xa có lúc thấy nhà dân lấp ló giữa rừng, hình ảnh vụt qua như tranh thủy mặc điểm xuyết vài vụn pháo giấy, làm cho người ta có ảo giác rằng tốc độ xe thật nhanh. Anh cúi đầu hỏi Quy Sinh: “Con không thích bà nội à?” Quy Sinh lấp bắp không nói, anh vuốt tóc Quy Sinh hỏi lại, Quy Sinh giống như người lớn, than thở nói: “Là bà nội không thích con.” Mặc dù nói khẽ nhưng người trong xe đều nghe được, bỗng chốc an tĩnh lại.

Bởi vì chuyện năm ngoái, cảm xúc của bà nội không tốt, khiến cho không khí lễ mừng năm mới của nhà họ Lâm cũng kém hơn so với nhà bình thường. Dĩ giúp việc mở cửa, thấy Lâm Khương thì thở phào nhẹ nhõm, cho là có đứa bé này ở nhà sẽ náo nhiệt hơn, nhưng lại thấy Quy Sinh cùng Phương Nha đứng trước mặt Lâm Đồng Chương thì chần chừ không biết làm sao, đứng ở cửa không động đậy, Lâm Đồng Chương giương mắt nhìn cô ta, cô ta mới giật mình, lập tức nghiêng người tránh ra.

Lâm Khương vào phòng khách đầu tiên, thấy mấy bác gái đang đánh bài với bà nội, chúc tết lần lượt, còn kéo Phương Nha và Quy Sinh bảo bọn chúng nói theo. Mấy bác gái đều nghe nói nửa năm gần đây vợ Đồng Chương đã trở về nhà ở sườn núi, nghỉ ngơi có hơn nửa năm, nhưng chưa lần nào trở về trong thành chào hỏi mấy vị trưởng bối, mà bây giờ Đồng Chương còn mang đứa bé kia tới chúc tết, mấy người trao đổi ánh mắt xong thì tươi cười lấy tiền mừng tuổi ra nói lời chúc may mắn. Nhưng về mặt bà nội không biến sắc, còn dùng sức ném bài lên mặt bàn, tất cả mọi người không dám nói nữa, sau đó bà cầm quân mạt chược không ngừng gõ đệm lên bàn gỗ tử đàn, tiếng cạch cạch vang lên thật lâu, Lâm Mặc ở phía sau xem bài cho bà nội, im lặng cười với Lâm Đồng Chương, sau đó nhỏ giọng nói chuyện với bà nội, bảo bà lễ mừng năm mới nên vui vẻ.

Quy Sinh vẫn ngẩng đầu nhìn về phía bà cụ, cậu chỉ thấy ánh mắt lạnh lẽo, không biết làm sao, đảo mắt nhìn bức tranh điêu khắc gần chân bàn, tay vô thức nâng lên miêu tả hoa văn, thoáng chốc chớp mũi đã đỏ, mím miệng quay đầu lại nhìn về phía ba, Lâm Đồng Chương lập tức khom lưng ôm cậu dúi dũi mấy câu, cậu lại bắt đầu cười lên, gương mặt tròn vo, hai mắt ướt ướt, Lâm Mặc thấy cũng đau lòng, đón cậu vào trong ngực, xoay người ôm vào phòng bếp tìm đồ ăn trong tủ lạnh, không để ý bà nội đang giương mắt nhìn. Mấy bác gái cũng thuận thể dời đề tài, tiếp tục nói đùa. Phương Nha liếc nhìn bà nội, cũng xoay người đi vào phòng bếp, mà Lâm Hòa và Lâm Khương bị bà nội giữ lại trong phòng khách hỏi han ân cần, Lâm Khương thuận miệng ứng phó, nhưng không ngừng nhìn về phía phòng bếp, Lâm Hòa thì cúi đầu chơi điện thoại, thỉnh thoảng đáp lời.

Sau đó, Lâm Hưng An gọi Lâm Đồng Chương vào thư phòng, hỏi thăm tiến triển của sự việc, cho dù là anh con chú bác, con trai thứ tư của ông cũng có tương đối mạng lưới liên lạc trong quan trường, mà thường ngày đồng nghiệp vây bên người anh đều giống như con ruồi ngửi thấy chất độc hoá học, hận không thể cách anh càng xa càng tốt, chính thực quan hệ đều không có, năm đó nhà họ Hòa cũng được coi là một nhưng bị anh tự tay phá hủy sạch sẽ. Cho nên mặc dù Lâm Hưng An không thích rất nhiều việc của con trai thế nào, lúc này ông cũng chỉ có thể cúi đầu trước anh, bảo anh đi thăm dò rõ ràng. Ông vô cùng không hài lòng, bây giờ còn chưa có kết quả, đã nhìn quen rất nhiều chuyện trong quan trường, rất ít người là sạch sẽ, nếu như không có thâm cừu đại hận gì, quan viên nào dám mang nhược điểm ra để chửi người khác. Hoặc là đối phương tuyệt đối sạch sẽ, hoặc là đối phương có quyền thế tuyệt đối, hoặc là nhắm vào Lâm Hưng An, mà không phải là mơ ước địa vị của ông.

Lúc Lâm Đồng Chương đi ra, thấy Lâm Mặc Chương ở cuối hành lang, anh ta gầy gò tựa vào cửa sổ hút thuốc lá, cửa sổ kéo dài đến trên trần nhà, khí lạnh phía ngoài khiến cho bộ cửa sổ phủ đầy hạt sương, trời đông giá rét đầu mùa xuân, ánh sáng mờ mờ, trong sương khói không thấy rõ nét mặt Lâm Mặc Chương, hình ảnh lấp đầy hậm hực, anh hai trôi qua không như ý, bởi vì tình cách xoàng xĩnh, không thích đi con đường làm quan, vài chục năm không thích bám víu vào ai. Năm nay Hòa Lý Thanh ở bên, Lâm Đồng Chương không tự chủ, có lẽ những người khác thấy, năm trước anh cũng như vậy, đứng ở nơi đó, nhớ một người không có được. Anh lắc đầu một cái, đi tới.

Đợi lúc ăn cơm, Quy Sinh chưa biết chào hỏi thế nào, lần lượt gọi từng người, cũng không để ý sắc mặt bà nội và Lâm Hưng An như thế nào, liền cúi đầu chờ trưởng bối nâng đũa ăn cơm trước. Phương Nha tiến tới hỏi cậu làm sao vậy, cậu cũng lặng lẽ nói: “Người được gọi là cô kia bảo em tha thứ cho họ, sau đó em nghĩ, đúng vậy, chỉ cần em lễ phép là được rồi, bọn họ không lễ phép là bọn họ không đúng, bọn họ không thích em, em cũng không thích bọn họ.” Lâm Khương thấy bọn họ dựa đầu vào nhau nhỏ giọng nói chuyện, ở một bên nghe được mơ hồ vài từ, cũng đoán được tương đối, cười ha ha vỗ rổ tóc hai người, bà nội bắt mắt nhìn cậu một cái, rồi bắt đầu ăn cơm.

Sau khi ăn xong tiễn thân thích về, bà nội bảo Lâm Đồng Chương buổi tối ở lại, không đợi Lâm Đồng Chương cự tuyệt, bà bắt đầu nói đầu đầu, Lâm Đồng Chương không muốn đầu năm đã làm không khí trong nhà bức bối nên không giằng co nữa, không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại về nói cho Hòa Lý Thanh, hai người nói thật lâu, trong mắt khóe miệng Lâm Đồng Chương đều là nụ cười, đàn ông nhà họ Lâm hốc mắt sâu, mắt mày dán lại gần, nhìn người luôn có ảo giác thâm tình. Lâm Mặc ở một bên chế, ơ, đôi mắt ngậm xuân đầy. Lâm Đồng Chương quét mắt nhìn cô ta rồi tiếp tục hỏi, tối nay ăn gì.

Chờ cúp điện thoại, đi về phía Quy Sinh vẫn ngồi ở phòng ăn, kéo tay cậu hỏi cậu, tối nay có thể ngủ lại đây hay không. Cậu mơ hồ nhìn ba, lại nhìn Phương Nha, không có kịp phản ứng, lại hỏi: “Mẹ đâu?” Lâm Đồng Chương cười cười, chưa kịp nói chuyện, cậu đã nắm một góc khăn trải bàn trước mặt lên, cúi đầu lầm bầm nói: “Con muốn về nhà với mẹ.” Mặc kệ ba dúi dũi cậu thế nào cũng không chịu ngẩng đầu, chỉ lặp lại câu muốn về nhà với mẹ, từ sau khi cậu được sinh ra thì cậu chưa từng xa mẹ, cậu không thích người nơi này, cậu muốn trở về với mẹ. Bà nội thấy thế, lạnh lùng chế giễu một câu, “Con xem con chiều nó thành đức hạnh gì, cũng không phải là con trai mình, lúc Lâm Khương lớn chừng ấy cũng không kiêu căng như thế.” Vừa dứt lời, Quy Sinh khóc ra tiếng, gọi mẹ, từng giọt nước mắt rơi xuống, Lâm Đồng Chương ôm cậu lên, đỡ sau đầu cậu để cậu tựa vào bả vai, thở một hơi, nói một câu, “Con nên dẫn bọn trẻ trở về.” Dứt lời thì để mặc bà nội đi ra ngoài, Lâm Khương kéo Phương Nha và Lâm Hòa chào tạm biệt ông nội và bác trai ở phòng khách rồi đi theo ra cửa.

Vào trong xe, Quy Sinh không kêu gào nữa, trước đó nghe thấy ba nói phải đi về, lại thấy tài xế ngồi ở ghế

lái, biết sẽ về nhà nên cười với tài xế, bong bóng nước mũi đều phun ra ngoài, cúi đầu thấy bong bóng nước mũi của mình thì lấy khăn tay gấp gọn từ trong túi ra, cẩn thận lau, Lâm Hòa thấy dáng vẻ đó của cậu thì cười to, nhắc lại cho Lâm Khương tự xem, ngay cả tài xế cũng không nhịn được cười.

40. Chương 40

Chương 40: Nguyên vọng ban đầu

Edit: Bozu

Lúc mới đầu mấy người đều nhìn Quy Sinh cười, cậu vừa khóc xong lại cảm thấy xấu hổ, kéo ống tay áo của ba che mặt, ở phía sau cười ha ha.

Lâm Khương thích thú trêu chọc cậu, liền rướn cổ lên hỏi, “Quy Sinh, anh nhớ lần trước về nhà em chưa từng gặp bọn anh, lại da mặt dày bám lấy anh và Lâm Hòa không thả, vì sao lần này lại áp chế như vậy? Em đều sợ mấy bà cô bác kia à.”

Hai tay Quy Sinh nắm ống tay áo, kéo mạnh xuống, mạnh miệng nói: “Anh mới da mặt dày!”

Lâm Đồng Chương cúi đầu nhìn cậu chu môi, càng hiện ra vẻ dịu dàng, kéo ống tay áo trở lại, cười bảo cậu trả lời anh trai, “Anh trai hồi trước, con trả lời anh trai trước đã, nếu như anh trai sai thì ba sẽ giúp con mắng anh.”

Miệng Quy Sinh méo xệch, nhỏ giọng nói: “Không giống nhau ạ, bà nội không thích mẹ cũng không thích con, không bám bà nội được.”

Trong xe nụ cười phai nhạt bớt, một lát sau, Lâm Đồng Chương miễn cưỡng cười, “Không phải đâu, nói cần.”

Quy Sinh ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: “Không phải nói cần! Dù sao con cũng biết.” Hình như ý thức được mình vô lễ, cậu lại cúi đầu, đôi tay mở ra, năm ngón tay đan vào năm ngón tay rồi lại buông ra, chạm vào lại buông ra, Lâm Hòa bị hành động mờ ám của cậu làm dờn lực chú ý, cậu lại bắt đầu nói chuyện: “Mẹ thường nói với con về ba, anh trai, chị gái, không nói về bà nội với con. Bà nội không thấy con thì cười, nhìn thấy con thì không cười.”

Lâm Đồng Chương nhớ ra cái gì đó, hỏi cậu: “Mẹ thường nhắc tới ba sao?”

Quy Sinh không ngừng hoạt động, ngẩng đầu nói, “Đúng vậy, mẹ có một tấm hình, bên trong có anh trai và chị gái lúc nhỏ, ba mẹ đứng chung một chỗ. Tóc ba rất ngắn.”

Phương Nha ở một bên đáp lời, “Dạ, cháu từng thấy tấm hình kia một lần. Có lẽ chụp ở nhà kính trồng hoa. Còn có ông nội.”

Lâm Đồng Chương nhớ tấm hình kia, là Lâm Hòa và Lâm Khương đầy tháng, trước khi đi khách sạn mở tiệc thì ông nội nhất định muốn chụp ảnh. Còn có một tấm đặt ở mặt bàn thư phòng của anh, anh không ngờ tới chỗ cô cũng có, còn thường mang theo trên người, có phải đối với cô mà nói, thật ra thì cái nhà này cũng rất quan trọng hay không. Càng làm cho anh kinh ngạc là, trước mặt Quy Sinh, từ khi sinh ra đã để Quy Sinh nhận định anh là ba cậu.

Lâm Hòa để điện thoại di động xuống, nhẹ giọng hỏi Quy Sinh, “Em biết tại sao mẹ gọi em là Quy Sinh không?”

“Quy là nguyên vọng ban đầu, Sinh là sống lại.” Phương Nha ở một bên gật gù hả hê. Thấy tất cả mọi người nhìn cậu, cắn môi dưới, đáp: “Quy Sinh chơi cùng mấy đứa bé khác đều bị người ta hỏi như thế, em ấy không trả lời được thì chạy về hỏi dì Thanh, dì Thanh chỉ đọc qua một lần, cháu đã nhớ.” Con người cậu đảo vòng quanh, nói: “Cháu sẽ không nhớ lầm.”

Lâm Đồng Chương nhìn ra ngoài cửa sổ, xe vẫn còn đang đi thông thả trong thành, phía trước phía sau nổi thành đoàn xe, lái xe trong đêm rét, đi một đoạn lại truyền đến tiếng còi xe, gần tới nhiều người vốn nên đoàn tụ không biết vì cái gì làm chậm trễ đường về.

Bờ sông nơi xa dâng lên lửa khói rực rỡ, Quy Sinh bị hấp dẫn, dừng lại một lát, bò qua đầu gối ba úp sấp phía trước cửa sổ, trong bầu trời đêm nhiều đóa hoa bị gió lạnh lướt qua thổi lên gương mặt cậu, che đầy mắt mác, cậu kinh ngạc há to miệng cười ra tiếng, sắc hoa giống như lấy được hồi báo, quay người trở về ven sông.

Hình như Lâm Đồng Chương cũng thấy phòng ốc sườn núi trong lửa khói, nghĩ thầm, hóa ra cô coi nơi đó là chỗ bắt đầu nguyện vọng sao?

Lúc ở bệnh viện, hộ lý ôm đứa bé bảo đáng yêu, hỏi tên gọi là gì, cô cười cười, chỉ nói gọi Quy Sinh, quản gia cũng không can thiệp, quay đầu lại chuyển đạt cho anh thì lúc đó anh hoàn toàn không có tâm tình tra cứu.

Cô vẫn để ở trong lòng, lại cho phép địa vị và mong muốn, ba Quy Sinh, có phải có ẩn tình gì hay không. Anh nhớ tới cái gì, sắc mặt tái nhợt vô cùng.

41. Chương 41

Chương 41: Ôn Lý Thanh

Edit: Bozu

Mỗi người trong xe mang một tâm tư khác nhau về nhà.

Trở lại sườn núi, xe vượt qua eo núi cuối cùng, mới vừa thấy cổng, mọi người lại phát hiện đèn cổng sáng rực, trừ đèn lồng Lâm Khương và Quy Sinh thấp mấy ngày trước ra, đèn đường ở cổng cùng phòng bảo vệ đều sáng, quản gia và hai ba bảo vệ đều vây ở cửa, nhìn bên này.

Lâm Hòa và Lâm Khương nhìn nhau một cái, sắc mặt không hiểu, mà tâm trạng của Lâm Đồng Chương trầm xuống, đợi xe dừng hẳn, trước khi người xuống xe, chú Bành cũng mang theo mấy người bước chân gấp đi đến trước mặt anh.

Quy Sinh và Phương Nha xuống xe, ngẩng đầu nhìn một đám người vây quanh, nghi ngờ nhìn theo, quay đầu nhìn lại, Quy Sinh ngây ngô, Lâm Đồng Chương cúi đầu chỉ thấy cặp mắt sáng dưới trán của cậu. Chú Bành bảo bọn họ đi vào trước, nói có chuyện muốn nói. Lâm Hòa kéo hai đứa bé đi, Lâm Khương đi theo phía sau, quay đầu lại liếc mắt nhìn chú Bành, chú Bành phẩy tay lần nữa thì cậu mới đi vào.

Mà Lâm Đồng Chương trầm mặt, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?” Chú Bành nhận lấy một túi giấy vàng từ trong tay một bảo vệ bên cạnh, sau khi mở ra, bên trong chỉ có một vị thuốc bắc, Lâm Đồng Chương cúi đầu nhìn, đầu ngón tay vô ý thức gõ gõ. Rồi sau đó giơ tay lên, cầm một nắm lên, hình như là đang nhìn kỹ, nhưng lại giống như mất hồn, chú Bành mở miệng, “Có người dừng xe cạnh cổng, sau đó đưa cái túi này thuốc này cho phòng an ninh, nói muốn gặp cô Hòa, đưa thuốc cho cô ấy thì cô ấy sẽ biết. Người làm trong nhà đưa đến trước mặt bà chủ thì bà chủ ngồi suy nghĩ một mình mấy phút, sau đó đi ra nói đôi câu qua cửa sổ xe với người trong xe rồi lên xe, bảo vệ cũng không kịp hỏi.”

Lâm Đồng Chương để tay vẫn giơ lên trước mặt xuống, nhưng lại quên buông đầu ngón tay kẹp thuốc ra. Mặt anh lạnh lùng hỏi: “Sao không đuổi theo?”

Bảo vệ run sợ lên tiếng: “Cho là. . . Cho là bà chủ chỉ đi ra ngoài, bà chủ tự lên xe mình.” Chú Bành nghe anh ta nói xong, lại quay đầu nhìn Lâm Đồng Chương, nói: “Tôi mới vừa hỏi chỗ bà nội, bọn họ mới nói với tôi, chuyện có chút bất thường. Tôi định đợi cậu trở lại mới nói. Là lúc cậu cúp điện thoại không bao lâu.”

Từ lúc anh cúp điện thoại đến bây giờ, đã hơn một giờ.

Sắc trời trong núi rất mờ mịt, lúc ấy đậu xe khá xa, camera hoàn toàn không thể ghi lại bảng số xe, chỉ biết là một chiếc Land Rover.

Anh nhanh chóng đi về phía trong vườn, trong lòng rất là phiền muộn, hợp với âm thanh thật nhỏ do áo khoác ma sát ra thì cảm thấy chói tai không chịu nổi, sau một lúc trong vườn liền cởi áo khoác, đặt ở trên cánh tay, chú Bành sớm bị bỏ rơi rất xa.

Chờ đến khi đến bên hồ sen, anh mới nhớ gọi điện thoại.

Lúc ấy Mạc Thánh Vĩ ăn cơm ở đại viện, một nhà già trẻ nhao nhao âm ỉ, hoàn toàn khác biệt với không khí nhà họ Lâm, con trai chín tuổi của anh ta đang gấp thịt mỡ trong bát anh ta, bị trứng mất cũng không hề hay biết, nắm cánh gà trước mặt bắt đầu gặm. Khi Mạc Thánh Vĩ giờ đưa lên muốn đánh tay cậu, điện thoại di động vang lên, bởi vì quá nhiều người chúc tết, anh ta không kiên nhẫn chú ý những thứ này, cho nên tắt điện thoại di động chung.

Mà số điện thoại này chỉ có người trong nhà cùng mấy người bạn tốt biết. Cúi đầu nhìn qua một cái, là Lâm Đồng Chương, anh ta một tay nghe, một tay đoạt lấy cánh gà trong tay con trai, sau đó gửi lời chúc mừng: “Sang năm tốt đẹp, Lâm Tứ.”

Nói xong, cầm khăn giấy lên dùng sức lau mỡ trên đầu ngón tay con trai, lòng bàn tay đứa bé bị chà xát đỏ hồng đến đau, giấy giũa muốn rứt tay ra, cha cậu không thả, vì vậy bắt đầu giương nanh múa vuốt đánh ba cậu.

Lâm Đồng Chương chỉ nghe được tiếng ồn ào từ phía bên kia, bảo anh ta tìm một chỗ nghe điện thoại, có việc gấp.

Mạc Thánh Vĩ đẩy đầu con trai liền đi sang một bên nghe, đứa trẻ bởi vì quán tính mà bụp một tiếng, ngã trên mặt đất, Mạc Thánh Vĩ là người cha vô lương, cười ha ha, mấy cô chú cũng khần trương tới đỡ đứa trẻ dậy, đứa bé không chịu, la to lăn lộn dưới đất, muốn cha tới xin lỗi.

Mạc Thánh Vĩ vừa cười vừa quẹo vào ban công, hỏi Lâm Đồng Chương chuyện gì thì nói gần nói xa còn mang theo ý cười.

Lâm Đồng Chương gạt nhánh cây trước mặt, chờ bên kia an tĩnh lại, mới nói một câu, “Dịch Hoa trở lại.” Mặt Mạc Thánh Vĩ lạnh xuống. Anh lại nói chuyện đêm nay với Mạc Thánh Vĩ, nhắc tới thuốc bắc, tên Ôn Lý Thanh.

“Người bình thường cực ít dùng thuốc Ôn Lý Thanh này. Lúc Văn Niếp chọn đồ vật đoán tương lai thì bác sỹ Lưu nhà cách vách tiện tay thả mấy lá Ôn Lý Thanh trong hòm thuốc, lại bị Văn Niếp đi qua nắm vào trong tay, tất cả mọi người vui mừng, nói đứa bé về sau muốn làm nữ bác sỹ. Năm đó vợ Hòa Luyện Vinh và cha mẹ vợ của tôi là người Thượng Hải, lấy tên mẹ cho Văn Niếp, tiếng tăm vẫn tốt, bà nội nhà họ Hòa ngẫu nhiên cũng họ Ôn, bà cụ liền làm chủ, trực tiếp gọi là Lý Thanh.” Mạc Thánh Vĩ tiêu hóa xong, nói: “Tôi chưa bao giờ nghe chuyện này.” Năm đó lúc bọn họ và Dịch Hoa cả ngày gây chuyện thị phi ở đại viện cũng chẳng qua mười hai mười ba tuổi, không thể lớn hơn mấy so với con trai anh bây giờ, khi đó không thể lý giải suy nghĩ như hiện tại, làm Lâm Tứ tiện tay thả cuốn tập, liền hối hận hơn mười năm.

Lâm Đồng Chương còn chưa kịp đến cửa, xuyên qua cửa sổ thủy tinh, xa xa thấy mấy đứa nhóc ngồi ở phòng khách, bó hoa nở rộ trên mặt bàn trong phòng, cây cam trong góc treo đầy túi đỏ, không khí vui mừng lại không chiếu lên gương mặt đứa bé.

Lúc Lâm Hòa ngẩng đầu thấy anh đi tới, đẩy Lâm Khương bên cạnh nói một câu, Quý Sinh nghe được, nâng người lên rướn cổ nhìn sang. Chờ anh đến cửa, Quý Sinh đã chạy đến phòng ngoài, ngẩng đầu hỏi ba: “Mẹ đâu? Sao mẹ không ở nhà?”

Lâm Đồng Chương kéo tay cậu đi về phía phòng khách, đẩy cậu ngồi trong ghế sofa, bình tĩnh nói: “Chú Ngụy biết một ông, ông ấy bị bệnh, chỉ có mẹ có thể trị hết, mẹ đi khám bệnh ông đó.”

Quý Sinh ra điều không thể tiếp nhận việc mẹ không mang cậu theo, thậm chí không có chào hỏi đã rời đi, ngơ ngác nhìn ba, sau đó hít mũi một cái, cầm Con Rối bên cạnh lên ôm vào trong ngực, có chút luống cuống nói: “Mẹ, mẹ thật sự chỉ là đi xem bệnh. Xem xong bệnh thì sao?”

Lâm Hòa méo miệng, nói: “Em ngốc à, xem bệnh xong dĩ nhiên sẽ về rồi.”

Quy Sinh vẫn muốn khóc, đôi mắt hơi ửng đỏ, tay nhỏ bé xoa xoa nước mắt, quay đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, chính là không nhìn ánh mắt mọi người nói, “Dạ, em biết rõ, mẹ xem bệnh xong nhất định sẽ trở về, đúng không?” Không đợi mọi người trả lời, liền cầm đầu cầm cổ nói: “Mẹ không nghe lời, ra cửa không nói với ai. Em còn ngồi xe lâu như vậy để trở lại.”

Phương Nha kéo tay cậu, nói: “Nên tắm thôi. Dì Thanh chỉ đi ra ngoài mấy ngày, chờ dì trở lại hỏi anh trai chị gái, phát hiện em không nghe lời sẽ giận đấy.” Quy Sinh lại giơ tay lên dùng ngón tay trở lau nước mắt, gạt đầu một cái, theo sát Phương Nha đi lên lầu. Lâm Hòa nhìn cậu, muốn đi lên cùng, bị Lâm Đồng Chương gọi lại, nói có chuyện muốn một trao đổi.

Lâm Hòa thấp thỏm ngồi xuống, Lâm Khương cũng đành mặt tựa vào trên sofa, Lâm Đồng Chương đối diện bọn họ, trầm ngâm một hồi, mới mở miệng: “Có người đang nhắm vào nhà họ Lâm, gần đây trong nhà xảy ra rất nhiều chuyện, chuyện của các con chỉ là bị lợi dụng thôi.”

Lâm Hòa cắn môi dưới, khóe mắt khấn trương run một cái, mà Lâm Khương vươn người, hai tháng trước áo len quá dài, hiện tại nhỏ lại vừa đủ, cậu vừa nghe ba nói chuyện, vừa cầm quả bóng nhỏ Quy Sinh chơi chọc chọc, nhìn chăm chăm trái cây trên bàn, mặt không biến sắc.

“Mẹ bị đối phương mang đi. Ba đã bảo chú Mạc thúc thúc đi tìm. Các con đã mười lăm mười sáu tuổi, nên hiểu chuyện.” Anh nghĩ một chút, nói đơn giản chuyện tai nạn xe cộ lần trước do Đường Như Linh làm vì Đỗ Minh Hải, trước chỉ nói là chuyện của người lớn, gạt không có nói với bọn chúng.

Còn chưa nói hết, Lâm Hòa hít mạnh vài hơi, mắt đỏ bừng, đôi môi phát run, xoay mặt đi nhìn Lâm Khương, Lâm Khương nghiêng mặt, con ngươi vẫn nhìn mâm đựng trái cây. Lâm Hòa lại chuyển hướng tới ba, mu bàn tay đặt ở trước miệng, không phát ra tiếng, nước mắt rơi thành hai hàng.

Lâm Đồng Chương không an ủi cô bé giống như thường ngày, có chút mệt mỏi dựa lưng lên sofa, tay phải cầm đồng hồ trên cổ tay trái, nhỏ giọng nói: “Ba nói không phải là để cho các con cảm thấy xấu hổ, ba cũng từng qua thời trẻ tuổi, từ khi ba mười ba tuổi cho tới bây giờ, phạm rất nhiều lỗi mới có thể khiến mẹ con rời nhà nhiều năm như vậy.”

“Bây giờ nói những thứ này chỉ hi vọng về sau các con làm việc gì cũng phải suy nghĩ thật kỹ, đừng để mình hối hận. Gia đình chúng ta cũng không phải như người khác nghĩ, không phải các con thấu hiểu rất rõ sao? Nếu không phải như vậy, sao không để cuộc sống trôi qua êm đềm, dần vật những thứ đó làm cái gì.”

“Mấy ngày nay ba sẽ tìm mẹ các con, nếu các con quan tâm các em, còn phải bảo đảm mình. Đừng để xảy ra chuyện.” Dứt lời vẫy tay bảo bọn chúng lên lầu, lúc Lâm Khương đứng dậy thì lảo đảo, đầu gối đụng phải góc trên khay trà, một hồi mới đứng lên lên lầu, Lâm Hòa đi theo phía sau, tay vẫn đặt ở dưới trán, che mắt.

Thật ra thì không nên nói việc này với bọn chúng vào lúc này, nhưng sau khi Lâm Đồng Chương thấy vị thuốc bắc này, liền nhớ tới chuyện quá khứ, mười lăm năm trước, hai mươi lăm năm trước, một vài thứ đã phá hủy cuộc sống của Văn Niếp, giống như nhắc nhở hai đứa bé này, tựa như nhắc nhở mình năm đó, có thể không phụ lòng Văn Niếp và có thể yên tâm thoải mái lấy được sự tha thứ của cô, xa hơn có thể cầu mười lăm năm, 25 năm còn dư lại thậm chí là hơn nửa đời người.

Hòa Lý Thanh ngồi ở trên ghế tre lạnh lẽo, trên người còn đang mặc áo khoác len màu sáng ở nhà, cô nhìn người đàn ông trước mặt, nở nụ cười, gọi, “Anh.”

42. Chương 42

Chương 42: Anh trai

Edit: Bozu

Hòa Dịch Hoa ngồi ở đối diện, đây là một phòng ốc cũ, tường ngả màu vàng, mà trong phòng phần lớn là đồ dùng bằng tre trúc: bàn trà, ghế dựa, mâm đựng trái cây, đồ đựng lạnh lẽo làm phòng ốc có vẻ âm u hơn.

Hòa Lý Thanh từng thấy những đồ dùng như thế ở nông thôn phía Nam, nhưng cực ít thấy ở phía Bắc, bởi vì phía Bắc rất ít trúc, hơn nữa mùa đông nhiệt độ thấp, trúc sẽ bị ẩm mốc.

Bên cạnh Hòa Dịch Hoa dựng một cây gậy, mới vừa rồi Hòa Lý Thanh chỉ cảm thấy bên ngoài hành lang vang tới âm thanh kỳ lạ, nào biết là đi đứng bất tiện.

Cô quan sát bốn phía một lượt mới nhìn về phía anh cả lần nữa, anh cùng tuổi với Lâm Đồng Chương, tóc mai hai bên cũng đã hoa râm, đáy mắt đỏ lên đầy máu, đuôi mắt cong lên, xung quanh có nếp nhăn, hai má cũng có tia máu rải rác, gầy gò nghiêm trọng, tay buông xuống dưới có thể rõ ràng nhìn ra hình dáng mạch máu, ban đầu diện mạo tuấn mỹ, lại mang theo mặt có bệnh nên âm u cùng quanh năm suốt tháng.

Cô đang quan sát anh ta, Hòa Dịch Hoa cũng quan sát cô.

Tiếp đó Hòa Dịch Hoa giơ tay lên, ra dấu một cái, cười nói: “Trước kia khi em vừa được sinh ra, còn nhỏ như vậy, lần cuối cùng chúng ta gặp mặt, em cũng mới cao chừng này. Thoáng một cái đã hai mươi mấy năm trôi qua, hiện tại cao và đẹp hơn.”

Mấy câu nói làm con mắt Hòa Lý Thanh đỏ bừng, cô vòng qua khay trà ngồi xổm trước mặt Hòa Dịch Hoa, nắm bàn tay ửng hồng của anh ta, cúi đầu nghe anh ta nói tiếp, “Ba mẹ không mang em đi, không biết em có từng oán hận hay không, lúc bọn họ thu dọn hành lý anh còn hỏi đi nơi nào, mẹ nói đi sân bay, ba mẹ ra nước ngoài khảo sát, mang theo các anh đi chơi, em gái đã có tài xế đưa đến sân bay rồi, nhưng sau lúc ngang qua sân nhà ông Lục, anh rõ ràng nhìn thấy em ở bên trong, mẹ cũng nhìn thấy, bà ấy che miệng anh, không cho anh gọi em. Đến khi tăng tốc, bà ấy nói, mấy ngày nay ban ngày Văn Niếp đều ở chỗ Lục, nếu như đột nhiên mang em đi, người khác phát hiện khác thường chúng ta không đi được, còn nói sẽ có người chăm sóc em.”

Hòa Dịch Hoa giơ tay lên, đặt ở trên đầu Hòa Lý Thanh, giống như là bỏ ra rất nhiều sức lực, anh ta thở một hơi, “Nhiều lý do qua loa, bọn họ liền mặc kệ em, bà ấy vừa dứt lời, hàng xe trước mặt đi qua, đến nay anh còn nhớ rõ âm thanh tám thép gậy đâm vào xương anh, em nói xem, có phải báo ứng hay không?”

Hòa Lý Thanh ngẩng đầu lên, gương mặt đầy lệ, cô nghẹn ngào hỏi, “Anh, thân thể anh thế nào?” Mạch tượng cùng sắc mặt anh giống như là bệnh gan đã rất nghiêm trọng, đùi phải trở xuống đầu gối càng thêm dị dạng.

Hòa Dịch Hoa cười cười, nói: “Văn Niếp của chúng ta quả nhiên thành bác sỹ, nhìn một cái là ra.”

“Là ung thư gan giai đoạn cuối.”

Hòa Lý Thanh không ngừng rơi nước mắt, anh ta vuốt tóc Văn Niếp, mắt nhìn hướng trần nhà, bởi vì hàng năm rỉ nước, có một ít rêu xanh bám vào trên tường.

“Trước kia ba có ơn với chú Trần, lúc ấy chú ấy cũng lái xe về phía sân bay, tài xế xe hàng đó ngẫu nhiên cũng có đứa bé ngồi ở vị trí kế bên tài xế, bởi vì không có nịt dây an toàn, bị quăng đến mặt đường, óc vỡ nát. Chú Trần ôm đứa bé đến bên cạnh mẹ, biến thành anh, Hòa Dịch Hoa cũng không tồn tại. Hai mươi mấy năm trước, không tìm ra đứa bé, ai sẽ quan tâm, ai để ý.”

“Có phải cảm thấy không cần thiết làm như vậy hay không?” Anh ta cúi đầu nhìn Văn Niếp, lại cười khổ nói: “Thằng xe bị người ta cắt bỏ. Em quên? Khi đó anh cùng với bọn Lâm Tứ ngày ngày trộm mở xe tài xế. Chú Trần cũng nhìn ra, chú ấy giấu anh đến trốn ở vùng nông thôn một năm, mới đưa đi Hongkong. Chú ấy dùng tiền làm ăn ba để lại, cũng vẫn chăm sóc anh, gần như mỗi ngày đều nói với anh, muốn báo thù, muốn cho nhà họ Lâm cũng khổ sở như vậy. Vì không biết cái gì, chú ấy cũng hận nhà họ Lâm.”

Trong hốc mắt anh đầy nước mắt, khổ sở cười nói: “Cho nên anh biến thành như vậy, anh muốn cho nhà họ Lâm khổ sở, khiến Lâm Đồng Chương khổ sở, cũng muốn Văn Niếp thử cảm giác đứt một chân.” Hòa Lý Thanh Nhặt mặt khiếp sợ ngẩng đầu nhìn anh ta.

Anh ta hít một hơi, vừa khóc vừa cười, “Em xem, em oán trách em bị bỏ lại, chỉ còn dư một mình em, anh hận, tại sao người bị mang đi là anh.” Anh ta xoay mặt, âm hiểm lại cắn răng nghiêng lợi nói, “Tại sao người

biến thành một người điên là anh?”

Lâm Đồng Chương ở nhà Mạc Thánh Vĩ trong thành, còn có mấy người bạn nổi khổ, Mạc Thánh Vĩ nói: “Chuyện ông nội cậu chết còn chưa có tra rõ, có thể chuyện này cũng do Dịch Hoa làm hay không?”

Lâm Đồng Chương dùng sức bấm sống mũi mấy cái, “Có thể, chỉ là không biết vì sao đợi nhiều năm như vậy mới bắt đầu nhằm vào nhà họ Lâm. Nếu như chuyện tố cáo do anh ta, tai nạn xe thì sao? Trước kia anh ta nổi tiếng cưng chiều em gái trong đại viện, trước kia con trai Lý Chính Ủy chặn đường Văn Niếp, anh ta đập đầu người ta. Làm sao có thể làm chuyện như vậy với Văn Niếp.” Lục Uy Minh làm bộ đội ở Vũ Cảnh nói, “Thánh tử biết nhiều người, chờ cậu ta tra được chỗ, tôi sẽ dẫn người tới. Bây giờ cậu lo lắng cũng vô dụng.”

Đây thật là báo ứng, Lâm Đồng Chương nghĩ.

Gần tới trưa, mới đợi được tin tức. Chạy tới ngoại ô thì đám Hòa Dịch Hoa bị còng ở trong xe, còn có mấy tên vây cánh bị cảnh sát vũ trang đả thương, nằm ngổn ngang ở trong sân cũ nát.

Đó là một làng mạc tiếp giáp thành phố lân cận, trong đó có một tòa nhà cũ rách, phía trước có gốc cây hòe cao lớn.

Lâm Đồng Chương ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy cửa sổ lầu hai kéo ra một góc rèm, lộ ra mặt của Văn Niếp, không thấy rõ vẻ mặt, anh lập tức chạy về phía trước, còn chưa vào nhà đã bị Mạc Thánh Vĩ ngăn lại, Lục Uy Minh nói, “Vừa rồi lúc chúng tôi đi vào, anh ta không nói một lời đàm trên đồi. . . , chúng tôi không thể làm gì khác là ra ngoài, cậu . . . hãy chờ một chút đã.”

Lâm Đồng Chương có chút không thể tin, trừng to mắt mà nhìn Mạc Thánh Vĩ, Mạc Thánh Vĩ gật đầu một cái, anh ngẩng đầu lên nhìn lẫn nữa, Hòa Lý Thanh giống như đang khóc, hoặc là không có.

Không bao lâu, có người dùng loa kêu bên trong đầu hàng, bảo Lâm Đồng Chương trong vòng một giờ đi tìm Quy Sinh. Lâm Đồng Chương nôn nóng, lớn tiếng mắng, rốt cuộc anh ta muốn làm cái gì? Không có cách nào sao? !

Mạc Thánh Vĩ vứt bỏ tàn thuốc, nói. “Có, tại sao không có, một súng bắn vào đầu anh ta, Hòa sẽ tự do, nhưng anh ta là ai, anh trai Hòa, chúng ta là bạn nổi khổ, người nào nhấn tâm ra quyết định này.”

Nói xong, anh ta xoay người đi thảo luận phương pháp ứng phó với mấy người khác, nghĩ cách không làm Hòa Dịch Hoa bị thương mà điều kiện tiên quyết là cứu Hòa ra, gần như không còn kế sách, rèm cửa sổ chỉ vén ra một góc, hoàn toàn không thể nắm bắt tình huống trong phòng thể nào, mặc dù kết cấu toàn nhà đơn giản, nhưng khó xông vào.

Lâm Đồng Chương vẫn ngẩng đầu nhìn Hòa Lý Thanh, cô lắc đầu, lắc đầu nguầy nguậy, bảo anh chờ làm liên lạc Quy Sinh.

Mới qua năm phút đồng hồ, lại giống như qua thật lâu, đột nhiên nghe một tiếng súng vang, Hòa Lý Thanh nhúc nhích, rèm cửa sổ cũ nát cũng lay động.

Lâm Đồng Chương hoảng sợ phát hiện, anh lập tức bảo đưa Quy Sinh tới đây, anh đánh cuộc không được, Hòa Dịch Hoa đã điên rồi.

Hòa Dịch Hoa cúi đầu nhìn bắp đùi Văn Niếp đang chảy máu, cười quỷ dị, “Văn Niếp, Quy Sinh thật sự không phải đứa bé nhà họ Lâm, có đúng hay không? Em cho anh thằng bé, anh nuôi nó lớn, lưu lại huyết mạch sạch sẽ nhất nhà họ Hòa.”

Hòa Lý Thanh lắc đầu nguầy nguậy, khóc giống như hơn hai mươi năm trước mất đi người thân.

*Chú thích: Văn Niếp là tên thân mật của Hòa Lý Thanh

43. Chương 43

Chương 43: Người thân chết

Edit: Bozu

Qua thật lâu, cô và Hòa Dịch Hoa cũng bình tĩnh hơn, Hòa Dịch Hoa cười nói: “Quy Sinh đang trên đường, nói cho anh một chút về em, em ở nhà họ Lâm đã nhiều năm, em và Lâm Đồng Chương là thế nào?”

Hòa Lý Thanh kéo một mảnh vải từ rèm cửa sổ, rèm cửa sổ bị nhấc lên để xuống, kích thích từng trận bụi quơ múa trong ánh mặt trời mùa đông.

Cô cúi đầu quần vào bắp đùi bị đâm, tóc vốn được búi, bây giờ đã buông ra, vài sợi rơi trên trán, không thấy rõ hàng mi nét mày, chỉ thấy cái cằm xinh đẹp, hình môi, nước mắt thấp thoáng trên mặt, cô quần cẩn thận, lấy mu bàn tay quệt dưới mắt, mới nhỏ giọng nói: “Không có gì muốn nói.”

Cô ngẩng đầu lên, cười nói, trong mắt lại tràn đầy đau thương, “Anh, sao anh phải khổ? Tại sao biến thành như vậy?”

Hòa Dịch Hoa cứng mặt, khóe miệng co giật, “Chú Trần nuôi anh lớn, lại muốn biến thành kẻ điên với anh.”

Anh ta hung tợn nhìn chằm chằm Hòa Lý Thanh, “Năm đó vợ chú ấy ôm đứa bé tám tháng, cũng sắp sinh, nhưng bởi vì chuyện khoản mục nên bị Lâm Hưng An bịt miệng, trước khi chết cái thai chết cũng trôi ra, là một bé trai.”

Anh ta cười điên cuồng: “Chú ấy dùng tiền của ba nuôi anh lớn, trong đầu cả ngày cả năm đều là báo thù, bọn anh không có cách nào đến gần Lâm Hưng An, chỉ có thể dùng những đồng tiền kia tích lũy quan hệ tìm kiếm chứng cứ, rốt cuộc hai năm trước chú ấy bức mình chết, trước khi chết dặn dò anh nhất định phải hành hạ Lâm Hưng An tới chết.”

Anh ta nhìn chung quanh, “Cho nên anh tới nơi này, gây người hai năm, ngày ngày mưu đồ những việc này, chú Trần thành công, anh biến thành kẻ điên giống chú ấy. Anh vừa hận Nhà họ Lâm, vừa hận tại sao ban đầu người để lại là em.”

Hòa Lý Thanh e sợ làm anh ta lại nổi cơn điên, đã thương lẫn nhau, nói nhanh sang chuyện khác, “Em sẽ nói với anh, nói một chút về vài năm của em.”

Hòa Dịch Hoa ngây ngốc, hình như quên anh ta muốn nói gì, cô quan sát, tốc độ nói từ từ chậm lại, “Ông nội dẫn em trở về, đối xử với em rất tốt, mặc dù không nhắc tới nhà họ Hòa với em, sợ là trong lòng cũng mang theo áy náy, không dám đối mặt với em. Ông ấy làm bạn với em 13 năm, trước khi chết cũng sắp xếp xong chuyện của em.”

Vết thương thấy đau, cô thở dốc một hơi, sắc mặt tái nhợt, “Lúc trẻ lão Lâm có lẽ yêu thích em, em cũng yêu anh ấy, nhưng.” Ánh mắt cô sáng ngời, hình như bắt đầu hồi tưởng, “Tình yêu này xen lẫn quá nhiều thứ, nếu không đủ thuần túy sẽ rất khó tiếp tục.”

“Em yêu anh ấy, nhưng em làm em khi mới mười sáu tuổi, mỗi khi ở chung một chỗ với đứa bé, còn có cha mẹ anh ấy trình diễn ảnh gia đình thì em sẽ ở một bên mất hồn, trước kia đúng là như vậy. Cha ngồi ở đây, mẹ cầu nhau phòng anh lộn xộn, thỉnh thoảng cha mẹ nhà khác sẽ mang con tới tổ cáo, sau đó cha đuổi theo đánh anh trong đại viện, mấy đứa nhóc cũng đứng ở trước nhà mình cười cợt.”

Cô bình tĩnh nhìn Hòa Dịch Hoa, “Cho nên, lúc ấy có con cùng người yêu, rõ ràng nên vui vẻ, nhưng trong lòng lúc nào cũng âm thanh nhắc nhở, đây không phải là nhà em, nhà em bị mấy người trước mặt làm hỏng. Em không có cách nào toàn tâm toàn ý trở thành một phần tử của cái nhà kia, lâu sau, trong lòng lão Lâm liền có gai.”

“Lúc đó anh ấy mới hai mươi, cũng tính tình trẻ con, không muốn giải quyết vấn đề, ngược lại giống như trả thù phóng túng bản thân vui đùa. Hình như em càng đau lòng, anh ấy càng khẳng định anh ấy quan trọng.”

“Anh xem, đây là tuần hoàn ác tính, tổn thương lẫn nhau lại không buông tay được. Thoáng một cái, không phải đã qua vài chục năm sao?”

“Em ở bên ngoài vài năm, gặp qua rất nhiều người rất nhiều việc, có vài vợ chồng, từ hơn ba mươi năm trước kết hôn thường cãi nhau, chuyện lớn nhỏ cũng có thể cãi, nhưng không ly hôn, biết rõ chỉ có đối phương mới che dù khi trời mưa vì mình, lúc đau khổ phủ xuống cùng mình trải qua, còn có nhiều vợ chồng, sẽ bởi vì một chút chuyện vặt vãnh mà buông tha, tách ra lại tự tìm người cho là thích hợp hơn. Hôn nhân như thế, cái khác ngoại lệ như thế nào?”

“Mọi người tự trách hoặc là có oán thì đều sẽ nghĩ, nếu như ban đầu mình thế này, nếu như ban đầu mình không thế kia. Tích tụ trong lòng thời gian lại trôi qua, buông tay, thời gian cũng trôi đi, nếu không thể cứu vãn, vì sao không buông?”

Ánh mắt của cô lại bắt đầu đỏ lên, đưa tay tới, “Anh, chúng ta đừng nghĩ chuyện lúc trước được không? Thân thể anh khẳng định còn có thể trị, chúng ta còn có thật nhiều năm ở cùng nhau, anh buông tha những thứ này đi.”

Hòa Dịch Hoa thất thần nhìn không trung, ánh mắt không hề có tiêu điểm, thì thào mà nói ra: “Không còn kịp rồi, không còn kịp rồi, Văn Niếp, hơn hai mươi năm, anh vẫn còn sống chỉ vì khiến Lâm Hưng An chết.”

Anh ta quay đầu nhìn về phía Hòa Lý Thanh, đột nhiên cười, “Em nói anh, bảo anh buông tha, anh làm sao làm được.”

Nói xong, anh ta giơ tay lên, giờ súng lên, “Anh không cần Quy Sinh nữa, chúng ta đi tìm ba mẹ, có được hay không?”

Cùng lúc đó, lầu dưới vang lên một tiếng nổ mạnh, không đợi hai người tỉnh lại, Lâm Đồng Chương mặc áo chống đạn phá cửa sổ xông vào.

Cây hòe cách cửa sổ chỉ có ba mét, anh theo cây hòe xông vào, mà Mạc Thánh Vĩ làm xong phòng vệ dưới lầu.

Không đợi Mạc Thánh Vĩ tới lầu hai, một tiếng súng vang từ trong phòng truyền ra, sau khi tiến vào, Hòa cũng sờ run rẩy trong ngực Lâm Đồng Chương, Hòa Dịch Hoa tựa vào lưng sofa, huyết Thái Dương đang rướm máu.

Tiếp đó, Hòa bắt đầu khóc lớn tiếng, nước mắt bị đè nén bao nhiêu năm, cô mất đi người thân cuối cùng của mình.

p/s: Đây có lẽ là kết thúc tốt nhất dành cho Dịch Hoa

44. Chương 44

Chương 44: Sự thật

Edit: Bozu

Lúc hiểu rõ xảy ra chuyện gì, Hòa Dịch Hoa liền thay đổi đầu súng, nổ súng vào mình. Mấy người Mạc Thánh Vĩ đứng ở bên cạnh anh ta, thấy bạn chơi ngày xưa thành bộ dáng này thì trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Mà Lâm Đồng Chương lại một lần nữa cùng với Hòa Lý Thanh ý thức mơ hồ lên xe cứu thương.

Lâm Khương không yên lòng ngay ngắn ở phòng khách, Quy Sinh không biết có chuyện gì xảy ra, tự chơi xe lửa chạy bằng điện, con rối mới mua cho cậu năm trước ngã qua một bên, dưới tay còn có hộp điều khiển xe, giống như đang chuẩn bị công kích Đại Ngốc.

Quy Sinh ngồi trên đất miệng nói liên hồi thay âm thanh người lái xe lửa, trong tay cầm xe nhỏ, bàn tay mập mạp lần bốn bánh xe, vòng tay bằng bạc treo trên cổ tay.

Lâm Hòa cũng ngồi ở một bên không biết đang nghĩ cái gì. Điện thoại reo thì cô bé bị dọa đến giật mình, khấn trương nhìn Lâm Khương cầm ống nói lên nghe, cậu cũng không nói gì, chỉ vâng dạ rồi cúp điện thoại, nhưng ngũ quan đã dần, tâm tình tốt, cậu cười nói: “Ba nói là đã tìm được mẹ. Không có việc gì, bị thương nên kiểm tra ở bệnh viện. Ổn định sẽ trở lại.”

Lâm Hòa cũng cười lên, Quy Sinh ngẩng đầu lên, thắc mắc: “Ai bị thương? Ông nội kia sao?”

Lâm Hòa cười nói, “Đúng vậy, ông nội đó bị thương, chờ mẹ kiểm tra chữa khỏi thì mẹ sẽ trở lại.”

Quy Sinh nhúu mày, lại hỏi, “Chị gái không tốt, ông nội đó bị thương, tại sao chị vui mừng?” Khuôn mặt tròn vo lại trắng nõn, vẻ mặt thân sĩ nhỏ thật nghiêm túc. Lâm Hòa dùng sức vuốt vuốt tóc cậu, cười phá lên ha ha. Lâm Khương cũng nhin không được.

Cậu bồng trẻ miêng, nói: “Em muốn mẹ.” Nói xong cũng đứng lên, hai tay rũ xuống, năm ngón tay từ từ buông buông xe làm nó rơi xuống, đầu ngón tay nắm mép quần bông, trong mắt từ từ tích đầy nước mắt, bắt đầu khóc hu hu, Lâm Khương không hề có chút đồng tình, nheo mắt xem thường, sau đó cầm chó to một bên lên, lỗ mũi hướng về phía mặt Quy Sinh, dùng sức cọ cọ, Quy Sinh lại bị chọc cười, lúc này không có bong bóng nước mũi nữa.

Đợi đến tối muộn, Lâm Khương vẫn chưa thấy cha mẹ trở lại, mới phát hiện khác thường, lại đánh điện thoại qua thì ba trầm mặc hồi lâu, bảo cậu ở nhà chăm sóc em trai em gái, mẹ bị vết thương đạn bắn, ba phải chăm sóc mẹ. Nói xong liền cúp điện thoại.

Lâm Đồng Chương cúp điện thoại, vào trong phòng ngồi ở mép giường, bởi vì lúc trước mặc chống đạn che chắn nên cởi quần áo rồi quên mặc lại, bây giờ chỉ mặc áo lông cừu. Sắc môi trắng bệch, cũng không biết là bị lạnh hay là sợ. Đây đã là lần thứ hai trong vòng nửa năm Văn Niếp vào bệnh viện. Anh cúi người xuống, tựa vào cạnh giường, trên mặt lo sợ. Trước đó bởi vì xông vào phòng mà tay bị thương nên phải băng bó.

Một lát sau, phòng bệnh yên ắng rất lâu mới có âm thanh, anh bỗng nhiên ngẩng đầu lên phát hiện Văn Niếp nhỏ giọng lẩm bẩm, trước đó cô đã bắt đầu phát sốt, hiện tại còn đang phải quan sát. Chờ anh cẩn thận lắng nghe mới biết là mê sảng, nhưng lại thấy cô tỉnh táo mở mắt ra, nói: ‘anh, thật xin lỗi, anh, buông tha đi’. Mấy câu nói không ngừng lặp đi lặp lại, Lâm Đồng Chương nắm thật chặt tay cô, lại đem một cái tay khác quần đầy băng đặt ở trên trán cô, muốn vỗ về cô. Cô bị hấp dẫn chú ý, hình như mới phát hiện anh đang ở nơi này, hoặc là lại cho rằng nằm mơ. Cô nhẹ giọng nỉ non, “Tứ ca, Tứ ca.”

Đã mười năm Lâm Đồng Chương không nghe cô gọi như vậy, trông mắt hoen đỏ trong nháy mắt, âm thanh nghẹn ngào đáp lại, lại cúi đầu không ngừng hôn xuống trán cô, lỗ mũi chua xót.

Ý thức của cô mơ hồ không tỉnh táo, cho là mình nằm mơ, vươn tay ôm cổ Lâm Đồng Chương, vừa nức nở vừa nói nhỏ, “Quy Sinh, chờ mang Quy Sinh tới.” Lâm Đồng Chương biết có lẽ cô còn bị sợ đến chưa hoàn toàn thoát ra khỏi tình cảnh khốn cùng kia, ghé vào bên tai cô nói: ‘không có, Quy Sinh đang ở nhà’.

Hình như Hòa Lý Thanh cũng không có nghe lọt, chỉ lặp lại, rồi sau đó nói chuyện khác, “Quy Sinh là con anh, nó không phải con hoang, nó không phải.”

Lâm Đồng Chương lặp lại lời của cô theo thói quen, “Đúng, nó là con của chúng ta, nó không phải con hoang.” Rồi sau đó sững sờ, có chút không hiểu ý Văn Niếp, lại sửa sang lại tóc rơi bên tai Văn Niếp, hỏi: “Văn Niếp, ba Quy Sinh là ai?”

Hòa Lý Thanh vô thức chuyển động con người, giống như đang nhìn anh, lại giống như đang nhìn khoảng trống phía sau anh, môi cô hé mở, vừa khóc lớn, nước mắt thi nhau theo đuôi mắt rơi vào trên gối, ướt tóc ướt gối, “Quy Sinh là con anh, lúc anh ở Thẩm Dương, em đi khách sạn tìm anh.” Cô còn chưa nói rõ đã mệt mỏi, con người đảo vòng, lại nhắm hai mắt lại.

Lâm Đồng Chương tử tử định giá lại, cả người lập tức cứng ngắc, mở to hai mắt, bởi vì khấn trương, đôi tay bắt đầu phát run, lại chợt hưng phấn đến buồn cười muốn gào rú, thậm chí muốn nhảy dựng lên, giống như người đàn ông lần đầu tiên làm ba.

Anh muốn lập tức gặp Quy Sinh, lấy điện thoại di động ra muốn gọi điện thoại bảo Lâm Khương mang em trai tới, lại nghĩ tới Văn Niếp đang bị thương, không thể để cho con trẻ biết, nhưng càng muốn thấy Quy Sinh.

Lấy điện thoại di động ra, để điện thoại di động xuống, lặp đi lặp lại nhiều lần.

Cuối cùng anh vui mặt vào gối Hòa Lý Thanh, cười im lặng đến rơi lệ.

Sao anh là một tên khốn nạn vậy, làm người trong lòng bị thương thành như vậy, anh cho là Văn Niếp yêu người khác, anh lại cho là Văn Niếp bị người khác cưỡng bức, anh hận và oán người vẫn không tồn tại kia mấy năm.

Cô ôm bao nhiêu mong đợi đi tìm anh, lại bị làm thành cô gái xa lạ, đó không phải là cầm dao đâm vào tim cô ư? Thanh dao này làm cả hai bị thương, tổn thương ròng rã bốn năm.

Mỗi lần bị anh châm chọc thì tim Văn Niếp thương tổn như thế nào mới có thể nói ba Quy Sinh chết rồi.

Anh chưa bây giờ căm hận mình như bây giờ, lại may mắn là Quy Sinh lớn lên.

45. Chương 45

Chương 45: Quy Sinh, gọi ba đi!

Edit: Bozu

Sớm tỉnh mơ ngày hôm sau, Lâm Khương định lén trốn đi bệnh viện dò thăm tình hình của mẹ, mới vừa rời giường lại nghe được tiếng xe trong sân, kéo rèm cửa sổ dây cộm nặng nề ra, bị giọt nước trên thủy tinh chấn tâm mắt, lại từ trong sương sớm mơ hồ thấy bóng dáng vội vàng của ba, cậu chỉ sợ đã xảy ra chuyện gì, vội vàng ra khỏi cửa phòng đi xuống, hai cha con gặp mặt nhau tại đầu bậc thang.

Lúc cậu gặp ba ở công ty, mặt lạnh lùng không nói lời nào lại làm cho cấp dưới kinh sợ, thậm chí khi cậu đi ra từ phòng làm việc của ba gặp Tổng thanh tra quen biết trong ngành gần 40 tuổi, cột nhà theo sát tiểu thái tử là cậu hỏi thăm tâm tình Tổng giám đốc mới quyết định có nên báo cáo công việc hay không. Mà ở trong nhà thì ba chứng chắc mà hòa nhã, trừ mấy lần cậu gây ra họa lớn ra, ngày thường cực ít khi lạnh mặt với bọn họ, những công tử kia, từ nhỏ đến lớn có ai không hâm mộ cậu có người cha sáng suốt, mà bây giờ, ba cậu luôn luôn trấn định trầm ổn, có lẽ bởi vì thức đêm, cầm cùng bên quai hàm nhô ra chút râu, chỉ mặc áo lông cừu, giày da đã thay ở cửa, có lẽ đi nhanh từ vườn tới đây nên tuyết bám đầy ống quần, một nửa tan chảy một nửa muốn rơi không rơi, trên tay có đeo băng, từ trong ống tay áo bên dây đưa ra ngoài cho đến năm ngón tay, biểu hiện trên mặt phức tạp khó phân biệt vừa tựa như hưng phấn khẩn trương, anh giương mắt nhìn Lâm Khương đi xuống, bước nhanh mấy bước trên cầu thang, vội vã hỏi: “Quy Sinh đâu?” Lâm Khương lo lắng chỉ chỉ trên lầu, nói: “Ở trong phòng, có lẽ chưa rời giường.” Ba cậu một bước cũng làm hai bước, lên trên, cậu lo lắng đi theo sát, chờ khi đến cửa phòng Quy Sinh thì ngược lại ba do dự một lúc, đứng ở cửa thở hổn hển, cậu ở sau lưng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Sao mẹ con ở bệnh viện?”

Lâm Đồng Chương quay đầu lại nhìn con trai lớn nhất, chớp mắt mấy cái, cười cười, muốn cười to nhưng có chút khấn trương, khiến cho vẻ mặt nhìn qua cứng ngắc, Lâm Khương chưa từng thấy ba như vậy. Anh cao hơn Lâm Khương một cái đầu, anh cúi đầu trầm giọng nói, “Khương tử, chúng ta, chúng ta đều trách lầm mẹ con rồi.” Âm thanh có chút quái dị, anh nghẹn ngào nói tiếp, “Quy Sinh là con ba, là con trai của ba và mẹ con, chúng ta trách lầm mẹ, mẹ không phải là đi theo người khác.”

Lâm Khương không thể lập tức hiểu những lời này, ba đã hít sâu một hơi, xoay người đẩy cửa đi vào.

Đứa bé vốn ngủ sớm nên tỉnh sớm, anh vừa mới tiến vào, Quy Sinh đã lật người mở trừng mắt, cậu nhìn thấy ba đi vào, lập tức ngồi dậy, động tác rất mạnh làm Phương Nha tỉnh, hai đứa bé cũng vuốt mắt nhìn, Phương Nha nhìn thấy chú đứng ngoài, cảm thấy vẫn còn quá mệt nhọc, kéo chăn lên đầu tiếp tục ngủ.

Quy Sinh kêu ba liền ngáp một cái, miệng há rất to, mắt cũng híp lại thành một đường may, sau có vẻ trong trẻo, cậu ngáp xong phát hiện ba còn đứng ở đó, không tới gần cũng không đi ra ngoài, muốn hỏi tại sao, nhưng bởi vì mới tỉnh, đầu còn chứa thạch hoa quả và rừng kẹo ở trong mộng, thoáng một cái đã qua, cũng

không nhớ vấn đề của mình, gõ đầu một cái, có chút tỉnh liền bắt đầu bò đến ghế sa lon cuối giường cầm áo khoác cùng quần bông mặc.

Lâm Đồng Chương vẫn đứng đó nhìn cậu, mình sai rồi, sai trầm trọng.

Anh tưởng rằng mình không ngại cha ruột Quy Sinh, anh tưởng rằng mình có thể làm như cha ruột, mà đêm qua lúc Văn Niếp mê sảng làm cho anh phát hiện, không phải như vậy, đột nhiên phát hiện đây là ruột thịt máu mủ của mình, anh cảm thấy còn có thể cưng chiều cậu thương cậu nhiều gấp mấy chục lần, những thứ trước kia hoàn toàn trở thành phế thải, anh nghĩ như vậy.

Anh đứng im tại chỗ nhìn, gần như sắp rơi lệ, đây là con anh, là đứa con Văn Niếp sinh cho anh. Tại sao anh ngu xuẩn như vậy, nhìn xem, dáng vẻ ngốc nghếch và làn da kia cực kỳ giống Lâm Khương lúc bốn năm tuổi, cặp mắt kia lại giống Lâm Hòa như đúc, sao anh ngốc vậy, sao lại tổn thương Văn Niếp, tổn thương Quy Sinh.

Anh nghĩ như vậy, Quy Sinh đã mặc quần áo tử tế đi tới trước mặt, ngẩng đầu nhìn ba, tay quấn eo ba, bấp chân co lên, không nói lời nào, nhưng ý đang muốn nói, ba ôm.

Lâm Đồng Chương ngồi xổm xuống, Quy Sinh nhào vào trong lòng anh, vẫn còn đang đánh ngáp, đôi tay đã ôm cổ ba, quá ấm, tựa vào trong bả vai nhanh chóng ngủ.

Lâm Đồng Chương ôm cậu mềm nhũn, trong mắt chứa đầy nước mắt, tay anh hơi run, âm thanh cũng run: “Quy Sinh, gọi ba đi”. Quy Sinh tựa cằm mũm mĩm vào trên bả vai, miệng nhỏ ép tới biến hình, lẩm bẩm gọi, “Ba.”

Lâm Đồng Chương ôm siết, vài giọt nước mắt rơi xuống, lặp lại, “Gọi mấy lần nữa, Quy Sinh, gọi mấy tiếng ba nữa đi.” Giọng Quy Sinh càng ngày càng nhỏ, sau đó mí mắt sụp xuống, ngủ thiếp đi, tay từ trên cổ ba trượt xuống, lại bị ba nắm thật chặt ở trong lòng bàn tay. Lâm Khương hiểu được ý trong lời nói của bà, từ cửa nhìn thấy, mím môi, mắt đỏ bừng.

Chờ Lâm Hòa rời giường, Lâm Đồng Chương trở về bệnh viện, sợ Văn Niếp tỉnh sẽ không thấy anh.

Mà Lâm Khương cũng nói chuyện ba trở lại cho cô bé nghe, cô bé húp cháo, cái muỗng vẫn nắm ở trong tay không động, sững sốt thật lâu mới hỏi lại một câu, “Xảy ra chuyện gì? Vậy ba là người đàn ông cận bã?” Bị cách dùng từ của mình chọc cười, lại cúi đầu uống vài ngụm cháo, nói quanh co: “Thật là, thật có lỗi với Quy Sinh.” Lâm Khương nhớ trước đó từng mắng Quy Sinh là con hoang, xị mặt thừa nhận mình sai, buồn bực ném bát đĩa đi ra ngoài.

Quy Sinh mơ hồ được ba giúp đỡ đánh răng rửa mặt, sau đó mang ra ngoài.

Ở tuổi của cậu, vào mùa đông đứa bé nào cũng được cha mẹ kéo ra từ trong chăn, chuẩn bị sẵn khăn lông nóng, đứng ở trước bồn rửa mặt, bởi vì không tỉnh ngủ, đầu gật gù, mẹ ngồi xổm ở bên cạnh lau sạch mặt lau tay cho đứa bé.

Mà từ lúc cậu biết đi biết nói chuyện, Hòa Lý Thanh dạy dỗ cậu rất tốt, để cho cậu một mình mặc quần áo một mình đánh răng rửa mặt.

May nhờ bạn của cậu cực ít, cũng không biết những chuyện này đều do ba mẹ làm cho. Buổi sáng hôm nay cậu được ba hầu hạ, chờ đến bệnh viện, sau khi hoàn toàn tỉnh mới nhớ tới làm nũng, không nhẽo nói, “Cám ơn ba, lần sau có thể làm nữa hay không ạ?”

Lâm Đồng Chương còn đắm chìm trong cảm giác mừng như điên của mình, không có thực sự nghe con trai nói, chỉ thuận miệng đáp: “Được, tốt!” Chọc cho đứa bé cười ha ha ha, hành lang bệnh viện lạnh tanh cũng đột nhiên tràn đầy tinh thần.

Sau khi vào phòng bệnh, Hòa Lý Thanh đang tựa vào đầu giường nhìn ngoài cửa sổ đến sững sờ, bởi vì chưa hết sốt, khuôn mặt đỏ hồng. Anh đi nhanh hai bước, hỏi có thoải mái hay không, có muốn kêu bác sỹ hay không, lại quên chưa nói với con trai chuyện mẹ nằm viện.

Quy Sinh thấy mẹ trên giường bệnh, giống như lập tức trở lại vết xe đổ hơn hai tháng, chuẩn bị khóc ở trong ngực ba. Hòa Lý Thanh mệt mỏi liếc mắt nhìn Lâm Đồng Chương cảm thấy khó xử, nhỏ giọng dụ dỗ Quy Sinh.

Lâm Đồng Chương nhìn hai người kia, mới biết tư vị hối tiếc không kịp.

46. Chương 46

Chương 46: Đất tuyết

Edit: Bozu

Đợi sắc trời sáng rõ, Lâm Hòa cũng mang theo Lâm Khương và Phương Nha đến bệnh viện, còn mang theo rất nhiều sách tạp chí giải trí.

Lúc mấy anh em vào cửa thì nhìn thấy áo lông màu xanh ngọc của Quy Sinh treo trên tường, cậu đang dựa vào mẹ, vui ở trong chăn, thì thầm nói chỉ có mình mới biết, Hòa Lý Thanh đáp lời qua loa, cậu cũng không chú ý.

Thấy tụi nhỏ đi vào, Hòa Lý Thanh hơi bất ngờ, rồi sau đó cười khẽ, nói: “Biết các con sẽ đến, chỉ là không ngờ tới sớm như vậy.” Quy Sinh nhìn thấy bọn họ, động tác nhanh chóng bò dậy từ trên giường. Lâm Khương lập tức xông tới, đỡ bả vai cậu, sợ cậu không cẩn thận ngã xuống sẽ đè lên vết thương của mẹ.

Quy Sinh chưa phát giác ra mình sẽ tạo ra họa gì, rướn cổ lên muốn kiểm tra tay Lâm Hòa, kêu la đòi, hỏi mang cái gì để ăn tối không. Phương Nha cầm lấy túi đồ trong tay Lâm Hòa lôi từng thứ ra, đặt vào bàn ngoài phòng tiếp khách. Hình như Lâm Hòa còn chưa có tiêu hóa được anh trai yêu sách trước đó, không biết làm sao đối mặt với mẹ cho phải, ấp úng đứng ở một bên, lại không ngồi xuống, ngó quanh bốn phía, giống như có thể từ những thứ kia trông ra được thương thế như thế nào.

Lâm Khương ôm Quy Sinh từ trên giường xuống, đứa trẻ chưa đủ lớn nên nắm tay áo mẹ không chịu buông, ai khuyên cũng không nghe, giằng co một lát, Lâm Khương không nhịn được, nạt cậu một tiếng, cậu cũng biết làm như vậy sẽ bị ghét, tui thân buông một cái tay khác ra lôi chăn. Mắt đỏ bừng cũng không khóc, cũng không thả tay. Hòa Lý Thanh thấy cậu quật cường như vậy thì cười lên, “Quy Sinh bị giật mình nhỉ, nhưng cũng không thể cứng đầu cứng cổ.”

Đứa trẻ nhịn nửa ngày, vẫn không có nhịn được, hốc mắt lõ mũi đều đỏ, hướng về phía anh trai quát lên, “Em không đi, em phải ở chỗ này.” Mới vừa nói xong, nước mắt chảy ào ào xuống, “Em vừa không thấy mẹ thì mẹ đã ngã bệnh, em phải ở chỗ này trông coi!” Cậu mang theo tiếng khóc nức nở hồ không rõ mà rống lên, tất cả mọi người nghe hiểu, cậu kéo nguyên nhân mẹ bị bệnh lên trên người mình, mấy người trong căn phòng cũng đỡ khóc đỡ cười.

Lâm Khương thở dài một hơi, thừa dịp cậu buông tay, lập tức kéo tay cậu tới bỏ vào trên cổ. Lần này Quy Sinh cao hơn mấy người, còn hơn cửa phòng, cậu ngừng khóc, sững sờ nhìn mấy người phía dưới, cảm thấy mới mẻ vừa cười vừa nâng cao eo muốn anh trai chạy một vòng, đến cửa phòng lại không để cho đi ra ngoài, Lâm Khương rướn cổ, ngược mắt lên nhìn, an ủi cậu là vẫn còn một căn phòng, chúng ta chỉ ngồi ở ghế sa lon ngoài phòng khách, lại không đi ra hành lang, coi như vẫn trông thấy mẹ.

Cậu nâng mắt, cười hì hì, nói, “Đi ra ngoài, chúng ta đi ra chỗ ghế sa lon đi, để Phương Nha xem chúng ta cao bao nhiêu.” Ban đầu muốn gọi anh Nha cùng chơi với anh chị một lúc, giờ học đòi người lớn gọi thẳng Phương Nha. Lâm Khương không thể làm gì khác hơn là uốn đầu gối lên, rề ra ngoài, còn phải lúc nào cũng ngẩng đầu nhắm mắt để tránh cộc vào đầu vị tiểu thiếu gia này.

Lâm Hòa nhìn anh vừa khóc vừa cười, cũng không nhịn được cười cậu em trai lật mặt này, xoay mặt lại phát hiện Hòa Lý Thanh mỉm cười nhìn cô, nét vui mừng trên mặt không khỏi nhạt đi, ngượng ngùng không nói.

Nhiều năm như vậy, mặc dù Hòa Lý Thanh cũng nhớ bọn họ, nhưng đối với người làm mẹ từ năm mười mấy tuổi thì vẫn không thạo, không biết nói gì cho phải, bởi vì sợ tùy tiện nói những gì bọn họ không thích nghe, lại sợ không nói gì cả thì không khí càng lạnh nhạt, cô trở nên trước sau như một, cho dù bị Lâm Đồng Chương hay mọi người hiểu lầm, cũng thần nhiên cực kì, chỉ có trước mặt hai đứa trẻ này là vừa áy náy vừa sợ đối mặt, những cảm giác này không thấy trên mặt, cô lại không muốn biểu đạt, mọi người cho

rằng cô không quan tâm không then, vậy mà bên ngoài cô gặp đứa trẻ trạc tuổi Lâm Hòa cùng Lâm Khương thì đều quan sát hồi lâu, so sánh xem Lâm Hòa và Lâm Khương đã cao bao nhiêu rồi, đến bả vai hay lỗ tai, mùa đông đan áo len cho Quy Sinh, cũng nói thầm mấy câu với cậu rằng anh chị con chưa từng mặc áo len mẹ đan bao giờ, sau này con mặc áo len đừng luôn chui vào trong rừng trúc, cọ rách sẽ uống phí công sức của mẹ.

Mẹ con trầm mặc hồi lâu, Lâm Hòa mở miệng nói quanh, hỏi, “Lần này mẹ bị thương là vì sao? Là tại tụi con sao?”

Hòa Lý Thanh nhớ tới Hòa Dịch Hoa, liền nghĩ tới tất cả ngọn nguồn, tai nạn xe cộ hơn hai mươi năm trước, hôn nhân chừng mười năm, nét vui mừng lập tức biến mất trên mặt, tái mặt, không nói một câu. Lâm Hòa thấy vẻ mặt cô phức tạp, trái tim lập tức nhảy lên, có lẽ mình hỏi cái gì không nên hỏi, hai người lại an tĩnh.

Một lát sau, Hòa Lý Thanh mới phát hiện cô bé lo lắng ngồi ở chỗ đó, giọng nói chậm chạp mệt mỏi: “Không phải, không liên quan tới con và Lâm Khương. Là chuyện người lớn.” Lâm Hòa nghe thế, có chút khó chịu, tất cả mọi chuyện đều nói là chuyện người lớn, cô và Lâm Khương bị xem thường.

Cô thấy con gái quệt miệng tỏ vẻ khinh thường, người mười mấy tuổi bị coi như Quy Sinh, cười, “Thật không phải là do các con, là người lớn.” Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Là người lớn xấu xa, bởi vì chuyện bọn họ làm hơn hai mươi năm trước mà một ngày nào đó phải gánh vác hậu quả.” Cô thấy Lâm Hòa ngơ ngác, “Mà hôm nay, chính là một phần của hậu quả.”

Lâm Hòa vẫn không hiểu, nhưng cô bé có câu hỏi khác, “Còn Quy Sinh? Quy Sinh là con trai ruột của ba con, tại sao phải giấu chuyện này? Tại sao mặc cho mọi người hiểu lầm?”

Sau khi cô tỉnh lại, Lâm Đồng Chương đã đi làm việc, để Quy Sinh ở lại đây, còn chưa có cơ hội hỏi cô nguyên nhân, hoặc là nói, anh sợ hỏi cô nguyên nhân. Hòa Lý Thanh không phân rõ tối hôm qua là mê sảng là nằm mộng hay là thực tế nên cũng không để ở trong lòng, thấy con gái hỏi, sắc mặt cô đột nhiên thay đổi, suy nghĩ hồi lâu, cười lớn hỏi, “Tại sao nói như thế?”

Lâm Hòa nhìn dáng vẻ không biết chuyện gì của cô, nghi ngờ nói, “Sáng sớm ba trở về nhìn Quy Sinh, nói Quy Sinh là con của ba và mẹ, chúng con hiểu lầm mẹ. Không phải mẹ nói với ba ư?” Cô bé nhớ lại mới suy đoán có lẽ là tối hôm qua phát sốt nói gì nên trầm mặc, Lâm Hòa hỏi không có kết quả, ầm ục rời khỏi phòng, nhìn mấy bé trai đùa giỡn ở trong ghế sofa.

Không bao lâu, Lâm Đồng Chương trở lại, vào cửa đã cởi áo khoác, mấy đứa nhóc đang đùa nhau, liếc nhìn vào trong, Hòa Lý Thanh tựa vào đầu giường nhắm mắt, liền nhỏ giọng quát mấy đứa nhóc bảo chúng nhỏ giọng thôi. Quy Sinh kêu câu, cái gì ạ? Lâm Đồng Chương đi tới đứng ở bên sofa, khuôn mặt tươi cười đặt ngón trỏ ở bên môi, hừ, nhỏ giọng một chút, để cho mẹ yên tĩnh chút, Quy Sinh cúi cổ xuống, học động tác của ba, hừ, nhỏ giọng một chút.

Hai người cười híp mắt nhìn đối phương, Lâm Hòa thọc Lâm Khương, nói yếu ớt, “Ba à, quá rõ ràng, nếu đem ra so sánh, trước kia chẳng mong Quy Sinh, cũng chẳng mong chúng con.” Hai cha con đồng thời quay đầu nhìn cô bé, cười lên đường cong khóe miệng cũng giống nhau.

Sau khi Lâm Đồng Chương tiến vào thì ngồi ở trước giường, vẫn nhìn Hòa Lý Thanh.

Hòa Lý Thanh biết, nhưng không muốn tỉnh, tỉnh thì nói gì đây, trả lời câu hỏi của anh thế nào, còn nữa, anh trai của cô vừa mới chết, trước khi chết nhớ mãi không quên thù hận bởi vì sinh ra bởi những người này, tại sao cô có thể dễ dàng quên mất, làm sao cô có thể tiếp tục tình nghĩa với anh.

Khi đó trên đường cũng không nhiều xe, tối hôm qua một tầng tuyết mỏng manh nằm dưới con đường cao tốc, vẫn vươn dài, giống như vô hạn, lại có bầu trời xanh thẳm phân cách, trắng như tuyết, xanh thẳm là bầu trời. Toàn bộ thế giới sạch sẽ giống như đang nói cho mọi người biết gian khổ cuối cùng rồi cũng sẽ là quá khứ.

47. Chương 47

Chương 47: Năm xưa

Edit: Bozu

Lúc Hòa Lý Thanh trở mình lần nữa, Lâm Đồng Chương cũng đoán được cô đang trốn tránh anh.

Tối hôm qua nói ra thân thể Quy Sinh xem ra là giọng điệu vô tâm, nếu như không phải là bị thương ngã bệnh, sợ rằng cô sẽ gạt cả đời.

Sau giây lát vui mừng, Lâm Đồng Chương tỉnh táo lại, cũng có chút phần uất, năm đó anh thật sự sai rồi, nhưng nếu như nhanh chóng biết rõ chân tướng, biết Quy Sinh là con của anh, chẳng phải hai người đã sớm giải được khúc mắc, sống qua ngày giống như vợ chồng bình thường. Quy Sinh có thể chịu người nhà mất lạnh, nào sẽ qua bốn năm thiếu sót tình cha.

Nhưng cõi đời này, nào có nhiều nếu như vậy, đúng như anh đang nghĩ, bốn năm trước hai người thẳng thắn, nhổ hết gai trong lòng mình, ai nào biết, cây gai kia lưu lại vết thương có thể không khỏi hẳn, anh chưa chuẩn bị an ổn sống qua ngày.

Huống chi, gai trong người Hòa Lý Thanh đúng là do nhà họ Lâm đâm.

Trải qua chuyện Hòa Dịch Hoa, Lâm Đồng Chương cũng biết cái tội này nặng nề, anh hối tiếc quả thực là bị cây bút cửa một vết xuyên qua da thịt cắm đến tận xương tủy, quá khứ hoặc tương lai anh đều chỉ là người bình thường, hối hận quá nhiều cũng như người thường, không có mặt mũi nào, sau đó liền cách xa, hình như cách xa là có thể lừa mình dối người, xóa bỏ tội lỗi.

Lần này anh không muốn tiếp tục nhu nhược để bị lừa nữa, anh đi đóng cửa phòng bệnh sau đó ngồi ở cạnh giường, mắt nhắm nhìn Văn Niếp đưa lưng về phía anh, tóc dài che hơn nửa bóng lưng, “Văn Niếp, chuyện Dịch Hoa, chuyện nhà họ Hòa, đều là do lỗi nhà họ Lâm, anh và ba anh. Năm đó anh không hiểu, chỉ nói là giấu thứ gì ở nhà họ Lâm, chơi đào bảo tàng giống như trước, ai ngờ phá hủy cả nhà họ Hòa.”

Hòa Lý Thanh không hề cử động, giống như là ngủ thiếp đi. Lâm Đồng Chương cũng không quan tâm, vẫn tự nói, “Anh không thể không thừa nhận, chuyện này trước khi hai mươi tuổi, trong một đoạn thời gian rất dài, anh không để tâm, cho là em và ông nội sinh sống nhiều năm, đã là một thành viên của nhà họ Lâm, những người khác của nhà họ Hòa sớm bị anh bỏ qua. Lúc hai mươi tuổi anh đi cùng với em, cũng chưa từng cảm thấy giữa hai nhà sẽ trở thành chướng ngại của nhau, từ trong thâm tâm anh cho là, chúng ta ở chung một chỗ, anh yêu em và em yêu anh là có thể lâu dài. Chỉ có sau khi em rời đi, một năm, hai năm, từng ngày tan vỡ những tháng ngày ở chung kia, anh mới phát hiện, khoảng cách giữa chúng ta chính là máu tanh nhà họ Hòa.”

Những lời này của anh sắp chọc giận Hòa Lý Thanh, cô lật người dựa vào đầu giường, Lâm Đồng Chương cúi đầu đỡ cô, nhưng trong miệng vẫn nói chuyện năm xưa, “Năm đó chúng ta ở chung một chỗ, đến khi Lâm Hòa Lâm Khương ra đời, phần lớn thời gian em đều không tập trung, không quan tâm mẹ anh gây khó dễ, cũng không bận tâm đến công việc của anh, thậm chí không quan tâm tới Lâm Hòa và Lâm Khương, điều này làm cho người chồng, người cha như anh đắm chìm trong nhân vật thẳng hề, mỗi việc nhỏ đều làm anh đau đớn.”

Hòa Lý Thanh hờ hững nhìn về phía anh, đáp trả một câu, “Đây là lý do anh tìm bồ?”

“Em chưa từng nghĩ muốn cùng anh giải quyết vấn đề! Lúc ấy anh thử qua rất nhiều lần muốn cùng em nói chuyện nhưng em luôn qua loa, nói không có gì, qua một thời gian ngắn là được.” Lâm Đồng Chương gặm khế, sắc mặt kìm nén đến đỏ lên. Hòa Lý Thanh tiếp tục nhìn mắt anh, hỏi ngược lại anh, “Anh nói xem, nếu như là năm đó, anh giải quyết thế nào, về khúc mắc cũ giữa nhà họ Hòa và nhà họ Lâm?” Lâm Đồng Chương bị chặn lời, không biết nói gì.

Hòa Lý Thanh cúi đầu vén tóc ra sau ót, cười lạnh nói, “Anh xem, vô luận là anh bây giờ, hay là tôi của năm đó, chúng ta cũng không có biện pháp giải quyết, tôi gặp cha mẹ anh sẽ nhớ tới ba mẹ dưới bánh xe, còn có ngày hôm qua, ngày hôm qua anh trai tự sát ở trước mặt tôi.”

Cô hình như lại ngửi thấy mùi máu tươi, mắt đỏ bừng, cũng không tránh ánh mắt của Lâm Đồng Chương, cùng anh nhìn thẳng vào mắt nhau, “Tôi khuyên anh trai trong căn nhà kia, muốn anh ấy buông tay. Nhưng nói thật, ngay cả tôi cũng không có cách nào làm được, không có sức thuyết phục, không trách được anh tôi lựa chọn đi tìm ba mẹ tôi.”

“Lúc trước nguyên tưởng rằng tôi có thể làm được, nhưng anh tôi lại xuất hiện, sử dụng tính mạng của mình để nhắc nhở tôi những chuyện nhà họ Lâm đã làm, tôi không có cách nào quên được.” Giọng cô có chút nghẹn ngào, không nói nên lời.

Lâm Đồng Chương sững sốt, hỏi cô, “Làm sao không có cách nào, sao không thể, chúng ta là chúng ta, quá khứ là quá khứ, hiện tại có Lâm Hòa, Lâm Khương, Quy Sinh, Phương Nha, những đứa trẻ này còn chưa đủ sao?”

Cô lắc đầu một cái, sắp khóc lên, “Làm thế nào? Anh tôi cũng đã chết, làm thế nào?” Lâm Đồng Chương tiến lên ôm cô, Hòa Lý Thanh vùi mặt vào trong ngực anh khóc lớn, Lâm Đồng Chương nén lệ, nhỏ giọng nói, “Văn Niếp, xóa bỏ quá khứ thế nào, chẳng lẽ muốn anh chết đi sao? Chẳng lẽ muốn anh giết cha anh ư?”

Văn Niếp không biết có nghe được hay không, còn đang khóc, quá khứ hơn mười năm chưa từng chảy lệ, mấy ngày này đều trút xuống hết.

48. Chương 48

Chương 48: Người xưa

Edit: Bozu

Trong lúc Hòa Lý Thanh dưỡng thương, sáng sớm Quy Sinh luôn quần anh chị muốn đi bệnh viện, buổi tối lại ồn ào không muốn về nhà. Mà sau khi nói chuyện, hai người lớn không giống trước nữa, duy trì mối quan hệ hòa thuận ở trước mặt tụi nhỏ, đều trầm mặc không nói một câu, giống như đang chiến tranh lạnh, nhưng Lâm Đồng Chương vẫn chăm sóc Hòa Lý Thanh tận tụy, chờ đợi cô bình phục.

Trừ Quy Sinh, mấy đứa còn lại cũng thăm suy đoán, mà trong đó Phương Nha có kinh nghiệm chung đụng hơi phong phú một chút với cha mẹ, lão luyện chỉ đạo không nên suy nghĩ nhiều chuyện của người lớn, âm ỉ cũng tốt, nào có cha mẹ nào không gây gổ. Lực chú ý của Quy Sinh giống như ở một người khác, ôm con rối lớn, mặt mớ màng nhìn anh chị đang nhỏ giọng thảo luận vấn đề, vừa nhìn bên này lại quay đầu nhìn chăm chăm một người khác, tất cả mọi người đều đang nói chuyện, câu không hiểu những gì mọi người nói. Mọi người không rảnh giải đáp đầu hỏi lớn trong đầu cậu.

Sau đó không lâu, Lâm Hưng An cũng biết chuyện Hòa Dịch Hoa.

Khi còn trẻ ngũ quan của ông khá đẹp, mắt to mày rậm, nhiều năm bận bịu đầu óc, góc cạnh năm đó dần bị mài phẳng không ít, thịt thừa chồng chất trên mặt và bụng, chỉ có đôi mắt sáng loáng không giảm, lúc nào cũng tính toán và phòng bị.

Hiện tại sắc mặt ông tái nhợt, khản trương, không ngừng chuyển động hột đào trong tay, Lâm Đồng Chương tựa vào thành ghế, quan sát vẻ mặt người cha phía đối diện, hột đào chuyển động phát ra âm thanh, trong lòng nổi lên phiền muộn, đứng lên liền đi ra ngoài, Lâm Hưng An như bị đánh thức, lập tức gọi anh lại, liên tục xác nhận với anh có phải Hòa Dịch Hoa chết thật hay không.

Lâm Đồng Chương nhớ tới bộ dáng Hòa Dịch Hoa lúc chết, gãy trơ cả xương, màu tóc hoa râm, cùng tuổi tuổi với anh nhưng lại sống giống như một lão già điên cổ chấp, sống chết vốn do số mệnh, lại bị cha anh một tay nghiền nát, mà trái tim anh luôn thuộc về Văn Niếp, từ lúc cô thiếu nữ hai người đã yêu nhau, vài năm qua bị anh tổn thương liên tiếp, người khởi xướng tất cả là người cha không ngừng tham lam, người chèo lái nhà họ Lâm. Anh quay lưng về phía Lâm Hưng An, hận đến mức mặt vắn vẹo, không nói một lời liền rời đi.

Anh mới nhận được điện thoại có đảm nhiệm chức vụ hay không, trước khi điều tra đã có kết quả, chỉ cần lúc thích hợp tiêu hủy chứng cứ, cái gọi là hạng mục tố cáo Lâm Hưng An liền không giải quyết được gì, Lâm Đồng Chương trầm mặc thật lâu, điện thoại bên đối phương sắp không xác định anh vẫn còn nghe hay không, hồi tới hai tiếng, anh mới nói chuyện, “Chấm dứt điều tra, đừng làm gì cả.” Nói xong cúp điện thoại, lại tiến vào thư phòng.

Anh ngồi trên sofa dựa vào tường, cách bàn đọc sách rất xa, cách Lâm Hưng An rất xa. Lâm Hưng An chờ anh nói chuyện, thư phòng lại an tĩnh rất lâu, lúc sắp không nhận được hồi ngược lại thì Lâm Đồng Chương nói chuyện, anh nhìn vào mắt cha mình, nói từng chữ, “Cha, con muốn sống hòa hợp cùng Văn Niếp suốt nửa đời còn lại.”

Đề tài chuyển tới chuyện này, Lâm Hưng An có chút không hiểu, cau mày chờ anh nói tiếp, “Nhưng hai mươi lăm năm trước nhà họ Hòa bị hủy sạch sẽ, còn dư lại một người con trai độc nhất cũng bởi vì quan hệ của cha mà bị bức đến cổ chấp điên cuồng. Nhà họ Lâm chúng ta có lỗi với bọn họ. Chỉ cần có những quá khứ này, chúng ta cũng không có cách nào an tâm. Mà không cách nào bỏ qua.”

Anh nói kiên định, Lâm Hưng An giận đến không có lời nào để đáp trả, “Vừa bắt đầu cha đã sai lầm, cha đắm chìm trong quyền lợi trong tham lam nên càng chạy càng xa, giết người đã sớm không coi là gì, hiện tại con không có ý định giúp đỡ cha che giấu sai lầm, con đã kêu người tạm ngừng chuyện điều tra, về sau. . .” Sau bàn đọc sách đôi tay Lâm Hưng An run lên, hột đào trong tay đã không còn chuyển, nhưng vẫn có tiếng va chạm nhỏ phát ra, nếu như không phải là Lâm Đồng Chương dừng nói thì hoàn toàn không nghe được, anh quay đầu, hình như không có thói quen dùng giọng thương trường đàm phán với cha, mắt quét về phía câu đối dán ở cửa phòng đối diện, trên viết ‘gia hòa vạn sự hưng’, lúc này có vẻ rất là châm chọc.

Anh nhếch môi, nói tiếp, “Con cảm kích chỗ tốt con lấy được từ cha, có thể làm rất nhiều việc vì cha, nhưng không bao gồm chuyện giúp người xấu làm điều ác.” Anh vừa dứt lời, Lâm Hưng An liền ném hột đào trong tay vào anh, còn quăng nghiến mực trên bàn tới, anh không có tránh thoát, nghiến mực nện vào trán, máu rơi xuống tí tách, nhuộm đỏ cổ áo bắn vào ghế sa lon da màu đen.

Lâm Hưng An quát lớn: “Không có cha, mày có thể có ngày hôm nay à? ! Còn chưa phải đại nạn, con trai đã muốn tách khỏi cha rồi? Sợ liên lụy công ty mày hay sợ vợ mày giận hả? !” Vừa nói vừa quét đồ trên mặt bàn xuống đất, ống đựng bút bằng gốm vỡ vụn, âm thanh rất lớn, làm cho bà nội cũng lên xem, Lâm Đồng Chương vuốt trán, đứng lên thở một hơi, nhìn người cha đang lửa giận ngút trời và người mẹ đen mặt, cười tự giễu nói, “Các người ích kỷ, giống như chỉ có người của nhà họ Lâm là người, người phía trên là người, người khác đều là con kiến.” Nói xong liền đi ra ngoài, không để ý Lâm Hưng An còn đang đập đồ. Cho đến khi xuống lầu dưới vẫn nghe được tiếng mắng.

Bởi vì chuyện không sáng tỏ, Lâm Tự Chương còn ở lại trong nước, ở phòng của Lâm Đồng Chương trong thành, anh em khác cũng trở về nhà trong thành. Mà mấy bà di thường ngày đi tới đi lui giờ không thấy bóng dáng, trên cửa phòng cũng dán câu đối vui, một góc phòng khách treo đầy bao lì xì lên cây. Không khí lạnh tận xương, không dính nổi chút ẩm áp của mùa xuân.

Anh đứng ở phòng khách một lát, dựa vào cửa sổ nhìn khắp đại viện, người ngoài nhìn vào thì thấy căn nhà này thần bí nhất Nam Hải, không trách được Lâm Hưng An có lòng tham, không trách được ông phí hết tâm tư ở lại đây, còn kém vài bước nữa, đầu cam tâm dừng ở chỗ này.

Anh đứng yên thật lâu, xoay người, phát hiện bà nội ở sau lưng anh, cũng không biết đứng bao lâu, hình như những ngày qua bảo dưỡng cũng uống phí, nếp nhăn khóe mắt, tóc trắng bên thái dương cũng hiện ra, ánh mắt bà vẫn đục mịt mịt, đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói, “Chúng ta nên sớm tỉnh, nhưng ai lại cam tâm, ganh đua thiệt hơn, không cam lòng, trước tới nay luôn là người cùng tham lam song song. Hiểu rõ sai lầm và cam tâm tiếp nhận trừng phạt là hai việc khác nhau. Nội tâm hối hận và địa vị quyền thế về không, cũng là hai việc khác nhau.”

Biểu tượng phồn vinh những ngày qua tẻ liệt vì những lỗi lầm ngày trước, thời khắc cảnh tỉnh mình phòng bị đối thủ hiện tại, nào biết còn có cổ nhân đang quan sát mình, bất cứ lúc nào cũng chờ đợi công kích. Vợ Trần Hồ mang nam thai đủ tháng, cổ nhân trên dưới nhà họ Hòa, ai có thể biết, còn có những cổ nhân bị phá hủy bị quên lãng, lúc nào cũng căng thẳng thần kinh lo lắng bị người mưu hại, cuộc sống thật khó qua.

Lâm Đồng Chương đưa tay cầm tay bà, nói, “Mẹ, con sẽ phụng dưỡng các người, nhưng không bao gồm

những thứ này.” Những thứ này là chỉ cái gì? Không có ai hỏi, chỉ còn hai mẹ con đứng ở phía trước cửa sổ, bóng dáng mờ mờ, giống như một bức tranh buồn tẻ.

Trong phòng bệnh Hòa Lý Thanh vô tâm nhìn vào sách, đang tiện tay ấn hộp điều khiển ti vi, Đài Truyền Hình đã vòng vo thật nhiều thứ.

Sau một tràng tiếng gõ cửa, giường mắt chỉ thấy Lâu Tuấn Bình đi vào, đầu tiên cô vui mừng, rồi sau đó trong mắt lại tuôn lệ, quyết miệng đưa tay về phía Lâu Tuấn Bình muốn ôm, Lâu Tuấn Bình đi về phía trước hai bước ôm cô, thở dài một hơi.

Lâm Khương ở bên ngoài phòng khách nhìn vào trong thấy cảnh tượng này, trong lòng hốt hoảng, liếc Lâm Hòa chơi một bên, đi tới cửa phòng bệnh nhẹ nhàng đóng cửa. Lâm Hòa cúi đầu với con rối của Quy Sinh bốp, nhỏ giọng nói, “Đóng cửa có thể ngăn cái gì.”

Chờ Hòa Lý Thanh bình tĩnh chút, Lâu Tuấn Bình buông lỏng cô ra, ngồi vào mép giường, nhìn chung quanh một vòng, ly nước của cô ở bàn, gơ tay có thể lấy được, chăn gối bên cạnh được thu dọn tùy ý, giấy bút rải rác phía trên. Sau đó ngẩng đầu lên liếc nhìn Hòa Lý Thanh mắt đỏ bừng, đợi cô bình tĩnh lại.

“Anh đi công tác ở nước ngoài, năm gần đây mới trở về, nghe nói em xảy ra tai nạn xe cộ, đang định qua hết năm sẽ tới thăm em, ai ngờ ngày hôm qua lão Lâm gọi điện thoại tới, nói xảy ra chuyện, anh liền tới ngay.” Hòa Lý Thanh nghe đến đó, không biết nói tiếp thế nào nên im lặng.

Ngày trước bọn họ cùng nhau đùa giỡn thì Lâu Tuấn Bình biết được thân thế của lão Lâm Tiểu Hòa Miêu từ người khác, sau cũng từng hỏi cô có cảm giác gì, còn nhớ rõ lúc ấy cô chần chừ chốc lát, sau đó nói ông nội có ân với cô, một chữ cũng không nói tới nhà họ Hòa năm đó, nhưng trong lời nói phát ra vừa cảm ơn cũng mâu thuẫn không biết từ đâu ra.

Lúc ấy cô mới là thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi, ông nội nuôi cô lớn, cũng đối tốt với cô hết sức có thể, yêu thương cô. Lâm Đồng Chương là đối tượng cô thích từ khi thiếu nữ, những tình cảm phức tạp lấp đầy trái tim, thời niên thiếu cô sắp quên ngày tháng chung sống với cha mẹ và anh trai, giống như phòng ốc sườn núi mới là nhà của cô.

Kể từ khi cô sinh con, Lâu Tuấn Bình tốt nghiệp trung học liền trở về Thượng Hải, hai người thỉnh thoảng gọi điện thoại, một năm cũng không liên lạc được mấy lần, chờ khi anh ấy cũng kết hôn sinh con thì liên lạc càng ít.

Lâu Tuấn Bình nhìn cô cúi đầu, vuốt ve chữ trên giường đơn. “Bây giờ em cố gắng dưỡng thương, chuyện này cũng đừng nghĩ nhiều. Không phải Trung y nói, khí huyết lưu thông, vạn bệnh không sinh sao? Em tích tụ trong lòng thì ích gì?” Hòa Lý Thanh ngẩng đầu đánh anh ấy một cái, cười nói, “Nói vậy, những lời này không phải dùng như vậy.”

Lâu Tuấn Bình tháo mắt kính xuống, để ở mặt bàn, xoa xoa sống mũi, cũng cười, “Anh không hiểu sâu những thứ kia như em, tuy không phải dùng như vậy nhưng vẫn có đạo lý. Em cũng đừng nghĩ về trước kia nữa, hãy tĩnh dưỡng tốt đã. Bây giờ nếu không thể tiếp tục thì rời xa, đỡ phải trở thành đề tài hài hước cho nhiều người.”

Hòa Lý Thanh nghe thế, nụ cười tắt ngấm, nét mặt sa sầm. Lâu Tuấn Bình quan sát cô tinh tường, nói tiếp đi, “Em xem, cũng không phải em hoàn toàn không thêm để ý, em đang mong người khác hiểu lầm, hoặc là nói, muốn cậu ta hiểu lầm, thì tại sao nhân tâm tra tấn lẫn nhau nhiều năm như vậy? Huống hồ đối phương càng đau khổ em cũng càng khổ sở, kỳ thật cậu ta không phải là không nghĩ như vậy, nhưng trên thực tế, có thắng sao?”

“Trong điện thoại lão Lâm nói với anh, Quy Sinh là con cậu ta, cậu ta có lỗi với em, có lỗi với nhà họ Hòa. Nhưng anh nói, công bằng mà nói, năm đó cậu ta cũng chỉ bị lợi dụng, người khởi xướng là cha cậu ta, oán hận còn có cha truyền con nối ư?” Hòa Lý Thanh nghe đến thở hổn hển, sắc mặt căng thẳng hơn, khóe mắt run lên, cắt ngang anh ấy, “Được rồi, đừng nói nữa!”

Anh ấy mặt không đổi sắc tiếp tục nói, “Không nói hai người còn tiếp tục tra tấn giày vò nhau, em không còn người thân, nhưng lão Lâm khác, mấy anh em cậu ta đã không chịu nổi tình trạng của cậu ta nữa, trạng thái gì, sau khi từ tiệc trở về, Mạc Thách Vĩ đưa lão Lâm cùng một người bạn khác về nhà, sau khi lão

Lâm uống rượu thì không nói một lời, về sau bắt đầu lầm bầm Hòa Miêu, người bạn đỡ cậu ta ra ngoài thì thấy trên mặt cậu ta ướt ướt, bí mật nói đến việc này thì còn cảm thán, nào có chỗ không hài lòng.”

“Thời gian trước vô tình gặp đám Mạc Thánh Vĩ, nói đến lão Lâm, vài người đều chê cười, nói củi khô gặp mùa xuân, đã nửa năm đi xã giao không có thấy cảnh cậu ta tửu sắc, nói vợ hiền về nhà, lãng tử hồi tâm. Cả trong thành, giới xã giao Thượng Hải, đều lan truyền chuyện của hai người, đồng tình, cảm khái, cười nhạo, ai cho hai người cuộc sống thoải mái phập phồng như hí kịch.”

“Cuộc sống không phải cho người khác xem, cho nên không cần phải để tâm nhiều thứ, cũng không phải sống vì người khác, chuyện người nhà em, em cần phải gánh cả đời sao? Nói đúng lương tâm, cha mẹ em thật là vị quan tốt bị oan khuất? Hay là ngày thường tính toán quá nhiều nên chịu hậu quả xấu? Có phải cũng có một người oán hận nhà họ Hòa như Hòa Dịch Hoa tồn tại?”

Anh ấy nói đến đây, Hòa Lý Thanh dùng sức nện một cái bát vào mặt đất, thở phà phò không nói lời nào. Hòa Lâm gõ cửa bên ngoài, hỏi làm sao vậy. Hòa Lý Thanh không nói lời nào, Lâm Khương đã sắp xong tới, Lâu Tuấn Bình thấy sắc mặt Hòa Lý Thanh tái nhợt, mới chậm rãi nói, “Không sao, không cần thận làm rơi cái bát xuống đất thôi.”

Lâm Hòa vẫn tiếp tục gõ, chấp nhất chờ mẹ trả lời, lâu sau Hòa Lý Thanh mới nói, không sao, rơi cái bát, lát nữa thu dọn.

Trong phòng an tĩnh thật lâu, Lâu Tuấn Bình mới mở miệng lần nữa, “Tuy nói là bạn bè, nhưng anh vẫn chỉ là người ngoài, xem như đứng nói chuyện không đau thắt lưng, anh biết những người đó đau khổ, tất cả đều là nói nhảm, dù cho mọi người thế gian yêu nhau nhất cũng không có cách nào cảm động lấy, anh dùng vai trò những người thân nhất đứng xem phân tích cho em, lựa chọn đối mặt như thế nào mới có thể là thoải mái nhất.”

Mảnh vụn miếng thủy tinh vẫn nằm cạnh mảnh thủy tinh to, âm thanh thanh thúy vang lên trong phòng.

49. Chương 49

Chương 49: Âm ỉ

Edit: Bozu

Đối với bọn trẻ, ngày lễ thích nhất chính là lễ mừng năm mới, Quy Sinh là người đầu tiên trong thành trải qua tất niên ở bệnh viện, lúc đầu Lâm Khương muốn mang cậu đi bờ sông trong thành xem Yên Hoa hội, còn có hội chùa, trước mặt Quy Sinh bẻ ngón tay tan vỡ thú vị ăn ngon, Tiểu Quy Sinh rõ ràng thèm ăn đến nuốt nước miếng, vừa làm bộ kiên định lắc đầu cự tuyệt, ánh mắt nhìn chăm chăm ngón tay anh trai không buông, giống như nói với anh trai trong nhà không ăn đồ nướng như thế, Lâm Hòa đá cậu một cước, hỏi: “Em có muốn đi thì qua mà đi, còn nuốt nước miếng, nếu không đi Nguyên tiêu hội, chùa thì không có. Chị ở đây với mẹ.”

Phương Nha ngược mắt, ngắc đầu nói, “Anh cũng phải ở chỗ này với dì Thanh.”

Quy Sinh giống như thấy được một ít thức ăn và không khí vui đùa chậm rãi rời đi, cậu cầm lấy con rối che ở trước mặt mình, không nhìn anh chị, chỉ nói, “Không đi, không đi, em muốn ở cùng mẹ, chờ mẹ khỏe hẳn, em sẽ đi với mẹ.” Nói xong, cố gắng quên những lời anh trai nói, đầu cũng không thèm ngẩng lên, cắn cái mũi con rối, hỏi, “Ba ba đâu? Sao hôm nay ba ba còn chưa tới vậy?”

Lâm Đồng Chương đỡ bà nội ngồi xuống ghế sofa, bà vẫn đắm chìm trong chuyện cũ và lo lắng, Lâm Đồng Chương ngồi ở một bên đợi, nói, “Mẹ, Quy Sinh, . . .” Bà nội nhìn về phía anh, cau mày chán ghét nói tiếp, “Nhắc tới đứa bé kia làm gì?”. “Nó là con trai con, là con Văn Niếp sinh cho con, chúng ta trách oan cô ấy.” Tay Lâm Đồng Chương vô ý thức xoa tay bà, khẽ nói. Bà nội không rõ, hỏi lại: “Có ý gì? Là con của con?” Một lát sau, bà mở to hai mắt, quát: “Con ầm đầu à? Năm đó rõ ràng hai năm cô ta không gặp con,

sinh con cho con như thế nào?” Những lời này làm cho Lâm Đồng Chương càng túng quẫn, anh cảm thấy khó nói thành lời, mặt mũi tràn đầy xấu hổ, ngẩng đầu nhìn bà nội nói, “Mẹ, năm đó con đi Thẩm Dương khảo sát hạng mục, say rượu qua đêm ở trong một khách sạn nhỏ, con đã nhìn thấy Văn Niếp, nhưng nhiều năm qua con vẫn nghĩ lần đó vui đùa bên ngoài nên cho rằng đó không phải Văn Niếp, nhưng lần đó thật sự là cô ấy. Cho nên lúc đó sau khi tỉnh rượu hậu cho rằng đó là cô gái do thương nghiệp gọi tới, hoàn toàn không để trong lòng. Mãi đến mấy ngày trước Văn Niếp bị thương mới nói cho con biết thì con mới biết được tất cả. . . .”

Anh thở hổn hển, cố nén đau lòng, tiếp tục nói, “”Lúc ấy thật sự là Văn Niếp, có lẽ cô ấy làm tình nguyện ở Liêu Ninh, sợ là đụng phải con nên theo tới khách sạn. Có lẽ do con hiểu lầm cô ấy là gái nên làm cô ấy tổn thương, cô ấy mới âm thầm rời đi. Coi vợ như gái, thật sự là chuyện cười cho thiên hạ. Cô ấy thương tâm mới che giấu nhiều năm như vậy.”

Ánh mắt bà nội sững sờ, nhìn phía trước sô pha không nói lời nào, một lát sau nói, “Không có khả năng, không có khả năng, nó lừa con đấy, con đi giám định DNA, khẳng định là nó lừa con.” Thần sắc không muốn tin chuyện này, hoặc là nói, bà không thể tin được, nhà họ Lâm mắc nợ Hòa Lý Thanh, lại còn thêm chuyện này nữa.

Đứa bé kia hơn bốn tuổi, tóc đen hơi dài, nổi bật lên màu da trắng sữa, phía dưới lông mi là đôi mắt trắng rằm, đáng vẻ lúc cười lộ lên khờ dại nghe lời, người lớn nói cái gì thì là cái đấy, mấy lần trước nhìn thấy bọn họ thì có vẻ mặt gì, nói những cái gì, khi trở về gặp phải bà, đứa nhỏ bị dọa đến sắc mặt trắng bệch không muốn tới gần, đứa bé này là cháu bà?

Bà nắm vòng ngọc trên cổ tay, cố vuốt phẳng, môi dưới đang phát run, luôn lặp lại, cô ta lừa con đấy, không có khả năng. Sau đó hốt hoảng, tập tễnh trở về phòng, để lại một mình Lâm Đồng Chương.

Lâu Tuấn Bình còn đang giằng co với Hòa Lý Thanh trong phòng bệnh, Hòa Lý Thanh không muốn thừa nhận khả năng nhà họ Hòa làm điều ác như anh nói, nhưng trong đầu lại có thanh âm tự nói với mình, ngay cả bỏ mặc con gái xa chạy cao bay đều làm ra được, có lẽ bọn họ chỉ đấu tranh trong kẻ bại, có lẽ bọn họ là một Lâm Hưng An khác. Nghĩ tới đây toàn thân cô rét run.

Anh nhìn thần sắc của cô biến hóa, thở xả giận, nói, “Hòa Miêu, em thương cậu ta, em yêu các con mình, em đeo tính mạng cha mẹ lên lưng nửa đời người, em có từng nghĩ, em với các con em cũng rất là quan trọng, có thể bây giờ em cũng sẽ khiến lưng các con em đeo những thứ này nửa đời người không? Làm cha mẹ mới biết cha mẹ lao tâm, cho nên em có con mới phá lệ coi trọng tổn thương nhà họ Hòa, như vậy, vì sao không cố hết sức sắm vai nhân vật người mẹ? Bản thân mình sa vào oán hận, công bằng với bọn chúng ư?”

Hòa Lý Thanh ngẩng đầu lạnh lùng nhìn về phía anh ấy, “Là lão Lâm bảo anh nói những điều này?” Anh ấy hòa nhã nhìn cô, tay nhéo gáy cô, như lúc thiếu niên, “Không phải, cậu ấy chỉ nói với anh em gặp chuyện không may, cũng không bảo anh làm gì cả, anh đau lòng cho Hòa Miêu cầu anh.” Mắt Hòa Lý Thanh ửng đỏ, lấy tay anh xuống, nắm không buông.

Sau đó Lâu Tuấn Bình trở về khách sạn, chỉ còn mấy đứa nhỏ chơi đùa bên ngoài, mà Lâm Hòa Lâm Khương, hai đứa thay phiên đi vào cầm đồ, hoặc là sai Quý Sinh chạy vào, làm cho bọn họ có lý do tiến đến quan sát sắc mặt của mẹ. Trên mặt cô còn vết tích của nước mắt, nhưng vẫn kiên nhẫn ứng phó rất nhiều câu hỏi của Quý Sinh.

“Mẹ, chú Lâu tới làm gì ạ?” Quý Sinh đợi người vệ sinh quét dọn xong mảnh vỡ của cốc, cậu cầm cái cốc đi vào đưa cho mẹ, đặt ở mặt bàn xong, muốn đặt con rối ở một bên, hiện tại đang ước thử ở mặt bàn, nhìn xem chỗ nào đẹp nhất. Hòa Lý Thanh cúi đầu nhìn cậu rướn cổ lên nhìn con rối, “Đến thăm mẹ, xem Quý Sinh có nghe lời mẹ hay không.” Quý Sinh ngẩng đầu cười, nói, “Nghe lời.” Còn gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Cậu để một con mèo lại liền ôm cái khác chạy ra, Lâm Hòa xoay người định theo sau thì bị Hòa Lý Thanh gọi lại, cô bé cúi đầu đứng ở cửa ra vào, giẫy cọ vào sàn nhà không nói lời nào, chờ mẹ nói chuyện, Hòa Lý Thanh nhìn cô bé một lát, lại gọi Lâm Khương vào, chờ hai người đi đến trước mặt mới thử dò xét, thấy trong lòng hai người bất ổn.

Cô thoáng do dự, nói, “Hòa tử, Khương tử, có từng hận mẹ hay không?” Giọng nói chưa dứt, Lâm Hòa bịt miệng bắt đầu rơi lệ, cái mũi khịt mãi, cô kéo Lâm Hòa xuống ôm cô bé, vừa ngược mắt nhìn Lâm Khương

đứng ở một bên vành mắt đỏ hồng, “Thực xin lỗi, mẹ thiếu nợ các con lời xin lỗi. Thực xin lỗi.” Nói xong nghẹn ngào, nghĩ thâm, mấy ngày nay sao hay muốn khóc vậy.

Lâm Khương nén nước mắt, cắn răng nhin không nói một câu, mà Lâm Hòa khóc đến thở không nổi trong ngực mẹ.

Hòa Lý Thanh còn nói thêm, “Các con biết đại khái chuyện giữa nhà họ Lâm và nhà họ Hòa, lỗi không phải do các con, là trong lòng mẹ không phân rõ, khiến các con sinh oán nhiều năm như vậy.” Bên tai Lâm Khương chỉ có thanh âm này, gõ vào tận đáy lòng, rất lớn tiếng, đập tan tầng băng dày.

Buổi tối Lâm Đồng Chương mới tới, Lâm Hòa nhìn thấy anh thì ngượng ngịu mất tự nhiên, anh không hiểu nhìn vào, Lâm Khương đã ở trong phòng bệnh mê neoh chơi điện thoại, không có dáng vẻ chăm sóc người bệnh, anh đi qua véo lỗ tai Lâm Khương, Lâm Khương a a a vài tiếng mới phát hiện ba ba đến, mà Quý Sinh ở phía sau cười vỗ tay bảo hay, tựa như ba ba xả giận thay cậu bởi vì ngày thường hay bị bắt nạt.

Bọn họ vừa cơm nước xong, Hòa Lý Thanh đã thu dọn đồ ăn xong, nhưng bàn trà gian ngoài rải rác rất nhiều đồ ăn của bọn nhỏ, Lâm Đồng Chương đem người thu dọn đồ đạc ra ngoài mới ngồi xuống. Hòa Lý Thanh chưa giương mắt, Lâm Khương chỉ lo chơi trò chơi trong máy vi tính. Lâm Đồng Chương cũng không để ý cô có đang nghe hay không, lặp lại chuyện hôm nay nói với cha mẹ với cô. Về mặt Hòa Lý Thanh không đổi, anh cẩn thận nhìn cô, không nói thêm gì nữa.

50. Chương 50

Chương 50: Sóng gió

Edit: Bozu

Từ sau lần đối thoại trước, Lâm Đồng Chương vẫn chưa tiếp điện thoại của cha anh, Lâm Hưng An gọi điện thoại tới chỗ anh hai anh, Lâm Tự Chương mới bị buộc khuyên bảo em trai này.

Anh ta ở bên kia hút thuốc, trêu chọc Lâm Đồng Chương, “Đồng Tử, tên này của em, trùng với giận dữ vì hồng nhan? Hay là người phương nam nói, hữu tình uống nước cũng no bụng.”

Lâm Đồng Chương thở dài, không có trả lời. Lâm Tự Chương vui cười tức giận mắng, tự diễn trong chốc lát, mới nói đến chuyện chính, “Em hẳn tâm hạ quyết định, đáng thương cho người làm anh như anh đây, tuổi đã cao còn phải chùi dít cho em.”

Anh ta nói ra khỏi, ngón tay cái day mi tâm, nói: “Ông già làm hơi quá, tuy nói nhiều năm rồi chúng ta không giúp ông, nhưng không có ngăn cản ông thì coi như đồng lõa, tuổi của cha đã cao, chúng ta không thể mặc kệ ông ấy ngã xuống?”

Lâm Đồng Chương đẩy cửa sổ trước mặt ra, còn chưa vào xuân, phòng hệ thống sưởi còn mở, gió lạnh từ bên ngoài tiến vào, anh nghiêm mặt nói, “Em từng ngăn cản ông ấy, hơn mười năm trước em từng nói với ông ấy, bảo ông ấy buông tha những thứ kia đi.” Nói ra chuyện này, anh cười lạnh, “Em và Văn Niếp mới kết hôn không lâu, lời em nói ông ấy nghe không lọt, ngược lại còn bắt em ly hôn, theo đuổi con gái Bộ trưởng Phạm lúc ấy. Lúc Bộ trưởng Phạm thành Ủy viên Phạm, anh không phát hiện nét mặt cha đau đớn thế nào đâu.”

Lâm Tự Chương cũng nở nụ cười, hút nhiều thuốc, thanh âm hơi khàn, “Đúng vậy, cha ham quyền thế hưởng thụ xa hoa lãng phí quá mức, lòng dạ độc ác không hợp tình người, nhưng ai trong chúng ta không được cha che chở phía dưới. Mẫn Chương, Lâm Mặc, chúng ta nào dám cam đoan, mình thành công 100% là do cố gắng, dù cho chúng ta vô ý khoe khoang gia thế, người khác xu nịnh nhét đồ vào trong tay em, em cự tuyệt được mấy lần, hưởng chỉ trong công ty của em, người ta nhét đồ thủ đoạn nghệ thuật lắm, em nào biết rằng, ai thật tâm với hạng mục em làm, ai ngụy trang để em thiếu nợ.”

Lâm Đồng Chương cười nhạo anh ta, “Anh chìm đắm trong nghệ thuật nửa đời người, bị vệt sáng mê mẩn tài trí không rõ, trong lòng những người phàm tục như chúng ta nhất thanh nhị sở.” Nói xong, nghĩ nghĩ, lại hỏi, “Em quyết định như vậy, có phải là quá ích kỷ với các anh hay không?”

“Không, không phải, là chúng ta nợ cha, muốn một mình em hoàn lại, mới là ích kỷ.” Lâm Tự Chương mang đồ cất tạp chí đổ lên một bên, ghé vào trên bàn trà như trẻ con, “Chúng ta được cha bao bọc hưởng thụ hơn bốn mươi năm phồn hoa, kết quả là không giúp được gì, ngược lại bức bách em thương tổn người yêu để giảm bớt áy náy, chúng ta mới ích kỷ.” Nói qua, tay anh ta từ trên bàn trà rũ xuống, đầu ngón tay đập phải mặt bàn, mắng một câu, “Fuck!, Sao buồn nôn thế chứ.”

Lâm Đồng Chương như khi còn bé, cười nhạo anh ta.

Lâm Mẫn Chương cũng gọi điện thoại tới, tin tức Lâm Hưng An bị bắt truyền tới.

Lúc ấy Lâm Đồng Chương mang nước canh đặt ở trên mặt bàn, gian ngoài Quy Sinh bị Lâm Khương đùa quá, cáu giận ném thìa vào trong bát sứ, hai bàn tay trống không lớn tiếng thét lên, lúc này điện thoại vang lên, Lâm Đồng Chương đi ra ngoài, quát tháo Lâm Khương sau đó đi nhận điện thoại.

Trong điện thoại giọng bà nội nức nở mông lung, tiếng thở bị điện thoại khuếch to, rơi vào trong tai Lâm Đồng Chương, anh hơi sững sốt, nói đã biết, an ủi vài câu liền tắt điện thoại.

Nói tin tức cho Hòa Lý Thanh thì cô hơi ngạc nhiên, ngay sau đó cười phá lên, “Anh đoán kết quả như thế nào? Đây là báo ứng, hoặc là ông ta tránh được một kiếp nhưng đợi vài năm?”

Mặt Lâm Đồng Chương cứng ngắc không đáp lời, chỉ dặn cô mấy ngày nay chú ý dưỡng thương, anh bận quá không đến được.

Nói xong đi ra gian ngoài, dặn dò mấy đứa nhỏ.

Quy Sinh vừa bị anh trai làm cho tức giận, nổi tính đùa giỡn, nghe ba ba nói phải đi, liền đứng lên ôm chặt đùi ba ba, kéo vào trong phòng, không cho phép ba ba đi. Lâm Đồng Chương bị cậu ôm khom eo, cúi đầu nhìn chỉ thấy cậu búng bình, không nghe anh nói chuyện, chỉ có thể gỡ tay cậu ra, ôm cậu, dụ dỗ cậu, hành trình ngày nghỉ sau này đều hứa hẹn đây, mang cả nhà đi chơi đâu đó, Quy Sinh mới bằng lòng thả người. Hòa Lý Thanh nghe thấy tiếng anh rời khỏi, không vui nổi nữa.

Khi còn trẻ anh thường nói, cha dẫn anh đi Đông Bắc săn, đó là lần đầu tiên anh cảm sung, lúc ấy như anh hùng, cha dẫn anh ra biển Trung Quốc, nhìn biên giới quốc gia, trong lời nói để lộ ra kiêu ngạo mình là người cha không gì không làm được.

Tuổi thơ như một dãy núi lớn, hiện tại sắp sụp đổ, anh khó chịu cỡ nào.

Sau đó không lâu, Lâm Hưng An định nhờ kẻ khả nghi nhận tội hối lộ, tội cố ý giết người bị chuyển sang Bộ phận Tư pháp.

Tuy Lâm Đồng Chương nói lời ác độc là không quan tâm chuyện của Lâm Hưng An nữa, nhưng bị mấy anh chị không ngừng khuyên bảo, hay là tìm luật sư quen biết cho Lâm Hưng An, chạy vạy nhiều nơi, lợi dụng rất nhiều quan hệ, hi vọng có thể để Lâm Hưng An nhẹ tội hơn, người làm con cũng an tâm hơn.

Hòa Dịch Hoa để lại giao thiệp cùng chứng cứ đã bị Lâm Đồng Chương động tay, tuy nhiên không đủ để khiến cho Lâm Hưng An thoát tội.

Lâm Hưng An bị tuyên án tù chung thân, sau khi quan toà tuyên án, ông ta há miệng kinh ngạc, con mắt vô thần nhìn công tay, dường như vẫn không tin mình thành bộ dáng này. Nghĩ tới con trai mình, ngẩng lên nhìn thấy mấy đứa con vành mắt đỏ hồng nhìn ông, con gái rơi hai hàng lệ, liên tục gọi ba ba, giống như năm mang cô đi công viên chơi té ngã từ thang trượt xuống khóc gọi ba ba vậy.

Trong khi Lâm Đồng Chương bận rộn, Hòa Lý Thanh cũng dưỡng thương rất tốt, về đến nhà thì gần ngơ, cũng không hỏi tình hình của Lâm Hưng An, chỉ có thể biết được tiến triển thông qua tin tức, không có liên lụy đến sự nghiệp của mấy con gái nhà họ Lâm.

Quan lớn té ngựa, ngoại trừ trực tiếp toà án thẩm vấn thì truyền thông theo dõi đưa tin cùng đào sâu mọi tin tức.

Tuy nói có Bành Vĩnh chuẩn bị khiến cho báo giấy và phương tiện TV xóa hết tin tức liên quan tới những người khác của nhà họ Lâm, nhưng trên internet có chút tin tức từ ngữ mập mờ ám chỉ quan hệ cha con Lâm Đồng Chương và Lâm Hưng An, tin về Lâm Đồng Chương xuất hiện ở trang đầu, độc giả mạng cũng có thể liên hệ với bất quái này, tin tức lan tràn ra như virus, quan lớn, cán bộ cao cấp, quan hệ bất chính, bất kể từ mấu chốt nào đều truy ra.

Bành Vĩnh nhìn thấy thì thở dài một hơi, cảm thấy hai năm qua lão Lâm gánh vác nhiều, nhận mệnh lấy điện thoại ra tìm người xóa bài viết.

Mà Hòa Lý Thanh cũng nhìn thấy, với người khác mà nói, chỉ là đề tài câu chuyện sau khi ăn xong, với nhà họ Lâm đó là giây phút cao ốc bị diệt, mà đối với cô đó là mối hận cũ nhiều năm được giải quyết, nhưng giữa vợ chồng lại là một khúc mắc không thể giải quyết được?

*

Hai người rất ăn ý, kéo dài tang lễ của Hòa Dịch Hoa tới sau khi Lâm Hưng An đi tù, như là cho anh ta xem kết quả, mới có thể an tâm xuống mồ. Hoàn toàn không thể gọi là tang lễ, chỉ có vợ chồng bọn họ mang theo mấy đứa con. Lúc ấy là đầu xuân, giống như năm mang thai Lâm Hòa và Lâm Khương, cây ngô đồng ven đường lên núi mới đâm cành, không khí nhẹ nhàng đầy hi vọng. Trong tay Quy Sinh cầm một bó hoa, cây mã đề với cây dành dành. Anh đứng ở con đường nhỏ bên cạnh, trước sau đều là mộ bia, dưới bia mộ đối diện là tấm ảnh đen trắng của Diệp Lê Hoa, anh không đặt hoa xuống mà bóp trong tay, dòng nước giữa nhị hoa mã đề vừa vụn phủ xuống gò má khuôn mặt người đàn ông trong tấm ảnh, Hòa Lý Thanh thấy lệ chứa đầy hốc mắt. Lâm Hòa ngồi xổm ngay góc ở một bên, Lâm Khương nhìn ảnh bác, lại quay đầu nhìn ông ngoại và bà ngoại bên cạnh. Phương Nha và Lâm Đồng Chương thì bày đồ cúng và thắp nến. Quy Sinh ngây thơ không biết cúng bái như thế nào, lại càng không biết giữa mấy người kia, kết cục như vậy làm nhiều người thổn thức, ngẩng đầu nhìn thấy mẹ rơi lệ, có chút luống cuống, lại nhìn những người khác, hỏi làm sao bây giờ thì ba ba vuốt đầu cậu, đưa cậu đến bên mẹ, nói nhỏ với cậu, “Đây là bác, anh trai mẹ con, từ nay về sau phải thường xuyên đến thăm bác ấy. Bên kia là ông ngoại và bà ngoại, là ba mẹ của mẹ con, bọn họ chuyển nhà, không ở trong thành phố này, phải rất lâu về sau chúng ta mới nhìn thấy bọn họ. Hiện tại mẹ nhớ họ, ở đây nói với họ, họ có thể nghe thấy.” Quy Sinh tỏ vẻ nghe hiểu, gật gật đầu, đưa hoa cho Phương Nha, bảo Phương Nha tiến dần lên, duỗi bàn tay nhỏ nắm thật chặt ngón trỏ của mẹ, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn tấm ảnh, muốn nhớ rõ người nhà của mẹ.

Sau khi về nhà, tâm tình mấy đứa trẻ bị ảnh hưởng bởi người lớn mà buồn bực vài ngày, Lâm Đồng Chương vào nhà trong thành ở, nói với Quy Sinh là phải đi công tác trong thành. Lúc ấy Lâm Hòa nghe được thì ngẩng đầu có chút kinh ngạc nhìn mẹ, Hòa Lý Thanh vẫn cúi đầu tùy tiện xếp báo, cũng không phát biểu ý kiến gì.

51. Chương 51

Chương 51: Bánh ngọt

Edit: Bozu

Lâm Đồng Chương thỉnh thoảng trở về thăm các con, đùa giỡn với Quy Sinh trong phòng khách, Hòa Lý Thanh có thể thấy anh cưng chiều Quy Sinh chơi cái gì, muốn cái gì, làm cho Quy Sinh càng ngày càng vô pháp vô thiên, trước kia còn nghe lời Lâm Khương, từ sau khi biết mình làm cái gì cũng có ba ba làm chỗ dựa, cậu bá đạo đến mức thành giai đoạn của một mối phiền toái chín tuổi.

Có một lần, cậu ngồi ở trên mặt thảm trong phòng Lâm Khương, ngẩng đầu hỏi câu, “Anh à, em có thể chơi mô hình hay không?” Lâm Khương đang chơi trò chơi, thuận thể gật đầu, chờ cậu dừng lại nghe tiếng Quy Sinh cạy vỡ đồ chơi, quay đầu nhìn lại, bị tức giận tới mức run rẩy, Quy Sinh cạy vỡ hơn phân nửa mô hình bánh xe ra, đây chính là mô hình xe hơi Lâm Khương thu gom đã nhiều năm.

Cậu xách Quy Sinh lên, vỗ một vái vào trên mông dít, Quy Sinh bô bô kêu to, rõ ràng là em đã hỏi anh! Vừa hô vừa giẫy dụa, bộ dáng nhu thuận ngày trước đều không còn, lúc ấy Lâm Đồng Chương vừa vặn ở nhà, đi lên nhìn thấy thì dở khóc dở cười, quay đầu hứa hẹn với Lâm Khương, sau này ba sẽ mua trọn bộ mô hình xe cho con, rồi nhấc Quy Sinh lên, ôm ra ngoài, Quy Sinh quay đầu lại nhìn mặt với anh trai.

Lâm Khương nhìn phần chân tay còn lại đã bị cụt đầy đất, rỗng to, “Con góp nhặt đã lâu, có những thứ tìm không được!” Thở phì phò, uất ức đến hốc mắt đỏ bừng, buông một câu, “Con không bao giờ nói chuyện với Quy Sinh nữa!” Nói xong cảm thấy mình ngây thơ, nhưng thật sự tức quá.

Sau đó Quy Sinh lại biết mình sai rồi, lúc ẩn lúc hiện bên cạnh anh trai, nhưng Lâm Khương lạnh mặt, cũng không thèm nhìn cậu, cậu cúi mặt, ủ rũ hai ba ngày, bộ dáng kia cũng không biết khi nào sẽ khóc lên.

Chờ đến ngày thứ tư, sáng sớm cậu khóc lớn chạy vào phòng mẹ, lúc ấy Hòa Lý Thanh vừa mới tỉnh, trở mình hỏi cậu làm sao vậy? Cậu khóc đến mặt đầy nước mắt nước mũi, hé miệng khóc thét, vừa khóc vừa nói, “Anh trai, anh trai không để ý tới con, tối hôm qua anh còn mắng con, không muốn chơi với con, hôm nay, buổi sáng hôm nay đã không thấy tăm hơi của anh đâu cả.”

Lâm Hòa ở trong phòng nghe thấy cậu gọi, muốn cười to, lại muốn làm cho cậu khóc một hồi mới tỉnh lại, nên chịu đựng không nhúc nhích.

Hòa Lý Thanh ngồi dậy, sửa sang lại tóc, sau khi buộc thành búi tóc thì xoay người ẵm cậu lên giường, hai mẹ con ngồi đối mặt nhau, cậu nhìn mẹ cúi đầu cọ vào trán mình, cậu từ từ bình tĩnh lại, khịt mũi mấy cái, liền hỏi mẹ, “Anh trai đi đâu rồi ạ?”

Mẹ bình tĩnh hỏi cậu, “Con nói, vì sao anh trai không để ý tới con?”

Cậu cúi đầu, bẻ ngón tay, ậm ờ nói, “Bởi vì con phá hỏng bánh xe của anh trai.”

“Nếu đồ con rất thích bị người ta cố ý làm hỏng, con có tức giận không?”

Cậu vẫn cúi đầu, ngón tay lại vờ trắng không còn chút máu. Một lát sau, mới gật gật đầu.

Mẹ ôm cậu nói, “Quy Sinh à, ba ba là ba ba của ba con, trái tim ba như chiếc bánh ngọt lớn, con là một miếng, anh trai là một miếng, chị gái là một miếng, anh trai thích con nên đưa bánh ngọt của mình cho con, con lại cầm bánh ngọt phá hỏng chiếc xe anh trai thích, lãng phí tâm ý của anh trai, cũng phá hư thứ anh trai thích, con nói xem con làm như vậy có đúng hay không?”

Cậu ngẩng đầu, nói với mẹ, “Dạ, là con không hiểu chuyện.”

Hòa Lý Thanh cảm thấy mình thật ngốc khi nói chuyện này với đứa trẻ bốn tuổi, vò rối tóc Quy Sinh, cười nói, “Quy Sinh ngốc, anh trai và bạn học đi chơi xuân, bảy ngày nữa sẽ về.”

Ánh mắt cậu sáng rực lên, ưỡn sống lưng hỏi mẹ, “Thật vậy ạ? Bảy ngày nữa anh trai sẽ về ạ? Không phải anh trai ghét con nên không trở về nhà sao?” Bên trong áo bông lộ ra cái bụng tròn vo.

Mẹ cúi đầu, kéo quần áo lại cho cậu, hỏi cậu, “Sau khi trở về, con muốn điều gì?”

Quy Sinh cúi xuống, khoe miệng ỉu xiu, khề nói, “Xin lỗi anh trai ạ. Từ nay về sau sẽ nghe lời.” Hòa Lý Thanh cổ vũ cậu, cười cười gật đầu, dùng ngón tay trỏ chỉ cái bụng cậu, nói, “Quy Sinh béo, đi đánh răng.”

Quy Sinh cho rằng mẹ muốn cù lét cậu, nước mắt trên mặt chưa lau sạch, liền trở mình cười ha ha, lăn xuống giường chạy ra ngoài.

Lâm Đồng Chương nghỉ ngơi trong thành hơn một tháng, phần lớn là Chủ nhật trở về trên núi, ăn cơm tối liền đi, Lâm Hòa không dám hỏi nhiều, Quy Sinh ngược lại khờ dại hỏi Phương Nha, “Ba ba bận rộn như vậy, có phải là gần đây có rất nhiều bệnh nhân?” Cậu cho rằng mọi người đều làm việc giống như mẹ, khám bệnh cho người ta. Phương Nha nói úp úp mở mở, “Có lẽ vậy.” Rồi không nói nữa.

Lúc Phương Nha nhập học đã bị Lâm Đồng Chương sắp xếp vào trung học thí nghiệm, trường học cũ của Lâm Hòa cách cao trung bây giờ cũng gần, ba đứa có thể chăm sóc nhau. Mà Hòa Lý Thanh không tán thành việc ở tuổi Quy Sinh phải đi nhà trẻ, vì vậy thường ngày cũng chỉ thừa mình cậu ở trong vườn, thiếu bạn chơi, cũng khó trách cậu không chịu được anh trai ghẻ lạnh.

Hôm nay là ngày đi làm, hiếm khi Lâm Đồng Chương lại trở về sườn núi lúc bốn giờ chiều, khi ấy Hòa Lý Thanh ngồi ở trên sân thượng dưỡng thần, từ sau hai lần bị thương, đùi bị thương gân cốt, bác sỹ dặn dò cuộc sống bình thường không có vấn đề, nhưng thời gian kiêng kị dài đứng thẳng hoặc ngồi xuống không thể mệt nhọc, không thể vận động kịch liệt. Hòa Lý Thanh cũng là thầy thuốc, trong lòng đã sớm tính kỹ giờ dưỡng thương, bác sỹ chẩn đoán bệnh cũng chỉ là xác minh, báo cho Lâm Đồng Chương. Lúc ấy sắc mặt Lâm Đồng Chương phức tạp, là quá áy náy không có mặt mũi nào đối mặt với quần bách.

Vụ án của Lâm Hưng An bị người ta thúc đẩy, chưa đầy bốn tháng đã tuyên án, mà trong quá trình đó ông ta rất đau khổ, biết rõ chống án cũng sẽ không thay đổi được hiện trạng, cho nên về sau ông ta cũng đã chết tâm. Đầu năm đến bây giờ, mới qua hơn năm tháng, trong tòa thành phía Bắc, thời tiết chớm lạnh, Hòa Lý Thanh thoải mái phơi nắng trên sân thượng, đến khi cô nghiêng đầu sang nhìn thì không biết Lâm Đồng Chương đứng ở phòng khách bao lâu.

Cô hơi chút kinh ngạc, liền xoay đầu lại, như sợ cái gì.

Lâm Đồng Chương chậm rãi đi vào sân thượng, cách cô vài bước xa thì dừng lại.

Một lát sau, trầm giọng nói: “Chúng ta đều sợ ngồi yên tĩnh với đối phương, em sợ anh đòi em đáp án, anh sợ em cho anh câu trả lời anh không muốn nghe, dường như không còn gì tốt hơn là giữ gìn hiện trạng này kéo dài ngày này qua ngày khác.”

Cô trầm mặc che tạp chí ở trên mặt, kéo chăn lông trên người.

“Còn nhớ vợ lão Nhạc không? Xảy ra tai nạn xe cô thành người sống đời sống thực vật, ngày hôm qua đã qua đời.” Hòa Lý Thanh khẽ cựa nhưng vẫn trầm mặc.

“Hai người bọn họ tính là gì? Lão Nhạc khỏe mạnh cao 1m8, khóc thật đức hạnh. Anh thấy khó coi thay cậu ta.”

“Anh nghĩ, có lẽ chúng ta thật sự không thích hợp, những năm này anh đã nói với em, luôn yêu em, nhưng không chịu được cô đơn, đổi nhiều người bạn mà không giữ em lại, lại giữ em không tha, lãng phí một cách vô ích vài chục năm. Anh dùng tuổi trẻ yêu em không biết lý do, làm nhiều chuyện không thể tha thứ, em lấy lý do vì thù hận gia tộc, tiêu cực buông tha cho anh buông tha cho các con. Có lẽ tình yêu này không thuần túy, em có yêu anh, là bởi vì anh xuất hiện đúng thời điểm, anh yêu em lại tự ràng buộc nhau.”

“Có phải là trên thế giới này, có một lão Lâm khác thích hợp với em, yêu em, săn sóc em, không có chuyện xưa với nhà họ Lâm, không có Lâm Đồng Chương hai mươi tuổi tùy hứng, tức giận cũng sẽ không lạnh lùng đến thương tổn em, đương nhiên cũng sẽ không hối hận phải đợi vài chục năm trông coi con trông coi phòng ở chờ em trở về.”

“Em không nói lời nào, anh cũng hiểu em, sẽ không hiểu lầm em càng không để cho em rong chơi vài chục năm bên ngoài. Các người có một gia đình vui vẻ hòa thuận, rồi nhà một ngày cũng sẽ lo lắng không có mình người trong nhà hôm nay sẽ như thế nào, một bông hoa một cọng cỏ trong nhà, một bàn một ghế dựa, bất luận bài trí cái gì đều dựa theo sở thích của đối phương, thương lượng có muốn đổi bát đĩa gốm sứ hay không, bàn hoa trong phòng xảy ra vấn đề, gần đây có phải con có tâm sự gì hay không. Sau đó thoáng một cái cả đời nằm ở sân thượng chờ chết, trước khi chết còn nắm tay đối phương, sợ rơi xuống trước đối phương một bước.”

“Nếu chúng ta còn kéo dài tiếp, có phải em sẽ bỏ lỡ cơ hội tìm kiếm người yêu mình thực sự, anh thật sự nghĩ đến khả năng này.” Anh cười một chút, “Cảm thấy thật sự là thoải mái, em không hạnh phúc cũng phải ở bên cạnh anh. Anh rất ích kỷ.” Anh vẫn không nhúc nhích, đứng ở nơi đó nói, cả hai đều không nhìn rõ mặt đối phương, mặt mũi trần đây lẽ.

“Em hãy suy nghĩ thật kỹ, nếu quả thật có lòng muốn tiếp tục sống cùng nhau, chúng ta sẽ bàn lại, nếu như những lời này của anh làm em càng kiên định quyết tâm rời đi, vậy em hãy đi đi. Quy Sinh, anh sẽ chăm sóc Quy Sinh thật tốt, nó sắp năm tuổi rồi, anh chưa từng chăm sóc nó thật tốt, nên anh hi vọng em để nó ở lại.” Thanh âm khàn khàn nói xong, chân không biết nên tiến về trước hay là quay đầu lại, trước sau gơ lên vài lần mới xoay người bỏ đi, từng bước một như dẫm nát trái tim.

52. Chương 52

Chương 52: Kết quả

Edit: Bozu

Lâm Khương về nhà thì đã sớm quên chuyện chiến tranh lạnh với Quy Sinh, vừa vào cửa Quy Sinh đã chạy tới, vui vẻ cười như một đóa hoa, lớn tiếng gọi: “Anh!”

Lâm Khương đi chơi vài ngày thì đã mệt chết đi rồi, ỉu xìu đáp một tiếng ừ, buông tay ra chiếc ba lô trượt xuống rơi lên trên sàn nhà lổ vào cửa, mắt cậu lim dim tùy tiện đổi dép lê, giày bị đổi ngổn ngang cũng không quan tâm, liền ngã dựa vào trên ghế sa lon phòng khách.

Quy Sinh đuổi theo phía sau cậu, gọi anh à, Lâm Khương ừ ừ, muốn ngủ. Quy Sinh xep miệng, quay đầu lại nhìn, chạy đến cửa đặt giày cẩn thận vào trong tủ giày, sau đó đóng kỹ ngăn tủ, kéo ba lô lê từng bước dài tới trước sofa, Lâm Khương há hốc mồm, đang buồn ngủ cũng ngây ngốc.

Quy Sinh cúi đầu nhìn anh trai, đưa tay mở mí mắt, cảm thấy anh trai đang gạt cậu, vừa bấm vừa véo cái mũi anh trai vài cái, cậu cũng không có phản ứng, hai tay đành phải buông lỏng túi sách, đi lên trên lầu.

Trước đó Hòa Lý Thanh gọi điện thoại cho Lâm Đồng Chương, hẹn anh hôm nay trở về núi, có chuyện cần bàn.

Lúc ấy Lâm Đồng Chương đang ở cạnh bà nội, bà nội đã chuyển khỏi đại viện, tạm thời ở chung với con trai. Bà thấy sắc mặt Lâm Đồng Chương tái nhợt, đáp ứng rồi cúp điện thoại, thuận miệng hỏi cậu, có chuyện gì.

Lâm Đồng Chương ấn bả vai bà, ánh mắt lo lắng, khẽ nói, “Văn Niếp đã chấp nhận, muốn bàn chuyện ly hôn với con.”

Ánh mắt bà nội sững sờ, qua một lát đáy mắt chớp mũi đều đỏ, thì thào nhắc tới, “Đây là thế nào, hai nhà đều không có kết quả tốt. Đầu đá cả đời, ba con đã bị giam, nhà họ Hòa cũng chỉ con dư mình nó, nó đã được như ý nguyện rồi, cho nên muốn bỏ xuống mặc kệ các con sao?”

Trong khoảng thời gian này Lâm Đồng Chương đã khuyên rất nhiều lần, nhưng bà nội vẫn trải qua rất nhiều sâu não, hạ thấp eo ôm bả vai bà nói, “Là con nợ cô ấy, trả cũng tốt.”

Anh thấy bà nội không có nghe lọt, đành phải dời chủ đề, hỏi, “Mẹ muốn đi gặp Quy Sinh hay không?”

Bà nội kinh ngạc, mới nhớ tới chuyện Lâm Hưng An quấy rầy an ổn của người nhà họ Lâm gần nửa năm, khiến bà sắp quên chuyện này. Ngắc đầu nhỏ giọng nói chuyện, có lẽ bởi vì khản trương nên thanh âm có vẻ bèn nhợt, “Con đã kiểm tra chưa, là con của con à? Cô ta lừa gạt con đấy.”

Lâm Đồng Chương thở dài, miễn cưỡng cười nói, “Mẹ cứ tiếp xúc với thằng bé, sẽ biết nó giống như Lâm Khương, cá tính bướng bỉnh từ từ lộ ra, có thể bởi vì tiếp xúc với mẹ ít, có đôi khi rất dễ ý cảm nhận của người bên cạnh, hơi mẫn cảm yếu ớt, thích cười thích khóc.”

Bà nội nhớ tới mái tóc đen hơi dài, phía dưới lông mi là đôi mắt to uất ức như trắng rằm, rõ ràng rất khó chịu, lại không dám ồn ào, vịn đầu ngón tay dưới mặt bàn.

“Mẹ thật sự có thể đi nhìn thằng bé ư?”, giọng bà nội hơi run, hỏi.

Lâm Tự Chương có con gái, nhưng đều sinh sống ở nước ngoài, không thân thiết với ông nội bà nội, Lâm Mặc ngược lại sinh con trai, trong lòng bà cụ truyền thống thì là cháu họ khác, chẳng thân với họ Lâm. Lâm Mẫn Chương không có sinh con, trước kia thậm chí bị cha mẹ nhắc tới hay mắng chửi, mấy năm này đều tiếp nhận. Chỉ có phía Lâm Đồng Chương người hơi vượng, con có phần được cưng chiều.

Lâm Đồng Chương gạt gạt đầu bên tai bà nội, đuôi tóc sát đến tai bà, lòng chua xót vô cùng.

Chờ lúc họ đến, vừa hay nhìn thấy Tiểu Quy Sinh buông lỏng ba lô đi lên trên lầu, cậu đứng ở trên cao sững sờ nhìn ba ba cùng bà nội phía dưới, sợ hãi buông lỏng tay, ba lô rơi xuống bậc thang, máy ảnh bên trong nện vào tấm ván gỗ thang lầu, thanh âm rất chói tai.

Lâm Đồng Chương đi đến vài bước, xách ba lô lên để ở một bên, sau đó kéo Quy Sinh tới, vượt đầu cậu, dịu dàng nói, “Quy Sinh, mau chào.” Quy Sinh ôm chân ba ba, mở to miệng muốn chào, hơi ấp úng, trốn phía sau ba ba, mới nhỏ giọng chào bà nội.

Bà nội vẫn đứng dưới bậc thang, trên mặt khấn trương vui mừng, biểu lộ cực kỳ phức tạp, nghe cậu chào hỏi, liên tục gật đầu, cũng đáp lại, chào Quy Sinh, Quy Sinh tới bên bà nội được không? Lâm Đồng Chương ngồi xổm xuống, nói khẽ bên tai Quy Sinh, “Trước đây tâm trạng bà nội không tốt, không phải không yêu mến Quy Sinh, bởi vì ông nội gặp chuyện không hay, cho nên tâm trạng bà nội không tốt. Hiện tại bà nội biết sai rồi, đến nói xin lỗi Quy Sinh.”

Quy Sinh nghi ngờ nhìn ba ba, lại nhìn bà nội không giống trước kia, chậm rãi đi từng bước một xuống bậc thang, khi đi gần đến mặt đất, lại quay đầu nhìn ba ba, ba ba gật đầu với cậu, cậu mới đi tới trước mặt bà nội.

Bà nội cúi người, vượt vượt bả vai cậu, lại sờ sờ khuôn mặt cậu, kích động gật đầu, nói, “Quy Sinh lớn lên thật tốt, Quy Sinh lớn lên thật tốt.” Nói xong, nước mắt ứa hốc mắt.

Quy Sinh hơi do dự, giơ tay lên lau nước mắt cho bà, sau đó làm như ba ba thường làm với mình, ôm bà nội, nói, bà nội đừng khóc.

Lâm Đồng Chương tiến vào thư phòng không bao lâu thì Hòa Lý Thanh đi tới, hai người trầm mặc rất lâu, Lâm Đồng Chương cho rằng có thể như vậy cả đời thì Hòa Lý Thanh mở miệng, “Tình cảm mấy chục năm, nếu như buông tha thì thật sự rất đáng tiếc. Buổi tối trời đông giá rét trước kia, em thích anh, cả ngày ở cùng một chỗ với Tuấn Bình, nhắc tới đều là chuyện của anh, một tuần anh tới một lần, vài việc làm nhỏ đều đáng giá để em nhớ thật lâu, ông nội rất tốt với em, em thích anh, lúc ấy trái tim em chưa trưởng thành bị hai chuyện này lấp đầy, em rất muốn quên lục đục giữa hai nhà.” Lâm Đồng Chương biết rõ, anh biết rất rõ, đây chỉ là tiền tố, không phải kết quả cô cần, anh còn nhịn không được mừng thầm mà nghĩ, có phải cô muốn ở lại.

Cô hít mũi, cúi đầu xoa xoa vạt áo lông, nói tiếp, “Sau đêm hôm đó, em ngờ vực rất lâu, sao mọi chuyện trở nên như thế vậy, nhưng bộ dạng ông nội khiến em không đành lòng truy cứu, huống chi em thật sự thích anh, vì vậy liền ra vẻ thuận theo sống với anh. Mà sau khi có Lâm Hòa Lâm Khương, quá khứ bị phong ấn thoáng cái mở ra, trong đời em, nếu như nói cha mẹ trước là sương mù, không khí bị đè nén, hình ảnh không rõ thì khi chính mình trở thành mẹ, sương mù dần lui đi, trong lòng bình tĩnh, năm đó ba em cao gầy, thường xuyên dắt tay đưa em sang nhà bác Lục, mẹ em thấp bé, cười rộ lên thì hai má cong lên, rất xinh đẹp.”

Lâm Đồng Chương ngửa đầu nhìn tranh chữ đối diện, không nói một câu.

“Về sau, em ở trong nhà, từ từ chú ý rất nhiều chuyện, càng không yên lòng, anh càng bất mãn, cả hai đều ngày thơ không có thói quen không có kiên nhẫn giải quyết vấn đề, bởi vậy, trên con đường hôn nhân của chúng ta, chôn xuống rất nhiều bụi gai, làm chúng ta và các con bị thương tổn đầy người.”

Lâm Đồng Chương nghe đến đó, đầu ngón tay đã phát run. Hòa Lý Thanh chưa phát giác, nói tiếp, “Cho tới bây giờ đã phát sinh rất nhiều chuyện, em không thể khẳng định mình có thể im lặng xem nhẹ tất cả mọi chuyện, tiếp tục sống cùng anh, em đoán, có lẽ anh cũng không thể. Cho nên.”

Cô có loại quyết tuyệt rời xa, lúc gương mặt nhìn anh thì đầy mắt tràn đầy lệ, “Chúng ta hãy tách ra đi.”

53. Chương 53

Chương 53: Lá cây

Edit: Bozu

Trong phòng an tĩnh thật lâu, một lát sau mơ hồ nghe thấy tiếng đồng hồ quả lắc dưới lầu vang lên keng keng, Hòa Lý Thanh hít sâu, nói, “Anh cũng biết, em không biết ăn nói, nhưng hẳn là đã biểu đạt ý quá rõ ràng.” Nói xong, liền chờ Lâm Đồng Chương trả lời, trong lòng nghĩ, kết quả này có phải là điều mình muốn muốn, tách ra từ nay về sau mình có thể nhẹ nhõm vui vẻ hơn trước một chút.

Lâm Đồng Chương tựa lưng vào tường, nhìn đèn trên trần nhà, đợi lâu như vậy lại là kết quả này, anh mệt mỏi nói, “Em nào có không biết ăn nói, hiện tại câu này của em khiến người ta đau đến tận xương tủy rồi.”

“Các con, các con làm sao bây giờ?” Anh cúi đầu xuống, nhìn Hòa Lý Thanh cũng mệt mỏi tiêu tụy, hỏi, “Em nhần tâm với Lâm Hòa, Lâm Khương như vậy ư? Mười mấy năm trước em tùy hứng bỏ mặc bọn chúng, may mà trong lòng chúng vẫn nhớ em, tuy nhiên lần này trở về, mới đầu còn có thể nén giận em, nhưng gần một năm qua, em còn không nhìn ra địa vị của mình ở trong lòng bọn chúng ư?”

“Hai con trai vừa nói chuyện, theo bản năng gọi mẹ, cũng không biết có phải là bản năng của tất cả trẻ con trên đời này hay không, nhưng từ năm tuổi đã biết rõ, trong gia đình bình thường không chỉ có mỗi ba ba, bọn chúng thấy cũng chưa từng hỏi, có một lần ở trường học phải nói về mẹ, hai con trai đứng ở trước lớp học không há miệng, thầy giáo bí mật hỏi bọn chúng là vì sao, bọn chúng nói”, Lâm Đồng Chương nở nụ cười, trong mắt chứa đầy lệ, “Bà nội nói, không thể nhắc tới mẹ, ba ba sẽ khổ sở.”

“Thầy giáo cứ tiếp tục hỏi, hỏi bọn chúng có nhớ mẹ không, lúc đó bọn chúng như Quy Sinh bây giờ, im lặng chảy nước mắt cũng không khóc gào. Còn có lúc viết văn, viết về gia đình mình, viết mỗi ngày mẹ làm bữa sáng gọi bọn chúng rời giường đến trường, chưa từng có chuyện như vậy, cũng không biết bọn họ thù ghét như thế nào.”

Anh vừa cười nước mắt vừa rơi xuống, cúi đầu lau đi, sau đó thẳng người, khuỷu tay đặt ở mặt bàn học, hai tay che trên trán, khẽ nói, “Em xem căn nhà này, từ sau khi em rời đi, cách bài trí em đã từng yêu thích, kệ thuốc đã sửa sang lại, chưa từng có vật nào biến mất, còn tặng thêm vài thứ em thích chơi, vật phẩm kỳ lạ.”

“Anh đoán em chưa chú ý tới, em vẫn đắm chìm trong quá khứ đau khổ. Coi như, chúng ta ở chung một chỗ một thời gian, chỉ là chúng ta tra tấn nhau tổn thời gian hơn mười năm, không có nhiều vui vẻ có thể nhấm nuốt, ai cũng không biết vì sao anh kiên trì yêu em.”

“Tùy em thôi, anh đã mệt mỏi rồi.”

Đối diện Hòa Lý Thanh che miệng, gò má ươn ướt, cũng không lên tiếng.

Dưới lầu Quy Sinh bị bà nội dò xét đến không được tự nhiên, hết nhìn đông tới nhìn tây tìm chị gái hoặc là những người khác.

Trùng hợp lúc này Phương Nha xuống lầu, nhìn thấy trước bà nội hung ác đang ngồi ở trên sofa, mà Quy Sinh nhìn thấy cậu, hô to Phương Nha, Phương Nha liền chạy tới, thoáng cái che trước mặt Quy Sinh, miệng há hơn nửa ngày không biết nói cái gì, về sau chỉ khẽ nói chào bà nội.

Bà nội nhìn Quy Sinh, bụng đầy phiền muộn, bị Phương Nha kinh động, giơ mắt nhìn cậu, gật gật đầu.

Vừa xoay mặt tiếp tục nhìn Quy Sinh, nhớ ra cái gì đó, liền hỏi Phương Nha, bình thường là cháu chăm sóc Quy Sinh, Quy Sinh thích ăn cái gì, chơi cái gì, thân thể tốt không.

Phương Nha sững sốt, cậu cảm thấy chiếu theo trước đây, bà nội không nên hỏi cái này, nhưng nghe ngữ khí xem thần sắc, không giống làm bộ, vừa trả lời những vấn đề này, vừa liếc mắt nhìn đầy ngờ vực, đôi mắt nhỏ đảo quanh.

Mà Quy Sinh có bia đỡ đạn liền đi ra, Lâm Khương vẫn nằm ở trên sofa ngủ khò khò, tóc mái bị mũ lưỡi trai ép tới vênh lên, Quy Sinh cũng đảo con mắt, chạy đến phòng bếp đi tìm vải ruybăng buộc bánh ngọt, cắt ngắn bớt, ngồi xồm trước sofa, gom tóc anh trai thành một nắm, tỉ mỉ quấn ruybăng quanh thành từng vòng, bà nội nhìn thấy, cười khiển trách bướng bỉnh, cậu cũng vui vẻ cười híp mắt.

Đang nói giỡn, chợt nghe thấy âm thanh bình hoa trên lầu rơi xuống đất, sau đó chính là Lâm Hòa lớn tiếng gào khóc.

Bà nội thay đổi sắc mặt, đại khái đoán ra cái gì, kéo Phương Nha thấp thỏm không yên qua một bên, bảo cậu mang em trai ra hậu viện chơi, đừng để cho cậu nghe được tiếng người lớn cãi nhau.

Phương Nha không biết chuyện gì xảy ra, nhưng rõ ràng không thể để cho Quy Sinh biết, gật gật đầu, đến gần Quy Sinh đang sưng sờ, kéo cậu đi ra ngoài, từng câu khiến đầu óc cậu như trong truyện thiếu nhi.

Lâm Khương xẹp miệng, chưa tỉnh, bà nội chậm rãi đi tới, mà dì giúp việc cũng từ nơi khác chạy tới, nhìn thấy bà nội phát tay với mình, liền lui sang một bên không có theo sau.

Bà nội lên lầu, đến cửa thư phòng nhìn thấy bình hoa ở góc hành lang bị rơi trên mặt đất, mảnh nhỏ và nước văng tung tóe trên hành lang, ngọc trúc cũng rơi xuống, giơ mắt nhìn lên, thấy Hòa Lý Thanh ôm Lâm Hòa khóc lớn không thôi, mà Lâm Đồng Chương ngồi im, cúi đầu không rõ sắc mặt. Lầu hai chỉ có tiếng khóc của Lâm Hòa.

Đợi Lâm Hòa bình tĩnh lại, hai tay Hòa Lý Thanh nâng mặt cô bé lên, lau mặt giúp cô bé, dịu dàng nói, “Được rồi được rồi, đã lớn như thế rồi.” Chính cô nước mắt cũng chưa khô.

Lâm Hòa khóc lớn biến thành nức nở, gò má trắng nõn đỏ ửng, cô bé hé môi, rốt cuộc nói hay là không.

Cô ôm con gái, xoa lưng cô bé, khẽ nói, “Mẹ cũng khó chấp nhận, cho mẹ một chút thời gian được không. Một năm, một năm sau mẹ nghĩ thông suốt sẽ trở lại.”

Lâm Hòa vừa nức nở vừa nói, “Mẹ không nghĩ thông thì làm sao bây giờ? Có phải là chỉ có ông ngoại và bà ngoại mới là người nhà của mẹ? Phải không ạ?”

Lời của cô bé bay vào trong tai Hòa Lý Thanh, Hòa Lý Thanh liềm mạng lắc đầu, nói không phải, không phải. Hai mẹ con đều khóc không thành tiếng. Bà nội ở bên cũng lau khóe mắt, xoay người sang chỗ khác thở dài.

Hòa Lý Thanh quay đầu lại nhìn Lâm Đồng Chương vẫn im lặng, vô ý phát hiện, phía dưới mặt bàn của anh đã rơi đầy lệ.

Quy Sinh cầm nhánh cây, vừa đi vào trong rừng vừa gạt bụi cỏ ven đường, tay không ngừng, miệng đã hỏi, “Phương Nha, mới vừa rồi là thanh âm gì vậy?”

Phương Nha đi theo phía sau, cầm lá trúc, bứt rách, nói, “Có lẽ dì giúp việc đụng vỡ bình hoa, bà nội sợ em đi lên đụng phải sẽ bị thương, bảo anh đưa em ra ngoài, chờ quét sạch sẽ trở về.”

Nói xong liền thổi lá cây, bay uốn lượn trong cánh rừng, Quy Sinh ngẩng đầu nhìn lá cây tách rời trên bầu trời bao la, lại hỏi, “Nhưng em rõ ràng nghe được âm thanh chị khóc.”

Phương Nha không thổi trúng nên tức, ngừng một lát, thở phì phò nói, “Ừ, không phải khóc, là gào, bị dọa sợ.”

Nói xong đi về phía trước hai bước, lại bứt lá cây mới, nói, “Quy Sinh, anh dạy em thổi, sao em luôn không học được. Thổi ra thanh âm thật như đánh rầm.”

Quy Sinh nhận lấy lá cây, cười ha ha, nói, anh mới thổi như đánh rầm.

Tiếng cười vang thật xa.

54. Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1

Edit: Bozu

Một giờ sau, Lâm Hòa cho là mình không còn ghi nhớ đã thấy từ mẹ trong miệng bạn học.

Nhưng thật ra là đã thấy, nhưng cô bé không nhớ được tướng mạo. Có lần cô bé cho rằng, mẹ chỉ là một tên người.

Bọn họ tuổi nhỏ, không đủ để biết rõ nhiều chuyện như vậy, bà nội và người lớn đều rất cấm kỵ, sẽ nói sang chuyện khác, chỉ làm cho cô bé cùng Lâm Khương kiếm lời trước mặt ba ba.

Lúc ấy bọn họ ngẫu nhiên tiến vào trong thư phòng của ba ba, Lâm Khương leo lên trên bàn sách, run rẩy đưa tay cầm sách trên giá, Lâm Hòa đứng trên mặt đất ngẩng đầu nhìn anh trai ở trên cao, cảm thấy anh nhất định có thể mở ra thế giới không giống như vậy. Cuốn sách kia, bọn họ tình cờ bắt gặp ba ba lật xem qua khe cửa, khi đó ba ba đã phá lệ. Thứ bên trong được buộc lại để ở nơi riêng biệt, cô gái mặc váy ngắn cùng áo sơ mi trắng, đứng ở bên ba ba cười như ánh mặt trời ngoài cửa sổ, có phải là mẹ không?

Về sau, khi có thể hiểu chuyện, ba ba kéo bọn họ đến trước mặt cô gái giống ảnh chụp, cô không có mặc váy cùng áo sơ mi trắng, nhưng bọn họ liếc mắt có thể nhận ra, bởi vì cô giống Lâm Hòa.

Trên đầu gối cô có thạch cao to sụ, cúi đầu lật xem thư. Ba ba bảo bọn họ gọi mẹ, cô mới ngẩng đầu lên, nở nụ cười dịu dàng, muốn đưa tay kéo bọn họ, nhưng đầu tiên là Lâm Hòa sợ hãi, ngẩng đầu nhìn ba ba, lại nhìn Lâm Khương mím chặt miệng, khóc lên tiếng. Trong thế giới của trẻ con, tiếng khóc cùng đau thương lan tràn ra, hai người con trai đều khóc lớn.

Ba ba thở dài vuốt đầu bọn họ, mà người được gọi là mẹ kia, vẻ mặt bình tĩnh, chỉ là đáy mắt long lanh nước.

Về sau cứ cách một đoạn thời gian, hoặc là ba năm, có thể gặp người lần đầu tiên gọi là mẹ ở nhà, trừ lúc còn rất nhỏ, cô ở nhà mấy tháng, còn lại đều đến đi vội vàng, dài nhất cũng chỉ hai tháng, còn chưa kịp thân cận đã phải tách ra.

So với bạn học, Lâm Hòa Lâm Khương cũng biết, tình huống trong nhà mình không bình thường, một lần nữa hỏi mẹ trước mặt bà nội thì bà nội không kiên nhẫn quát tháo, sao nhớ thương người này, cô ta bỏ mặc các cháu và ba ba, sao phải nhớ kỹ cô ta.

Bí mật nghe người lớn trò chuyện, những người kia nói: Ban đầu không cam tâm tình nguyện sống ở nhà họ Lâm, ai biết năm đó sinh Lâm Hòa Lâm Khương thì phát sinh chuyện gì, nghe nói là cô gái không ai muốn, mới mười mấy tuổi, uống nhiều rượu đi nhầm vào phòng Lâm lão tứ, chính cậu ấy nói như vậy, thật hay giả ai đi truy cứu.

Lâm Khương trưởng thành sớm mơ hồ biết rõ, mẹ là chủ đề không thể đề cập tới, đối với bất kỳ người nào. Kéo em gái ngây thơ qua một bên, Lâm Hòa không rõ, nhưng cũng biết mỗi lần hỏi mẹ vận may cũng ngặt cỡ nào, trưởng bối bình thường hiền lành chiều bọn họ đều giận tái mặt sắc, đề nén không kiên nhẫn cùng tức giận lắc đầu nhìn họ. Cô bé không hiểu, vì sao không thể hỏi một người thân vốn nên là người thân nhất.

Đến mười một tuổi, Lâm Hòa Lâm Khương đều cao hơn rất nhiều, quần quít lấy ba ba hỏi nghỉ hè đi du lịch nơi nào, hai cha con đang đánh cờ, Lâm Khương không chuyên tâm, ngược lại nhớ tiền đặt cược, nếu như thắng có phải được mua mấy bộ Anime không, lúc ấy ba ba ngồi đối diện gương mặt nhìn cậu, cái trán căng đầy nổi lên đường vân, xem thường chơi cờ vua, mà Lâm Hòa vốn nên luyện đàn ôm đầu gối ngồi bên xem cuộc chiến.

Lúc này quần gia dẫn một người phụ nữ đi vào, cô có mùi du lịch bụi đã lâu, mặt mày lộ vẻ mệt mỏi, quần màu đất áo sơ mi trắng, bên ngoài mặc một chiếc áo dài chấm đầu gối, dưới chân đi đôi giày rất quen, cơ thể cô gầy gò, bụng hơi phình to.

Lâm Khương nhìn vào mắt cô, sững sờ, quay đầu nhìn em gái, Lâm Hòa không hiểu, cũng gương mặt quan sát người phụ nữ này. Chờ đối phương cười, cô bé mới nhận ra đây là người mẹ không gặp hơn hai năm, trong nháy mắt chớp mũi đỏ lên, nghiêng mặt nhìn ba ba mới phát hiện ra sắc mặt ba ba xám xịt, ngón tay đang kẹp quân cờ rơi vào trên bàn cờ, đầu ngón tay không ngừng run run, đưa tay muốn ném vật gì đó, nhưng lại đổi thành nắm thật chặt mép bàn cờ, gân xanh hiện rõ trên mu bàn tay, thanh âm lạnh lẽo làm cho Lâm Khương mang em gái lên lầu.

Sau khi lên lầu, Lâm Hòa ôm chặt con rồi, lỗ tai lắng nghe động tĩnh dưới lầu, chỉ nghe thấy ba ba nói hai

câu sau lại yên tĩnh thật lâu, một tiếng đóng sầm cửa rồi im ắng, Lâm Hòa bị thanh âm làm cho sợ tới mức bả vai run lên, Lâm Khương lật xem Anime, thỉnh thoảng giương mắt nhìn cô bé.

Đợi buổi tối, bà nội lái xe tới đón bọn họ vào trong thành, nói trong khoảng thời gian này ở lại nhà bà nội, lái xe lười kéo đi, khi đi ra ngoài thì Lâm Hòa lơ đãng quay đầu lại, nhìn thấy mẹ đứng ở phòng khách, đỡ bụng, bởi vì khuất bóng nên không thấy rõ thần sắc, nhưng Lâm Hòa cảm thấy cô rất đau lòng, không biết vì sao, Lâm Hòa quay đầu đi muốn khóc.

Lúc ở nhà bà nội, cô bé vẫn có thể lén lút nghe được vài câu, người đàn ông đã thú, tạp chủng, không biết xấu hổ. Cô bé không gặp được ba ba, không biết chuyện gì xảy ra, lâu sau, ba ba đón bọn họ trở về núi, phòng ở đã không có một bóng người, tất cả giống như lúc trước, cô bé và Lâm Khương thấy đáng vẻ tiêu tụy một môi hơn trước của ba ba, liếc nhau, không nhắc lại gì cả.

55. Ngoại Truyện 2 (end)

Ngoại truyện 2

Edit: Bozu

Hòa Lý Thanh trở thành bác sỹ của phòng khám bệnh nhỏ ở vùng nông thôn, chân cô đau đã không cách nào đi theo đoàn xe đi khắp nơi, không chừng nặng thêm sẽ trở thành gánh nặng.

Cô nói với lão Ngụy thì lão Ngụy thở dài một hơi, nói với cô nhiều năm như vậy Lâm Đồng Chương luôn chăm sóc và chu cấp ở phía sau, chỉ nói sự thực, cũng không khuyên hai người, liền cúp điện thoại.

Anh ta là người ngoài, hai bên đều có cảm tình, làm sao có thể đi không ở cùng một chỗ, nhưng trong đau khổ cùng lựa chọn mâu thuẫn cũng chỉ có người trong cuộc mới biết được, người bên ngoài lý luận suông như gãi không đúng chỗ ngứa, nói hoa mỹ nhưng không giúp được gì.

Mà sau khi cô rời đi, đi Thượng Hải gặp mặt Lâu Tuấn Bình một lần, lúc ấy chuyện Lâm Hưng An tới đột nhiên, gặp mặt cô không lâu thì Lâu Tuấn Bình trở về, anh ấy là nửa thương nhân cũng không giúp được gì.

Thông qua tin tức hoặc là bạn bè chuyển đạt cũng biết hoàn cảnh nhà họ Lâm, nhìn thấy Hòa Lý Thanh cũng không đặt câu hỏi gì, hỏi cô có muốn giúp gì không thì Hòa Lý Thanh bình tĩnh lắc đầu, cô là người không có kế hoạch, đi theo đoàn xe vài chục năm, đoàn xe đi nơi nào ngừng ở đâu, cô đều chẳng hỏi, lần này không có Lâu Tuấn Bình làm chỗ dựa, cũng không xác định bơi đi nơi nào.

Cô chỉ nhớ rõ lúc rời đi, vẻ mặt mấy đứa con, lúc trước Lâm Hòa hay nói lại nghiêm mặt không nói chuyện, mà sắc mặt Lâm Khương trắng bệch, cúi đầu cầm quân cờ trên bàn trà chồng xếp lên, rơi lại chồng xếp, Quý Sinh như vùi nước, hốc mắt ẩm ướt, nước mắt rơi liên hồi, khẽ nói, “Con không muốn đi, mẹ, chúng ta ở nhà. Rõ ràng em đã đồng ý rồi.” Vừa nói xong, cậu nhớ ra mẹ chưa từng đáp ứng, khóc càng mãnh liệt hơn.

Chờ Hòa Lý Thanh giải thích với cậu, mẹ chỉ rời đi một thời gian ngắn, các con đều phải ở nhà, cậu la to, thanh âm khuếch đại, cậu nào muốn rời xa mẹ, lúc ấy ở trong phòng bếp với bà nội, tranh thủ thời gian muốn ôm cậu nhưng cậu không chịu, bàn tay nắm chặt, không cho người khác tiếp cận. Trong phòng đều là tiếng la khóc của cậu, nghe mà trong lòng người như bị châm đau.

Mỗi lần cô nhớ tới tình cảnh kia, cái mũi chua xót, lúc ấy nếu vì con mà ở lại, đối với cô và Lâm Đồng Chương có đúng hay không? Bây giờ cô đang đi tìm đáp án.

Cứ như vậy, thỉnh thoảng gọi điện thoại về nhà, không có gặp lại Lâm Đồng Chương đã bảy tháng.

Lúc lại nghe được tin tức của Lâm Đồng Chương, không phải từ ám hiệu mập mờ của Lâm Hòa, cũng không phải bằng âm thanh như bú sữa của Quý Sinh miêu tả, mà là tin tức TV, lúc này không phải quan hệ bất chính, là tội phạm thương mại.

Năm đó ông nội thành lập công ty Lâm Đồng Chương, lúc ấy còn đang làm quan chức, đầy tâm phúc ra ngoài, mình là người cầm quyền thực tế, lúc cải cách mở ra bởi vì ánh mắt tinh chuẩn, bất động sản, sản xuất thiết bị, kiến trúc, máy móc đều xem lướt qua, phát triển đến bây giờ thành tập đoàn, mấy anh em bỏ mặc, đều dựa vào Lâm Đồng Chương làm ăn. Vì chuyện này, Lâm Hưng An còn chút chướng mắt Lâm Đồng Chương được kế thừa, ông ta cho rằng tiền không bằng quyền. Mà hôm nay, tin tức Lâm Đồng Chương có dính líu đến giao dịch, tội kinh doanh phi pháp, tiếp nhận sự điều tra của cảnh sát. Trong rất nhiều ngành sản xuất đều là lão đại long đầu, tin tức này khiến cho giới thương nghiệp chấn động rất lớn, tin tức cũng xào nóng, không phải Hòa Lý Thanh không biết.

Lúc ấy cô đang khám bệnh, vài người bệnh chờ bên ngoài, đều là cộng đồng cư dân, rảnh rỗi đầu tư cổ phiếu, trò chuyện tới Lâm Đồng Chương, cô đang khám bị cuộc nói chuyện hấp dẫn chú ý, nhíu mày, mặt căng thẳng suy nghĩ chuyện gì, người bệnh sợ tới mức cho là thân thể mình gặp vấn đề nghiêm trọng.

Đợi buổi tối gọi điện thoại, Lâm Hòa bắt máy, không đợi mẹ hỏi, đã khóc đến thở không ra hơi, gọi mẹ nhanh trở về.

Qua nhiều năm Hòa Lý Thanh rất ít khi kinh hoảng, nhưng sự tình phát triển tới mức này, có lẽ đã vượt quá tưởng tượng, chỉ cần nghĩ Lâm Đồng Chương và cha anh tái ngộ trong lao ngục, liền kinh hoảng không biết dọn hành lý trước hay là đặt vé xe trước.

Trên đường trở về cũng hoàn toàn quên những khúc mắc mấy năm nay, chỉ mong Lâm Đồng Chương bình an, khúc mắc trước kia đều lãng quên, từ nay về sau bắt đầu lại một lần nữa.

Vừa nhìn thấy cửa ra vào, chỉ thấy mấy đứa trẻ ngốc ở ngoài cửa, xe chưa đi vào đã chạy ra đón, thiếu chút nữa bị xe đụng phải, cô bước nhanh xuống xe, Quy Sinh chạy tới đụng vào ngực cô, ôm chặt cổ cô, Lâm Hòa đứng ở một bên do dự, cô vươn tay ra, Lâm Hòa ướm hốc mắt, ôm eo mẹ, mặt chôn ở sau lưng Quy Sinh.

Phương Nha ở một bên lau hốc mắt, Lâm Khương cúi đầu không lên tiếng.

Hòa Lý Thanh mang theo các con đi vào, xa xa trông thấy bà nội chờ ở cửa ra vào, sau lưng ngọn đèn phòng khách sáng rõ, như từng đứa trẻ chờ cha mẹ già về.

Lâm Khương cầm hành lý lên trên lầu, xuống thì Hòa Lý Thanh ngồi ở trong phòng ăn chờ ăn cơm, bảy tám giờ tối, tất cả mọi người ăn xong, nhưng mấy đứa trẻ đều vây quanh người cô, mấy đứa trẻ tranh giành nhau muốn hỏi cô một vài câu, nhưng ai cũng không dám hỏi, lúc này ngồi ngây ngô trong nhà, mà bà nội ngồi ở xa, thấy cô vừa ăn cơm vừa trả lời câu hỏi, còn thuận miệng nói một câu, ăn xong nói sau, đối cùn cào cũng phải từ từ ăn.

Hòa Lý Thanh vui đầu nhai cơm, trong mắt hiện ra ánh sáng, nghĩ thầm, trên đời này tất cả người mẹ đều như vậy, mặc kệ đúng sai.

Chuyện kinh doanh, Hòa Lý Thanh không hiểu gì cả, luật sư tới thương lượng cái gì, mặc dù mặt cô bình tĩnh nhưng trong lòng lại sợ không thôi, cô chỉ muốn gặp mặt Lâm Đồng Chương một lần rồi nói sau, nhưng luật sư lại bảo cô đến công ty.

Từ lúc cô tiến vào cửa tổng bộ, cả công ty đều chú ý tới quyết định của cô, cô đầu hiểu, nhưng luật sư nói, năm đó ông Lâm để lại cổ phần công ty, bảo cô trở thành nhị cổ đông, Lâm Đồng Chương không có ở đây, hẳn là cô phải quyết định, hoặc là triệu tập đại hội cổ đông.

Cô nghe đến đó, ngón tay thon dài dưới gầm bàn trắng bệch, e sợ một quyết định của mình sẽ phá hỏng tâm huyết mấy chục năm của ông nội và Lâm Đồng Chương cộng lại. Quy Sinh và Phương Nha nháo ở bên ngoài. Cô vẫn chưa trả lời, chỉ lặp lại, tôi muốn gặp Lâm Đồng Chương.

Gặp được Lâm Đồng Chương, anh vẫn mặc tây trang đi làm, cà vạt bị kéo xuống, áo sơ mi bên trong mở ba cúc, diện mạo anh nhìn qua không khác trước, nhưng gầy đi không ít.

Nhìn thấy Hòa Lý Thanh, con mắt sáng trưng, cả người tràn đầy tinh lực.

Hòa Lý Thanh nhìn anh, con mắt đỏ lên như thiếu nữ, uất ức sắp khóc, nắm lấy tay anh hỏi, tại sao lại như vậy, làm sao bây giờ. Lâm Đồng Chương vui mừng không thể tin được, nắm tay của cô, lắc đầu nói, không phải anh, không phải anh, sẽ tốt thôi.

Thời khắc hoạn nạn này thân thiết hơn vài chục năm qua.

Lâm Đồng Chương cũng đúng như anh hứa hẹn, rất nhanh không có việc gì, là trợ thủ của anh dùng danh nghĩa của anh phạm phải những chuyện kia. Anh sớm phát giác lại bởi vì mềm lòng mà ra tay chậm, bị người ta đưa ra.

Tin tức thoáng một cái đã qua, lại thành toàn cho hai người, ngày đó anh cúi đầu hỏi, nếu như không xảy ra chuyện này, khi nào em mới chịu trở về. Văn Niếp hất cằm lên, cười ngọt ngào nói, xem biểu hiện của anh. Mấy đứa trẻ đứng ngoài cửa tê dại đến phát run.

——— HOÀN ———

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-ly-thanh>